COLECTIA SFINX 3 serie nouă

COLECȚIA SFINX COLECTIA SFINX COLECTIA

CORNEL SCAFEȘ

Partida de „puzzle“

CORNEL SCAFEŞ

Partida de „puzzle“

Roman

EDITURA MILITARĂ, BUCUREŞTI, 1990

Coperta LIVIU MOROȘANU

ISBN 973-32-0156-1

1

Încăperile în care am „cartierul general", anticamera și biroul, arată neschimbate, așa cum le-am lăsat cu trei zile în urmă. Pe cei cîțiva metri pătrați ai biroului, unde îmi primesc clienții, se înghesuie o masă, o măsuță, două scaune și o casă de bani din oțel. O mochetă ieftină, destul de nouă însă, lasă impresia de bunăstare. Deci, nici o noutate. Nici nu mă aștept să arate altfel, deoarece, în afară de mine, nimeni nu mai are cheia de la ușa pe care stă scris cu litere de-o șchioapă „Zătrescu et Co. Detectivi". Chestia cu compania este de ochii lumii, dar îmi place să cred că asta creează impresie.

În aer plutește un iz de tutun stătut, îmbibat în zid, în mobile, în mocheta verde prăfuită. Deschid fereastra larg, dau drumul la ventilator, apoi mă reîntorc în anticameră să iau ziarele și corespondența vîrîte pe sub ușă de poștaș în absența mea.

Mă așez la masă. După ce scutur în coș scrumiera plină cu mucuri de țigări, aranjez lucrurile. Rup în bucățele mici hîrtiile mîzgălite și le arunc după chiștoace.

Aceleași gesturi dintotdeauna, pe care le fac după încheierea unui caz mai complicat. Ultimul, cel al unui tînăr boxer profesionist îndopat cu droguri ca să reziste mai mult, mi-a lăsat un gust amar. Ancheta a răscolit murdăria dintr-un club din acelea cu firma cît casa, pompat cu bani de consiliul patronal de la „Domeniile Reșița". Interesele erau mari, cît porțile de la Banca Națională. În club se investiseră bani cu nemiluita, iar acum era

timpul să se încaseze dividendele, indiferent de mijloacele folosite. Scandalul a izbucnit cînd nu se aştepta nimeni, dar cei care ţineau iţele în mînă erau atît de tari, încît antrenorul a preferat să tacă mîlc şi să se hrănească cîţiva ani pe banii statului decît să-şi amintească vreun nume. Ştia că în momentul cînd va ieşi din nou la soare va fi răsplătit generos de cei apăraţi cu atîta îndărătnicie.

Pe fereastră pătrunde estompat zgomotul bulevardului. De la înălţimea celor cinci etaje claxoanele automobilelor par mai puţin supărătoare, atenuate parcă de respiraţia surdă a oraşului.

Deocamdată nu am nimic de făcut, iar asta nu-mi dă o stare prea bună. Mă uit lung la cele cîteva ziare şi plicuri luate mai înainte din anticameră. Încerc să ghicesc care din ele ar putea să-mi ofere o sumă de bani pentru o vacanţă departe de oraşul sufocat de căldură. Ca întotdeauna în lunile de vară, cînd majoritatea lumii bune evadează spre locurile mai răcoroase, clientela se împuţinează îngrijorător. Clientela cu bani, nu aceea alcătuită din nefericiţii rămaşi în Bucureşti să-şi cîştige existenţa mizeră, fiindcă acolo unde sînt bani sînt şi fapte de ascuns.

Telefonul începe să sune în clipa în care întind mîna spre unul din plicuri.

— Da ? ! spun cu jumătate de gură.

— Salut, bătrîne ! Dormeai în post ? ! se aude de la celălalt capăt al firului o voce jovială, ca într-o reclamă pentru aspirina „Jawohl".

— Noroc ! Ce-ai vrea să fac pe vremea asta ? Căldură cît în trei deşerturi la un loc, bani puţini, mai vrei altceva ?

Celălalt îmi răspunde batjocoritor :

— Dacă te compătimesc, te simţi mai bine ?

— Da. Asta mă mai linişteşte întrucîtva, intru în joc. Cum se face că ţi-ai amintit de mine ?

Bărbatul rîde scurt, dar nu-mi răspunde la întrebare.

— Aş vrea să schimbăm două vorbe. Ai timp o oră ? !

Îi spun că da, chiar mai mult.

— Atunci hai să ne vedem la „Capşa", peste o jumătate de ceas. E mai aproape de redacţie. Nu pot să lipsesc prea mult de aici, fiindcă trebuie să pregătesc

ceva pentru ediția de seară. Tartorul cel bătrîn poate să mă cheme în orice clipă să vadă cum stau. De acord ?

Are dinamismul enervant al celor mînați permanent de nevoia de a organiza viața altora.

— Perfect ! Abia așteptam să fac o plimbare pe asfaltul încins.

Peste treizeci de minute, de cum intru în local, îl zăresc pe Dan Comăneanu așezat la una din mesele aflate lîngă perete, în capătul celălalt al salonului. În apropierea lui, o oglindă uriașă reflectă imaginea restaurantului, cu pereții încărcați de stucaturi aurii. Ziaristul ridică mîna în semn de salut. În timp ce mă îndrept spre el, privesc în jurul meu. La mese, doar cîțiva clienți.

După ce ne strîngem mîinile, mă las cu un oftat pe banchetă. Sînt transpirat și asta îmi dă o stare de iritare. Îmi scot pălăria, o pun pe unul din scaunele libere, apoi îmi șterg îndelung tîmplele umede cu batista mototolită.

Dan Comăneanu face semn unui chelner îmbrăcat într-o hăinuță albă, care se apropie, aferat, de masa noastră. În timp ce comandă cafele și coniac, îl privesc pe ziarist de parcă nu l-am văzut de-un veac. Este un bărbat în jur de treizeci și cinci de ani, nu prea înalt, însă spătos ca un luptător. Ca și în alte ocazii, poartă un costum maro destul de uzat, veșnicul lui costum, dar asta nu pare să-l deranjeze.

Pînă ce chelnerul aduce comanda, ca să treacă timpul, Comăneanu îmi plasează ultimele cancanuri colportate prin redacțiile jurnalelor de pe Sărindar.

Îl ascult distrat, nu cunosc personajele și nu mă interesează bîrfa din mediul gazetăresc. Sînt preocupat de perechea nepotrivită ce tocmai a intrat pe ușa deschisă larg de un ușier cusut din belșug cu fireturi aurite. Un bunic, încă drept, împreună cu nepoata sa. Fac însă, mintal, corecția cuvenită : bunicii nu vin la „Capșa" împreună cu nepoatele lor. Un chelner îndatoritor îi conduce spre o masă dintr-un colț retras. Puțin mai tîrziu îmi dau seama că nu mă înșel, după șușotelile indignate a două bătrîne, pe care, zărindu-le, septuagenarul crai le salută cu o ușoară stînjeneală pe chip. Tînăra nu pare

să bage de seamă încurcătura companionului ei ; îşi plimbă fascinată privirile pe brăţara cu briliante prinsă pe încheietura fină a mîinii stîngi. Şi chiar dacă ar fi observat ceva, probabil nu i-ar fi păsat, fiindcă e clar că face parte din categoria fetelor care nu prea se uită cum cîştigă banii.

Urmărindu-mi privirile, Dan Comăneanu se opreşte din povestit şi punctează sec :

— Cocotă de lux.

Nu-i răspund. Chelnerul tocmai ne pune în faţă paharele cu băutură şi ceştile cu fiertura neagră, aburindă.

Îmi aprind o ţigară. Dan Comăneanu mă imită. După ce trage cîteva fumuri, mă întreabă pironindu-şi privirile iscoditoare asupra mea :

— Cu ce te ocupi acum ?

— Cu nimic. Mă odihnesc pînă cînd cineva mă va angaja să-i caut cîinele, pisica, sau colierul cu perle false amintire de familie.

Îşi trece palma prin părul sîrmos, rostind ca pentru sine :

— Perfect.

— Crezi ? ! mă enervez eu.

Ziaristul rîde muteşte, apoi rosteşte împăciuitor :

— E în regulă că nu mai ai altceva de făcut. Vreau să te rog ceva.

— Rugămintea unui amic e ceea ce-mi lipseşte acum... Despre ce-i vorba ?

Dan Comăneanu mă priveşte cu un aer serios.

— Trebuie să dai de urma unui tip dispărut. Ce ţi se cere este discreţie maximă ! Asta-i condiţia celui care plăteşte.

E bine dacă există cineva care plăteşte. Chiar foarte bine, îmi spun.

— De cît timp s-a făcut nevăzut ?

Se încruntă, calculînd rapid în minte.

— De vreo zece ore.

Deschid gura să-i spun ce cred despre propunerea lui, dar mă opreşte cu un gest scurt.

— O clipă ! Știu, nu-i plăcut să scormonești orașul pe căldura asta, dar dacă ai răbdare să mă asculți, o să-mi dai dreptate că lucrurile nu sînt chiar atît de simple. Să cauți pe cineva volatilizat cu nici jumătate de zi în urmă pare o glumă, dar te asigur că nu e așa. Cînd e vorba de bani, patronul devine omul cel mai lipsit de umor din lume. Cu toate astea, vrea să te ocupi de caz.

Nu-i răspund imediat. Tăcerea se prelungește mai mult de un minut. În timpul ăsta ziaristul mă privește cu atenție, încercînd să ghicească cu cîteva secunde mai devreme decizia mea.

— Cît aș fi de strîmtorat, spun într-un tîrziu, nu-mi place să iau banii pentru fleacuri.

— Ce-ți pasă ! Acceptă. Sterescu plătește. Vulpoi bătrîn cum e, și-a dat seama și de riscuri, dar, chiar dacă este implicată poliția, avantajele materiale precumpănesc. Ar ieși niște articole senzaționale. Ia gîndește-te cum ar suna titlurile ! Cîte ediții speciale ar trage ! De aceea patronul este dispus să plătească bine.

Tresar surprins neplăcut.

— Așa vasăzică, este și poliția implicată ?

Ziaristului pare să nu-i convină subiectul. Pe fața lui surprind o grimasă de nemulțumire.

— Ei, oricum trebuia să te pun în temă, începe el pe un ton scăzut. Pe măsură ce vorbește intensitatea glasului scade, devenind aproape șoptit. Îți pomenisem de discreție. Știi de ce ? ! Pentru că pe tip îl cheamă Caramzulea. Roger Caramzulea, murmură, încurcat.

Numele individului are o rezonanță familiară, nu-mi spune totuși mare lucru.

— Mi se pare cunoscut, dar în clipa asta nu-mi amintesc ce hram poartă.

— E ziarist. Coleg cu mine.

Văzînd că nu reacționez, adaugă :

— Cel care a publicat articolul acela exploziv cu cîteva luni în urmă. Prin ianuarie.

Îl privesc, așteptînd să continue. Nu țin minte ce articol, deoarece a trecut destul timp de atunci.

— Să nu-mi spui că ai uitat scandalul Marinescu — Schurberg ! exclamă el nerăbdător.

Nu, nu-l uitasem. Fusese un scandal monstru, exact genul de scandal dorit de opoziţie. Izbucnise cînd printr-o indiscreţie se aflase că proprietarii a cincisprezece tripouri din Bucureşti şi ai cazinoului din Carmen Sylva nu erau alţii decît Gavrilă Marinescu, prefectul poliţiei Capitalei, şi bunul său prieten Schurberg. Cum însă între ocupaţie şi principala sursă de venit a prefectului era o incompatibilitate flagrantă, Roger Caramzulea îşi îndreptase tirul asupra acestuia. Ziaristul întorsese problema pe toate feţele într-un articol fulminant, aducînd în plus dovezi că unii din subordonaţii şefului poliţiei, implicaţi în trafic de influenţă şi în dijmuirea bordelurilor şi caselor clandestine de joc, cotizau la bunăstarea domnului Marinescu cu procente substanţiale din veniturile realizate. Ministrul de interne îi ceruse demisia, dar prefectul, petrecăreţ, cartofor, paznicul vieţii regelui şi al amantei acestuia, sprijinit din umbră de Elena Lupescu şi camarilă, refuzase categoric. Totuşi, cineva trebuia să plătească pentru a se da satisfacţie opoziţiei. Zis şi făcut ! Urmarea, o epidemie de concedieri şi retrogradări în rîndurile personalului prefecturii de poliţie.

— Îl ţin minte, confirm. Aşa ceva nu se uită uşor.

— Ei bine, cred că Roger Caramzulea a intrat într-o încurcătură. N-am nimic concret, doar cîteva indicii, multă imaginaţie, dacă vrei, şi o certitudine.

— O certitudine ?

— Da, aceea că este, că era pînă la dispariţia lui, urmărit. Se pare că este implicat într-o chestie urîtă.

Dan Comăneanu se încruntă. Ridică paharul şi soarbe, strîmbîndu-se, ca şi cum lichidul auriu a devenit dintr-o dată amar.

— Să vezi cum s-au petrecut lucrurile. Aseară am întîrziat amîndoi la redacţie ca să rezolvăm cîteva nimicuri legate de ediţia ce urma să intre în rotativă. După ce am terminat, am plecat împreună. Cred că era zece şi jumătate, unsprezece fără ceva. Am pornit-o agale spre Universitate, pălăvrăgind despre treburile noastre. Mai mult eu vorbeam. Roger Caramzulea mi s-a părut cu

gîndurile la dracu-n praznic. Întorcea mereu capul și, judecînd după cele cîteva răspunsuri aiurea, mi-am dat seama că nu era de loc atent la conversație. Să-ți spun drept, mi-a făcut impresia că toată ziua nu prea fusese în apele lui.

Ziaristul a ridicat vocea fără să-și dea seama. Îi fac semn spre masa apropiată, unde cu cîteva minute înainte s-au așezat doi bătrîni scorțoși ca niște bucăți de pergament.

— Ai remarcat dacă se ținea cineva după voi ?

— Mă faci să rîd ! Ce să remarc ? Abia se mai răcorise după căldura înnebunitoare de ieri și parcă tot Bucureștiul năvălise pe străzi să respire.

Jurnalistul vorbește în șoaptă, repezit, de parcă s-ar teme că nu apucă să povestească tot ce știe.

— În afară de asta, eram în zona cinematografelor și lumea se înghesuia să intre la ultimele spectacole. Abia te mai puteai strecura prin mulțime. Nu-mi place să mă bag în sufletul oamenilor, dar în cele din urmă mi-am luat inima în dinți și l-am întrebat ce are.

— Și ce ți-a răspuns ?

— A rîs, nu prea vesel, și mi-a spus că de la o vreme au început să-l lase nervii. De cîteva zile i se pare că este urmărit. L-am liniștit spunîndu-i că nu-și pierde nimeni vremea cu un ziarist. „Nu și în cazul în care ziaristul știe prea multe !“ mi-a răspuns.

Prietenul meu face o pauză, lăsînd impresia că este preocupat să vadă dacă paharul pe care îl ține în mînă nu are cumva vreo pată pe marginile lui.

— Mărturisesc că nu l-am prea luat în serios, reia el. E genul căruia îi place să-și dea importanță în orice ocazie, chiar și cînd își îmbracă pijamaua. Pe urmă, a devenit dintr-o dată foarte grăbit. Și-a amintit brusc că are o întîlnire. N-a mai scos un cuvînt. Peste puțin timp ne-am despărțit.

— Ți-a spus cu cine se întîlnește ?

Dan Comăneanu își duce mîna la gură ; se scarpină îndelung în mustața deasă.

— Nu era nevoie. Știu că o combinație de dată recentă îi răpește aproape tot timpul liber. O oarecare Manuela. Nu-l lasă din gheare o clipă.

— O cunoști ?

— N-am avut prilejul. L-am auzit o dată sau de două ori vorbind cu ea la telefon, așa am aflat cum o cheamă, dar de văzut n-am văzut-o.

— Asta-i tot ?

— Pe dracu' ! De-abia de acum lucrurile încep să se complice. Fiindcă întîmplarea, mama ziariștilor, omule, deci întîmplarea a făcut să constat că individul nu o luase razna.

Dan Comăneanu se lasă pe speteaza moale a banchetei de culoare grena și, după ce își aprinde o nouă țigară, continuă :

— După ce ne-am strîns mîinile, asta se petrecea în fața Cercului Militar, Caramzulea a luat-o spre palat. Am rămas cîteva clipe pe loc. Îmi era foame și mă gîndeam să intru să mănînc. La intersecția cu Calea Victoriei m-am hotărît să intru la „Trocadero", dar nu am găsit loc, așa că mi-am continuat preumblarea pînă am ieșit în Bulevardul Brătianu. M-am oprit să beau o bere și să mănînc la terasa „Onești". O știi, nu ?

— Da, cea de peste drum de blocul Wilson.

— Exact ! Dar acum să vezi trăsnaie ! În timp ce pierdeam timpul așteptînd să-mi aducă băutura am zărit ceva în neregulă. Ghicești ce ?

Recunosc că povestea m-a prins. Șoptesc :

— Nu, nu ghicesc. Povestește mai repede și lasă șaradele pe mai tîrziu.

Jurnalistul ridică din umeri, nu-i pasă de izbucnirea mea, și vorbește fără să se grăbească :

— La cîteva zeci de metri de bloc, spre Fundațiile Regale, lîngă trotuar, era oprită o mașină neagră.

— Sigur, o mașină neagră este o raritate în București, îl ironizez.

— Stai, bătrîne ! Puțină răbdare. În apropiere era un stîlp de iluminat, așa că am zărit înlăuntrul ei umbrele a doi indivizi. Știi ce m-a intrigat ? Stăteau pironiți acolo, cu pălăriile pe cap, și fumau țigară de la țigară. Obicei

tipic de agent secret de la prefectură. Pot să fac pariu că în jurul lor, pe o rază de zece metri, duhnea a poliție. Orice ar face ăștia să se piardă în mulțime tot întoarce lumea capul după ei ca după un popă cu sombrero. Dacă mai aveam vreo îndoială ea s-a risipit cînd de ei s-a apropiat un al treilea, ăsta își pierdea timpul învîrtindu-se prin fața blocului, și au schimbat cîteva cuvinte.

— Cum arăta ?

— Parcă blond, dar n-aș putea să jur. O dată sau de două ori, cînd a trecut prin fața intrării luminate a blocului, l-am zărit mai bine. Un bărbat tînăr, subțire, cam de înălțimea mea.

— Pe ceilalți i-ai văzut ?

— Nu. N-au coborît din mașină. Mă întrebam ce caută ăia acolo cînd din bloc a apărut un trio : Roger Caramzulea însoțit de două frumuseți, o roșcată și o blondă. Merita să le vezi !

— Probabil una dintre ele era amanta lui.

— Habar n-am, dar s-ar putea ca una din ele să fi fost Mànuela. Să revin la ce-ți povesteam. N-am mai avut timp să mă dezmeticesc, deoarece Caramzulea a oprit un taxi, s-a urcat împreună cu damele și s-au îndreptat valvîrtej spre Calea Victoriei. Cei din mașină au început imediat să se agite de parcă ar fi fost puși pe jeratic. Au pornit de-ndată motorul și, după ce l-au cules pe blonziu, s-au luat în grabă după taxi.

Dan Comăneanu tace dintr-odată. Privește absent fundul cești de cafea, ca și cum în zațul rămas ar putea găsi răspuns la întrebările sale.

— Asta-i tot ? îl întrerup din meditație.

— Nu, se înviorează el. Mai e ceva. Azi-noapte pe la două, după ce am terminat de revăzut materialul pentru ediția de dimineață și mă băgasem în pat, a sunat telefonul. Era el. Cred că ațipisem și nu l-am recunoscut din prima clipă. Avea vocea schimbată. Mi-a spus că nu glumise atunci pe drum, că într-adevăr era amestecat în ceva periculos. Astea sînt cuvintele lui, *ceva periculos*. Voia să-l ajut. I-am spus că o s-o fac, dar să știu și eu despre ce este vorba. M-a asigurat că o să-mi spună, dar nu prin telefon. I-am dat adresa, iar el mi-a promis că într-o oră, o oră și jumătate cel mult e la mine.

— Telefona de acasă ?

— Nu, m-a chemat de la un telefon public, de undeva dintr-un bar sau un restaurant. Părea foarte speriat.

Arunc o privire în jur. Între timp s-au ocupat aproape toate mesele. Chelnerii umblă grăbiți, ducînd tăvi pline cu gustări, urmați îndeaproape de picoli încărcați cu sticle de băutură.

— Pe la ce oră a venit la tine ?

Jurnalistul pocnește din degete, apoi îndreaptă indexul către mine :

— Aici e clenciul ! Nu a mai sosit ! Speram să-l întîlnesc dimineață la redacție, dar nu și-a mai făcut apariția. Am făcut rost de adresa lui și tocmai mă pregăteam să dau o fugă la el acasă, cînd m-a chemat Sterescu. Fără vorbe, bătrînul mi-a băgat pe gît un articol pe care trebuia să-l scrie Caramzulea. Am protestat, însă Sterescu mi-a replicat că nu are cui să-l dea, fiindcă Roger a cerut cîteva zile de concediu. Îți dai seama ? Întîi îmi dă telefon și-mi spune că trece pe la mine, apoi renunță, dar găsește totuși timp să vorbească cu patronul. Tu mai înțelegi ceva ?

— Cînd a vorbit cu Sterescu ?

— Nu știu. Nu mi-a dat prin minte să-l întreb pe boșorog. Dar ceva nu se lega. Așa că mi-am luat inima în dinți și i-am povestit șefului toată tărășenia. M-a ascultat cu atenție, iar în final m-a întrebat dacă am mai spus cuiva despre cele întîmplate. Natural, răspunsul a fost negativ.

— Și atunci a hotărît să angajeze un detectiv particular. Nu ?

Dan Comăneanu își încrucișează brațele și încuviințează, înclinînd din cap.

— Firește ! Bănuiește că vechile cunoștințe ale lui Caramzulea vor să-i plătească polițele pentru scandalul de acum jumătate de an. Bun ! Atunci m-am oferit să găsesc omul potrivit pentru treaba asta. S-a lăsat convins cu greutate, voia el să aleagă persoana, dar în cele din urmă a acceptat și mi-a dat mînă liberă. De la început m-am gîndit la tine.

Încrunt din sprîncene.

— Nu sînt unicul în branşă, de ce tocmai eu ?

Jurnalistul ridică paharul de coniac şi soarbe din el ultimele picături.

— Simplu. Am încredere în tine. În afară de asta, rîde Dan Comăneanu, eşti singurul detectiv particular pe care îl cunosc.

Oftez resemnat.

— Lucrurile se complică în cazul în care Caramzulea a răscolit iar ceva prin prăvălia celor de pe Calea Victoriei, spun dînd glas gîndurilor negre ce mă frămîntă. Îţi dai seama, nu ?

Ziaristul mă aprobă cu vioiciune.

— Într-adevăr, riscul e mare, dar nu pot să las treaba baltă. Dacă te interesează, îl cunosc destul de puţin. Sîntem colegi şi atîta tot. Eu sînt nou venit la ziar, pe cînd el este vedeta, favoritul lui Sterescu. Ce apăr eu este un principiu. Un Caramzulea speriat de moarte nu mai valorează doi bani. Să nu mai vorbim despre unul mort „accidental". Din clipa aia gazetarii de la ziarele independente ar gîndi de zece ori pînă ar publica ceva compromiţător pentru cei mari.

— De acord cu tine. Cu o singură îndoială.

— Care ?

— Mă întreb cît ar valora un Zătrescu fără legitimaţie ? Dacă îmi suspendă autorizaţia, recunoşti că idealismul nu ţine de foame ? Eşti sigur că Sterescu îmi va da o indemnizaţie lunară ? Eu, unul, nu sînt !

— Faci din ţînţar armăsar ! se enervează el. Ce-ţi cer este o anchetă, nu vreau să te expui. S-ar putea ca individul să nu fi păţit nimic. Să se fi ascuns doar. Nu doresc decît să dai de el. În rest ne ocupăm noi de afacere.

Mă priveşte iscoditor.

— Chiar ţi-e teamă ?

Nu-i răspund. Bătrînul şi tînăra lui prietenă sînt tot acolo. Mănîncă tartine cu caviar şi beau şampanie franţuzească. O chestie de bon ton, îşi spune probabil şatena, chicotind, în timp ce duce la buze cupa cu băutură. Însoţitorul ei este atît de topit că a izbutit să o dea gata.

încît nici nu mai are ochi să vadă că de la o vreme femeia schimbă ochiade cu un tînăr spilcuit, aşezat la o masă alăturată.

Privesc ceasul, e trecut de unu şi jumătate, apoi duc ceaşca de cafea la gură, dar nu simt decît gustul neplăcut al zaţului. Resemnat, o pun în farfurioară şi o împing spre mijlocul mesei. Îmi iau pălăria de pe banchetă şi mă ridic în picioare urmărit de privirile îngrijorate ale ziaristului. Îi zîmbesc.

— Ştii ce ? Toată afacerea asta s-ar putea să fie periculoasă. Dar cum îmi plac lucrurile periculoase şi nu-mi plac poliţiştii, accept cazul.

Un zîmbet fugar îi luminează faţa.

— Ne-am înţeles deci ? întreabă uşurat.

— Da. Spune-i asta lui Sterescu. Cu el nu vreau să dau ochii, fiindcă nu-mi plac patronii, de asta şi lucrez singur. Tu o să fii omul de legătură. Am să te ţin la curent cu ce aflu. Dacă aflu ceva !

2

În holul blocului „Asigurarea Românească" este linişte şi răcoare. Cînd mă vede, portarul, ascuns pe jumătate după geamul cămăruţei sale, clatină încetişor din cap la un gînd numai de el ştiut, apoi se înfundă din nou în lectura ziarului „Universul", aflat pe tejghea.

Intru în ascensor şi-i fac semn liftierului să-i dea drumul.

— Domnu' Zătrescu, mi se adresează el în timp ce trage grilajul: Am rezolvat ce era mai greu. Am bani ! exclamă, bătîndu-şe peste buzunar.

Continuă o discuţie începută cu două ore în urmă.

— Nu mai spune ! Eşti eficient. Sper că nu ai omorît pe nimeni pentru ei ? !

Tînărul rîde încîntat.

— Nu e probleme, şefu' ! Am relaţii ! Dau lovitura ! Am mirosit un pont, da' nu mă pot hotărî să aleg. Pe cine să pariez, pe Fulger ori pe Sfredeluş ?

Îl privesc cu simpatie, dar şi cu milă. Are deja viciul curselor de cai. Am auzit de la un agent de pariuri, aflat în relaţii cu antrenorii de la hipodrom, cîte ceva despre cursele aranjate sau în perspectivă de a fi aranjate, însă nu am încredere în el nici cît negru sub unghie. Informaţiile sînt vechi de trei zile. Pînă astăzi cine ştie cîte altele nu s-au făcut şi s-au desfăcut.

La etajul cinci, cînd ies din lift, îi spun confidenţial :

— Gurile rele au şoptit, nu mai ţin minte unde, numele lui Sfredeluş. Personal însă nu dau doi bani pe cursele astea...

De altfel eu însumi am acceptat puţin mai înainte o anchetă la fel de riscantă ca un pariu la curse, aşa că, murmur, ridicînd din umeri :

— Deşi am optat pentru Roger Caramzulea...

Liftierul prinde din zbor doar primul nume.

— Roger ? E înscris în cursa a doua. Deci şi pe Roger ?

În timp ce mă îndepărtez, ridic mîna fără să mă întorc, într-un gest nedefinit ; poate să însemne „dacă vrei, şi pe Roger !". Pentru viitoarele ore are la ce să se gîndească.

Parcurg cu pas măsurat culoarul acoperit cu mochetă grena, pînă în dreptul uşii agenţiei „Zătrescu et Co.".

Anticamera nu e atît de pustie cum ai fi putut crede la o asemenea oră. Sînt aşteptat. Prezenţa unei femei frumoase o face, pentru o clipă, să nu mai pară atît de anostă. Stă pe unul din cele două scaune, şi fumează cu gesturi nervoase. O cîntăresc dintr-o privire. Nu-i dai mai mult de treizeci de ani. Rochia albă stropită cu bleumarin este trasă sever peste genunchi. Poartă o pălăriuţă cu semivoaletă, în ton cu rochia.

Cînd intru în încăpere tresare, fixîndu-mă cu privirea de un albastru intens.

— Bună ziua, spun în timp ce închid uşa după mine.

Zîmbeşte scurt, cu o urmă de nerăbdare pe chip.

— Bănuiesc că sînteţi persoana pe care o aştept.

— Sper, doamnă. Aţi venit de mult ?

— Ah, nu. Nu cred, repetă strivind cu gesturi precipitate ţigara în scrumieră, lîngă alte trei resturi de ţigări, aceeaşi marcă, cu urme de ruj la capătul filtrului de carton. Se ridică cu o mişcare plină de eleganţă. Are picioare lungi, drepte. Poartă tocuri înalte şi îi admir, în treacăt, silueta.

În aer pluteşte o undă discretă de parfum bun. Trag, adînc, aer pe nări, încercînd să-l recunosc.

— „Soir de Paris", spune ea.

— Poftim ? ! întreb intrigat.

Ochii îi sclipesc ironic.

— Parfumul, „Soir de Paris", adus bineînţeles de la Paris. Dacă vă interesează, îl găsiţi, la un preţ cam piperat, la „Djaburov".

Înghit ironia. Descui, mă trag la o parte şi o invit să intre în birou. În timp ce deschid geamul îi fac semn să ia loc pe scaunul de lîngă masă.

Îmi agăţ pălăria în cuier şi iau loc de cealaltă parte a mesei. Apăs pe întrerupătorul ventilatorului. Şuvoiul de aer răcoros ne mîngîie feţele în zumzetul liniştitor al aparatului.

— Vă ascult.

— Mă numesc Diana Manolescu...

O privesc atent. Faţa ei exprimă nehotărîre. Arăt cu degetul spre uşă.

— La fel cum scrie şi afară. Zătrescu. Grigore Zătrescu.

Zîmbeşte.

— Cred că lucrul cel mai greu l-am făcut. Acum putem trece şi la afaceri. Nu ?

Îi răspund politicos că sînt de acord. Asta nu pare să o liniştească prea mult, fiindcă, înainte să continue, trage aer adînc în piept.

— Nu vă întreb cu ce se ocupă agenţia dumneavoastră, pentru că m-am interesat în prealabil. Ceea ce doresc să cunosc de la bun început este dacă puteţi întreprinde o investigaţie discretă.

Este a doua persoană care îmi cere aşa ceva în mai puţin de o oră şi jumătate.

— Sînteţi în măsură să mă ajutaţi ? întreabă ea cu o urmă de neîncredere.

— Desigur, doamnă, sînt în măsură să vă ajut. Cu o condiţie însă ! Să aflu despre ce este vorba.

Diana Manolescu deschide poşeta ce i se odihneşte pe genunchi şi scoate o fotografie. O iau fără un cuvînt şi, întorcînd-o, o privesc cu atenţie. E a unui bărbat de 35—40 de ani, cu faţa prelungă şi trăsături fine. Perechea de ochelari cu rame groase îi dă un aer de neajutorat. Este prototipul bărbatului în jurul căruia roiesc femeile cu instincte materne dezvoltate, dornice să-l ia sub aripa lor ocrotitoare.

Vreau să i-o înapoiez, dar mă refuză cu un gest categoric.

— Păstrează-o dumneata. Am adus-o cu intenţia să ţi-o încredinţez.

O aşez deasupra teancului de ziare de pe colţul mesei şi aştept să continue.

— Îmi este penibil să discut cele ce urmează cu un necunoscut, recunoaşte ea cu voce scăzută, dar nu am de ales. Despre ce este vorba : familia mea...

Vizitatoarea mea trage din nou aer în piept, ca şi cum ar urma să se arunce cu capul înainte într-o apă adîncă şi foarte rece. Se vede că nu-i face plăcere, dar, mă rog, pentru asta a venit aici, nu ?

Îi spun cu blîndeţe :

— Doamnă, o problemă de familie este dintotdeauna, ceva neplăcut. Nu ţin s-o cunosc cîtă vreme nu sînteţi hotărîtă să o faceţi. Numai că atunci nu înţeleg de ce aţi venit...

Îi arăt fotografia bărbatului.

— Deci, soţul dumneavoastră, domnul Manolescu...

Diana Manolescu mă întrerupe :

— Te înşeli, domnule ! Este fratele meu.

După o scurtă ezitare adaugă :

— Sînt divorţată.

O îndemn din priviri, să continue.

— Am moştenit de la părinţii noştri nişte bani, nu prea mulţi, începe ea să povestească, alegîndu-şi cu grijă

cuvintele. Există un cont comun la Banca Națională. Te interesează suma ?

Clatin din cap că nu.

— Fostul meu soț a fost dispus să-mi cedeze casa și automobilul la jumătate din prețul lor. M-am consultat cu fratele meu și amîndoi am ajuns la concluzia că o proprietate imobiliară este mai sigură în ziua de azi decît să păstrezi banii în bancă. I-am comunicat hotărîrea noastră, dar n-am mai avut timp să facem actele, deoarece el a plecat pentru cîteva luni în Italia cu viitoarea lui soție. Am stabilit ca la reîntoarcerea lui să rezolvăm totul.

— Cum s-ar spune, o parte din contul dumneavoastră este ipotecat.

— Exact. Deoarece casa din Cartierul Domenii era neocupată — construcția ei a fost terminată cînd eram deja în divorț — i-am propus fratelui meu să se mute în ea. Eu locuiesc în casa părintească, e mai aproape de centrul orașului. A făcut-o bucuros, mai ales că i-am cedat lui și automobilul. În schimb i-am cerut să nu se atingă de banii din bancă pînă nu rezolvăm datoria pe care o avem.

— Perfect, doamnă. Am înțeles pînă acum totul. Un divorț norocos, care, se pare, v-a adus ceva bani, un frate în rolul de administrator, iată ce mi-aș dori ! Dar nu văd încă unde începe rolul meu.

Femeia își ridică privirile scurt spre mine. Cum nu vede nici o urmă de ironie pe fața mea își deapănă povestea mai departe :

— Fratele meu s-a încurcat de cîteva luni cu o dansatoare. Nu am nimic împotriva dansatoarelor, se grăbește ea să adauge, și nici nu mă amestec în viața lui particulară. Întîmplarea a făcut însă ca acum zece zile să-l zăresc cu femeia aceea, într-o companie boemă, la „Athénée Palace". Roșcata, fiindcă-i roșcată, era mereu grămadă pe el. Genul de femeie lipitoare. Se comporta vulgar și făcea tot timpul efortul să atragă privirile asupra ei. O persoană din grupul meu, întîmplător o cunoștea, a remarcat-o și s-a întrebat ironic cine o fi nenorocitul aflat acum în grațiile ei. Apoi a povestit amuzat că

individa a reușit în cîțiva ani să-și îmbogățească „trofeele" cu cîteva „exemplare" din rîndul oamenilor politici. A spus și cîteva nume, nu le-am reținut însă.

— Înțeleg că este atrăgătoare.

— Dacă îți place genul vulgar, te asigur că este! spune ușor iritată.

După cîteva secunde continuă pe un ton mai potolit:

— A doua zi l-am căutat și am încercat să-i spun ce gîndesc. A început să strige că în loc să mă bag în sufletul lui mai bine mi-aș vedea de nereușita mea conjugală. Lucrurile s-ar fi oprit aici — mai devreme sau mai tîrziu probabil îi va trece, m-am gîndit —, dar alaltăieri am primit o telegramă de la fostul meu soț. Mă anunță că se reîntoarce peste două săptămîni. Firesc, am vrut să-mi verific contul, să văd la cît se urcă dobînda, ca să-mi fac calculele necesare. Acolo am constatat însă că în ultimele luni fratele meu a scos sume mari de bani. Sînt într-o situație mai mult decît neplăcută.

— Ați discutat cu el?

— Da. Ieri l-am văzut și am avut un schimb violent de cuvinte. I-am spus ce am descoperit și m-a asigurat că pînă la sosirea fostului meu soț o să înapoieze ce a luat. Pregătește ceva care îi va aduce mulți bani.

— Ce meserie are?

— Ziarist.

Azi, n-am ce zice, plouă cu ziariști.

— Cîștigă atît de bine încît e sigur că va putea acoperi ce-a luat? Bănuiesc că nu este vorba doar de cîteva mii.

— Veniturile lui îi sînt suficiente ca să trăiască onorabil. Nu însă pentru a întreține o amantă atît de costisitoare.

Toată povestea asta pare o aiureală, încît încep să cred că pierd timpul, singurul cîștig fiind frumusețea femeii pe care pot s-o admir în voie.

— Nu văd cum vă pot sprijini, doamnă. Lucrurile astea nu se pot aranja decît între patru ochi. Dumneavoastră și el. Sau să vă rugați cerului să-i reușească combinația.

— O clipă, domnule Zătrescu! Înainte să am cu el o discuție serioasă vreau să-mi procurați cîteva date despre

femeie. Roger este totuşi un om raţional şi în faţa unor argumente convingătoare va ceda. Banii ştiu că nu-i voi mai putea recupera, dacă o să fie nevoie o să găsesc unde să mă împrumut, dar vreau să pun capăt acestui episod amoros al fratelui meu. Nu este genul lui !

Un ziarist pe care îl cheamă *Roger !* Iau fotografia de pe masă şi mă uit încă o dată la bărbatul cu ochelari.

— Oare o să înţeleagă asta domnul Roger Manolescu ?

— Pe fratele meu îl cheamă Caramzulea. Eu am păstrat numele soţului, spune ea iritată. Îl cunosc de prea multă vreme ca să garantez că va fi rezonabil.

Nu-mi pot stăpîni o uşoară tresărire. Prea mulţi ziarişti în dimineaţa asta, prea mulţi pe care îi cheamă la fel. Mă uit lung spre frumoasa vizitatoare. Intrigată de insistenţa privirii mele mă întreabă încetişor :

— Accepţi să obţii informaţiile solicitate ? !

Ocolesc biroul şi mă opresc în faţa ei.

— De ce nu ? Într-un fel trebuie să-mi cîştig şi eu existenţa, îi răspund.

Nu-şi manifestă în nici un fel satisfacţia că am acceptat să lucrez pentru ea. Se ridică fără grabă.

În anticameră, îmi amintesc un amănunt :

— Poate aveţi un număr de telefon unde să vă pot găsi dacă am nevoie de dumneavoastră.

Fără un cuvînt, deschide poşeta şi scoate o carte de vizită, pe care mi-o întinde ţinînd-o de un colţ.

— Notaţi şi adresa casei din Domenii, spun oferindu-i stiloul.

Se aşază pe un scaun şi notează pe dosul ei adresa. Iau cartea de vizită şi o privesc. Este în regulă. Am ceea ce mă interesează. Ne luăm rămas bun.

În timp ce închid uşa de la anticameră scot din buzunar cartea de vizită şi o privesc pe partea tipărită.

Am primit vizita doamnei Diana Manolescu, medic neurolog.

Mă reîntorc în birou şi încep să răsfoiesc plicurile de pe masă. Două citaţii la tribunal ca martor în nişte anchete mai vechi, o reclamă pentru „benzina albastră", noul produs îţi transformă automobilul în avion, şi o ofertă a reprezentanţei „Ford" de a-mi livra ultimul model, 1934. Arunc ofertele la coş şi păstrez citaţiile.

Foiletez apoi în grabă paginile ziarelor de dimineaţă. Nimic interesant.

Trag telefonul, formez un număr şi în timp ce apelurile răsună în receptor, mă las pe speteaza scaunului şi aprind o ţigară. În cele din urmă, la capătul firului cineva catadicseşte să ridice receptorul.

— Agenţia de impresariat artistic Rosetti, miorlăie plîngăreţ o voce feminină.

— Dă-mi-l pe patron, fetiţo.

— Domnul Rosetti nu este momentan aici. Reveniţi peste o oră, o oră şi jumătate, mă informează ea cu bunăvoinţă.

— E prea tîrziu.

— Vă repet, domnul Rosetti nu este momentan la agenţie. Dacă doriţi, puteţi să reveniţi peste o oră şi jumătate. Sînteţi amabil să-mi comunicaţi numele dumneavoastră ?

Este înduioşător cîte nuanţe poate să aibă vocea junei secretare, cîtă diplomaţie consumă în interesul patronului ei, dar pe Dinu Rosetti îl ştiu de prea multă vreme ca să nu-i cunosc obiceiurile.

— Îngeraş, dacă într-un minut nu-l scoli de pe canapeaua unde îşi ţine fundul ăla mare toată ziua, în jumătate de oră sînt acolo...

Glasul feminin a dispărut de pe fir. Oricum, peste treizeci de secunde în receptor se aude vocea groasă, tabagică, a lui Dinu Rosetti.

— Cine-i la telefon ?

— Ascultă, într-o zi tot o să vă întorc băcănia cu fundul în sus...

După ce ne întrecem în „amabilităţi" şi mai pălăvrăgim cîteva minute despre cunoştinţe comune, intru în subiect.

— Fac o anchetă şi vreau cîteva informaţii despre cineva din branşa ta.

— În regulă, dar aşteaptă puţin pînă trec în biroul meu, ca să vorbim mai pe îndelete, spune el după cîteva secunde de gîndire.

Peste scurt timp în receptor se aude un clic, urmat de bubuitul vocii lui.

— Dragă, fii amabilă şi închide.

Aşteptăm pînă ce un zgomot uşor ne anunţă că putem să vorbim în linişte. Dinu îşi drege glasul înainte de a mă întreba :

— Cine te interesează ?

— Manuela. Îţi spune ceva numele ăsta ?

— Depinde. Cunosc vreo trei sau patru. Asta-i numele ei de scenă ?

— Nu ştiu. În afară că e artistă de varieteu şi e roşcată habar nu am cum arată şi pe unde este angajată.

— E simplu, fiindcă în branşă doar una e roşcată şi poartă numele ăsta. Restul, cunoşti şi tu, Mimi, Fifi, Zozo, Lola şi alte combinaţii de felul ăsta.

— Mă rog. Ce ştiţi despre ea ?

— Nu prea multe. Arată trăsnet, are vreo douăzeci şi cinci de ani şi e dansatoare la „Alhambra". Ca artistă, luceşte, dar nu străluceşte, însă nu are probleme cu angajamentul. În mare, cam asta e.

— Combinaţii în afara scenei ?

— Are, ca toate fetele „descurcăreţe", un „protector". Acum un ziarist sau cam aşa ceva. Cu fizicul ei putea să-şi ţină rangul şi să pună mîna pe ceva mai acătării. Fiindcă înainte de asta a avut cîteva combinaţii clasa întîi !

Îmi povesteşte despre un diplomat şi doi oameni de afaceri, ce mai, lume bună. Iar acum se încurcă cu un nimeni.

— Mai sînt şi ani secetoşi, rostesc ironic. Ia spune-mi, ziaristul ăsta are un nume ?

— Habar n-am, fiindcă nu mă interesează. Roşcata, bineînţeles ! Nu e genul meu, hohoteşte amuzat.

— Cunosc, cunosc asta. Nu-i cazul. În schimb blondele bine dezvoltate...

— Ca-dracu' vrei să spui ? întreabă el bănuitor.

— Nu pentru asta te-am sunat, pun capăt subiectului. Deci atîta ştii despre roşcată.

— Da' ce-i cu toată afacerea asta ? mă chestionează el iscoditor.

— Ah, o nimica toată. E pe cale să renunţe la ziarist. Şi-a găsit unul cu bani, cu atîţia bani încît nu se uită cît îl costă ca s-o facă acţionară la Operă, tărăgănez cuvintele batjocoritor.

— Bine, bine, capitulează el. S-o lăsăm baltă.
— Ai uitat să-mi spui numele ei de familie.
— Manuela... Manuela Șundi.
Ezit cîteva clipe. O idee îmi dă tîrcoale.
— Ar mai fi ceva.
— Te ascult.
— Cine spuneai că a „protejat-o" înainte de ziarist ?
— Unul, Nicolae Vlăduțiu, directorul de la „Vraja Nopții", crîșma aia de lux de la Băneasa. Îți folosește la ceva ?
— Cine știe ? Mulțumesc și pe curînd.
— Salut, amice, și oricînd la dispoziția ta.
Așez cu grijă receptorul în furcă. Dinu nu exagerează. Îmi este foarte îndatorat de cînd l-am scăpat dintr-o treabă urîtă cu niște blonde, pasiunea vieții lui. Cum blondele își pierduseră moravurile pe aiurea, îl vîrîseră fără să clipească într-o afacere ce aducea destul de mult a pornografie.
Rumeg în tihnă informațiile. Principalul este să încep de undeva, iar acum am încotro să-mi îndrept cercetările.
Formez un nou număr. Primul apel nici nu apucă să se consume integral, cînd la celălalt capăt al firului îmi răspunde un bărbat cu o voce neprietenoasă :
— Prefectura poliției.
— Cu domnul comisar Orășeanu.
— Un moment.
Este foarte puțin curios, inexplicabil pentru cineva care își cîștigă pîinea tocmai de pe urma unei permanente curiozități față de cei ce nu fac parte din tagma lui. Așteptarea se prelungește peste măsură. Într-un tîrziu răsună în receptor vocea cunoscută a comisarului :
— Orășeanu la aparat !
— Salut, Grigore te deranjează.
— Ah, noroc, detectivule ! Mai ești în oraș pe vremea asta insuportabilă ? N-ai șters-o și tu din București, ca toată lumea bună ? Ia spune, ce mai faci ?
— Cam multe întrebări deodată ca să-ți pot răspunde pe nerăsuflate ! Acum mi-e foame și sete. Ce zici de o băutură rece, undeva la Șosea ? Fac cinste.
— Te roade ceva ? mă întreabă el bănuitor.

— Da' de unde ! E prea cald afară, am transpirat și asta mă face sociabil ca un pechinez, răspund în doi peri.

— Ahaaa ! lungește comisarul ironic exclamația.

După o scurtă ezitare se hotărăște.

— S-a făcut. Unde ne întîlnim ?

— În fața „Galeriilor Lafayette", peste o jumătate de oră. Trec să te iau cu mașina.

Pun punct convorbirii și peste zece minute părăsesc agenția.

3

Mai multe automobile rătăcite în aceste ore nepotrivite ale amiezii sînt răspîndite la umbra frunzișului, în parcarea aflată la cîteva zeci de metri depărtare. Între ele, majoritatea arătoase, se detașează, ca un diamant între cioburi de sticlă, un „BMW" decapotabil de culoare albă. O jucărie costisitoare chiar pentru unul ce-și permite să piardă într-o seară, la cărți, jumătate din salariul pe un an al unui funcționar.

Spre deosebire de mine, mînuind cuțitul și furculița cu dexteritate, Scarlat Orășeanu nu vede nimic în jur, părînd cufundat într-o activitate ce-i absoarbe toată atenția.

În cele din urmă termină și, după ce își tamponează cu grijă buzele, împăturește șervetul, lăsîndu-se satisfăcut pe spătarul scaunului, care geme din toate încheieturile sub greutatea trupului său masiv. Mă privește pe sub sprîncenele stufoase și-mi face semn să-i dau drumul. Îndreptîndu-ne încoace am discutat doar lucruri banale.

— Numele de Roger Caramzulea îți spune ceva ? îl întreb după ce îndepărtez farfuria din fața mea.

— Mda. Destule, confirmă comisarul.

În vocea lui disting o notă de dispreț.

— Incomod tip, nu ?

Scarlat Orășeanu nu-mi răspunde imediat. Scoate batista din buzunarul de la piept, își tamponează cu grijă tîmplele și, după ce o bagă la loc, spune scurt :

— Antipatic. Lasă introducerea și dă-i drumul. Nu m-ai adus tu pînă aici doar pentru o conversație mondenă.

Ridic din umeri. Asta vrea să însemne : dacă dorești lăsăm politeţurile deoparte !

— Am auzit că-l strîngeți cu ușa. După cum a început treaba se pare că ai tăi au chef de glume. Cunoști niște amănunte ?

Un fulger scurt i se aprinde în priviri. Mă cercetează cu o umbră de curiozitate zeflemitoare.

— Nu zău ? rîde el. S-a întors lumea cu fundu'n sus. Au ajuns polițiștii să facă pe informatorii !

După o scurtă pauză, adaugă :

— Ce s-a întîmplat ?

— A dispărut. Nu asta îngrijorează în primul rînd, oricine are chef poate o dată în viață să se facă nevăzut cîteva zile, ci faptul că de o vreme era urmărit. Cel care mi-a vîndut pontul afirmă că nu lipsea nimic din recuzita voastră : tipi duri, limuzină de culoare închisă...

— Ești angajat să-l găsești ?

— Tu ce zici ? întreb ironic.

— Cine se agită pentru el ?

— Pun rămășag că n-are nici o importanță pentru tine.

Scarlat Orășeanu își sprijină coatele pe tăblia mesei. Mă privește cu atenție preț de cîteva secunde, apoi rostește pe un ton apăsat :

— Deci, tu crezi că noi am făcut-o, nu-i așa ?

— Ca să fiu sincer, da ! Unii dintre ai voștri.

— Ai verificat ?

Clatin din cap că nu. Nu încă.

— Vezi, vorbește gura fără tine, spune el, părintește. Faci o afirmație gravă înainte să te gîndești la consecințe. Poliția nu-i o instituție pentru pagina de cancanuri a gazetelor. Dacă nu ai aflat asta pînă acum, o să se găsească pînă la urmă cineva să te lămurească. Dar fără menajamente !

— Bătrîne, discutăm ca între prieteni, ce dracu'! Altfel, mormînt. Sper că n-o să mă vinzi tocmai tu! intru în joc, încercînd să par cît mai simpatic.

Comisarul nu-mi răspunde. Este preocupat să-şi examineze unghiile. Întorc privirea spre cele cîteva ambarcaţiuni cu pînze ce brăzdează leneş suprafaţa lacului. La bordul lor, perechi în costume de baie îşi omoară agreabil timpul pînă la deschiderea localurilor de noapte. Probabil printre ei se numără şi proprietarul „BMW"-ului decapotabil. Îmi concentrez din nou atenţia asupra bărbatului masiv din faţa mea.

— Dacă tot am spus lucrurilor pe nume, dă-mi voie să cred că, după scandalul provocat de Roger Caramzulea acum cîtăva vreme, la prefectură sînt cîţiva care îi vor pielea. Am dreptate ?

— Ei, nici aşa, zîmbeşte amuzat comisarul. Nu cred asta.

— Observ că ipoteza te încîntă totuşi.

Scarlat Orăşeanu izbucneşte pe neaşteptate :

— Starul ăsta de gazetă a uitat sau s-a făcut că uită că problemele poliţiei le rezolvă poliţia. Fără publicitate. Şi, cu toate că a avut dreptate, nu pot să-l iau pe după umeri şi să-l pup prieteneşte. Dar asta nu înseamnă că nu sînt de acord cu cei care, eventual, ar face presiuni asupra lui. Atît cît să-i mai scoată fumurile din cap.

În apropiere, pe unul din terenurile de tenis aşternute cu zgură roşie, despărţite de terasa restaurantului printr-o plasă înaltă de sîrmă acoperită cu iederă, o pereche, un bărbat şi o femeie, joacă o partidă înverşunată. În ciuda căldurii se distrează copios, comentînd cu voce ridicată loviturile cele mai reuşite.

— Îţi plac eufemismele, spun într-un tîrziu, şi nu-ţi place ca cineva să vă mai pocnească peste degete din cînd în cînd.

Scarlat Orăşeanu rîde.

— Dragă, poliţia este deasupra criticilor unor mîrlani. Să nu crezi că nu privim totuşi lucrurile democratic.

— Democratic ? Voi ?

— Da, ce te miră ? Am demonstrat deja că primim criticile cu fruntea sus. În privința asta părerea mea concordă cu cea oficială. De aceea șefii noștri au dispus ca Roger Caramzulea să fie lăsat în plata domnului. Ca să mă exprim mai clar, să nu se atingă nimeni de el.

— Dar dacă încearcă să vă „muște" din nou ?

— De două ori într-un an ? ! Ar fi prea mult. Asta ar putea să-i facă pe băieți mai nervoși decît sînt. Chiar și pe șefi.

— Dacă tipul nu apare, nu crezi că toată povestea va ajunge pe prima pagină a ziarelor opoziției ? Îmi imaginez urletele lor de plăcere cînd li se va servi o bucată așa de gustoasă ! Să nu crezi că sămînța reporterilor isteți a dispărut odată cu Roger Caramzulea ! Imediat se vor găsi cîțiva să facă legătura cu scandalul din ianuarie, și apoi să te ții !

Scarlat Orășeanu rămîne pe gînduri, privind un punct mai decolorat de pe fața de masă albastră.

— Mda, mormăie el, ridicînd privirea spre mine. De asta îmi este, precizez, eventual, teamă. De cînd a dispărut ?

— Nu se știe precis. De zece, cincisprezece ore. În orice caz se pare că ar fi afirmat că a dat peste ceva care „deranjează". Să vă deranjeze pe voi ?

— Ești încăpățînat, constată el resemnat. Dacă îți face bine, atunci continuă să mergi pe pista asta.

— Pe dracu' ! Să te văd eu cum poți să dai de un tip despre care ai aflat că știe ceva ce n-ar fi trebuit să cunoască, că are o amantă dansatoare și că a dispărut după ce era urmărit de unii care aduceau al naibii de mult cu niște polițiști.

— Ai vorbit cu dansatoarea ?

— Nu încă. Vreau s-o fac azi. Știu că o cheamă Manuela Șundi și are un angajament la „Alhambra".

Chelnerul, un moșulică cu părul alb și cu nas borcănat plin de vinișoare sîngerii, așază cu grijă cafelele în fața noastră. Adulmec cu plăcere aroma ce se ridică din ceașcă.

Perechea de tenismeni aflată pe terenul alăturat face o pauză. Se îndreaptă spre fileu, foarte veseli. Vorbesc tare și glasurile lor se aud cu claritate în liniștea

împrejurimilor. Se opresc sub o umbrelă de soare viu colorată, lîngă o frapieră înfăşurată într-un prosop galben.

Scarlat Orăşeanu, aşezat cu spatele spre teren, nu se oboseşte să întoarcă privirea nici măcar o dată. Nu-l interesează. Ridică ceaşca de pe masă şi soarbe din ea. Consideră subiectul încheiat, aşa că îşi savurează cafeaua în linişte. Îşi aprinde o ţigară, apoi rămîne gînditor, privind undeva departe, peste umărul meu.

Partida de tenis a fost reluată, zgomotul sec al mingilor lovite cu putere se aude cu regularitate. Comisarul e cu gîndurile aiurea, eu sînt cu gîndurile aiurea, povestea căreia încerc să-i prind firul este aiurea, totul, absolut totul, este aiurea.

Simt că ceva îmi loveşte bombeul pantofului stîng. Mă uit intrigat sub masă şi zăresc la picioarele mele o minge de tenis. Mă aplec şi o ridic.

— Hei, aici !

Jucătoarea de tenis stă sprijinită de gardul din jurul careului de zgură. Se află într-un spaţiu unde iedera nu a apucat încă să-şi întindă frunzele lucioase. O iau într-acolo. Pînă să parcurg cei cîţiva metri ce ne despart am timp suficient să o examinez pe blonda îmbujorată de efort. Costumul de tenis i se mulează pe corp. Fără să pară intimidată de privirea mea, tînăra mă măsoară la rîndul ei cercetător, uşor amuzată de situaţie. Cînd îi întind mingea, rîde. Are o voce limpede :

— Nu vezi că nu trece prin ochiurile plasei ?

— Ah, scuză-mă !

Îmi iau avînt şi-i arunc mingea peste gard. O prinde cu o mişcare sigură, apoi se întoarce şi-mi zîmbeşte în colţul gurii.

— Mulţumesc, îţi rămîn datoare, spune ea, ridicînd mingea în aer.

Partenerul ei, un tip brunet, înalt, bine legat, cu o figură impertinentă, o grăbeşte cu glasul poruncitor al unuia obişnuit să comande. Fata nu pare impresionată, se întoarce, zîmbindu-mi din nou în felul acela ciudat, apoi, brusc, aruncă mingea în aer, lovind-o puternic cu racheta. Bărbatul se fereşte cu abilitate, amenin-

ţînd-o în glumă cu pumnul. Cei doi reîncep să joace, reluînd ritmul loviturilor puternice. Mă întorc la masă.

Scarlat Orăşeanu întoarce scurt capul spre teren, se strîmbă ironic, apoi se lasă pe speteaza scaunului cu mîinile în buzunarele hainei.

— Te-a plăcut.

— Şi eu o plac, dar nu cred că ne potrivim. Şi, ştii de ce ? Fiindcă nu am timp să joc tenis după-amiezele.

— Nici nu te-aş sfătui să-ţi faci vreme, spune comisarul. Tipul, continuă el arătînd în direcţia terenului de tenis, face foarte urît cînd i te încurci printre picioare.

— Îl cunoşti ?

— Binişor...

— Da ? Ce hram poartă ? întreb, uitîndu-mă în continuare spre perechea care tocmai schimbă ultimele mingi ale partidei.

Cei doi se îndreaptă spre fileu şi îşi strîng mîinile rîzînd. După ce adună lucrurile aruncate sub umbrelă, pornesc agale spre ieşirea din teren.

— Ei ? ! exclam, îndreptîndu-mi din nou privirile spre Orăşeanu.

Comisarul soarbe o înghiţitură de cafea, apoi îmi spune pe un ton egal :

— Nicolae Vlăduţiu face parte din categoria tipilor descurcăreţi.

Nici nu clipesc cînd aud numele bărbatului.

— O hahaleră ! adaugă dispreţuitor. A căzut tot timpul în picioare. Ghiceşti cu ce s-a ocupat pînă acum cîţiva ani ?

Clatin încetişor din cap. Nu, nu pot să ghicesc cu ce s-a ocupat pînă acum cîţiva ani. Sînt numai ochi şi urechi şi încep să mă felicit că nu am bătut drumul degeaba pînă aici.

— Poliţist ! Individul a lucrat în poliţie. A fost pus pe liber cînd şefii l-au dibuit că îşi rotunjea veniturile „controlînd" bordelurile şi casele de joc clandestine. Dacă vrei, a lansat o modă printre noi.

Întorc capul şi privesc spre parcarea unde expoliţistul şi blonda lui parteneră tocmai urcă în „BMW"-ul decapotabil de culoare albă. Simţindu-mi privirea, tî-

nără întoarce capul și îmi zîmbește. Curînd automobilul demarează, dar pînă să dispară din raza privirilor mele mai apuc să văd fluturarea unei mîini ridicate deasupra unei coame de păr blond, învolburat de mișcarea aerului. Întorc din nou privirea spre Scarlat Orășeanu.

— Mirosisem de mai multă vreme cam ce gen de afaceri învîrtea, dar nu m-am băgat, continuă el să povestească. Are protectori puternici și în afară de asta mai face și politică. Din aia cu cruciulițe și făclii. Aparent, tipul s-a potolit, după ce i s-a atras atenția că poliția servește regele și Țara, dar sînt sigur că și-a văzut de ale lui înainte. Dacă era altul, îl zburau de nu se vedea. Bun ! Pînă l-au prins cu mîța în sac. Să nu crezi că toată afacerea a făcut vîlvă. Nici vorbă ! Nu toate mărimile din poliție au fost la curent, iar pînă să se dezmeticească, cazul a fost mușamalizat, Dumnezeu știe la ce nivel, iar tipul și-a dat demisia.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Prin februarie anul trecut.

— Mă mir, îl întrerup pe polițist, că ziarele n-au scris nimic ! Este prima dată cînd aud de povestea asta.

— Să nu te surprindă că afacerea a fost ținută în secret. Specialitatea noastră ! Pe scurt, haznaua a fost acoperită, iar individul și-a găsit un loc călduț ca director la „Vraja Nopții". Localul de noapte este proprietatea senatorului Nicoară Gregorian. Pînă acum, toate bune. Nu caut explicații ca să aflu de ce a nimerit așa de bine. Cine știe ce chestii murdare o fi făcut Vlăduțiu pentru domnul senator, îndatorîndu-l. Ba mai mult, îl îndatorează în continuare făcînd pe „dama" de companie a fetei lui.

— Partenera lui Vlăduțiu e fata senatorului ? !

— Da, confirmă el alene, apoi, cu o sclipire ironică în ochi, mă întreabă : A început să te intereseze ? Să știi atunci că se numește Elisabeta.

Nu-i răspund. Pe terenul de tenis un îngrijitor, după ce a nivelat zgura, stropește metodic suprafața roșiatică aflată în bătaia soarelui.

Îl privesc, recapitulînd ce am aflat de la Dinu Rosetti : penultimul pe lista trofeelor dansatoarei este Nicolae

Vlăduțiu, director la „Vraja Nopții". Și îmi mai amintesc că Roger Caramzulea îl sunase pe Dan Comăneanu dintr-un restaurant.

Reiau, fără să pomenesc numele lui Comăneanu, povestea cu voce tare. Scarlat Orășeanu mă ascultă cu atenție, dar cînd îl întreb dacă nu cumva Nicolae Vlăduțiu are prieteni printre cei retrogradați în urma acelui articol al ziaristului se burzuluiește.

— Tot nu renunți la ideea ta tîmpită ?

— Nu țin la ea în mod deosebit. Un simplu raționament și atîta tot, răspund cu indiferență. Acum la începutul anchetei ciugulesc tot ce strălucește, ca o cotofană.

Drumul spre oraș îl parcurgem în tăcere. La Universitate, Scarlat Orășeanu coboară greoi, cu mișcări lente. Înainte să închidă portiera, îl opresc cu un gest :

— Ce mai vrei ? mormăie polițistul.

— Am un scenariu de o sută de puncte. Un băiat rău, mînă în mînă cu alți băieți răi, toți foști polițiști, au hotărît să se joace de-a răzbunarea. Ce spui, sună bine ?

— Ascultă, tinere ! Mai fă tu pe deșteptu' mult, povestește chestia asta în stînga și-n dreapta, și ajungi funcționar la ecarisaj. Abia atunci o să-ți dai seama cum ai rămas fără autorizație. Singura afacere bănoasă pentru tine este să urmărești muierile infidele. N-ai bătaie de cap. garantat !

Comisarul trîntește portiera cu atîta putere, încît caroseria vibrează din toate încheieturile.

Ajung în apropiera „Alhambrei" cînd afară aproape s-a întunecat, iar pe străzi au început să se aprindă luminile firmelor și reclamelor. Parchez mașina la cîteva zeci de metri de intrarea teatrului, apoi mă întorc.

Fațada clădirii este puternic luminată, acoperită de afișe mari, viu colorate. Ultimul spectacol a început, iar holul teatrului este aproape pustiu. Într-un colț, așezat pe o canapea, casierul, un bărbat în vîrstă, numără încasările din seara asta sub privirile nepăsătoare ale portarului.

La intrarea artiştilor e animaţie. Dintr-un camion, sub supravegherea unui lungan îmbrăcat într-o salopetă cenuşie, cîţiva muncitori descarcă decorurile unui castel medieval. Mă opresc la cîţiva paşi de ei şi-mi aprind o ţigară. Zărindu-mă, salopeta cenuşie se întrerupe din vorbărie şi mă cercetează curios din cap pînă în picioare. Figura mea nu seamănă probabil cu a nici unei persoane din administraţia teatrului, aşa că îmi întoarce indiferent spatele.

Urc cele cîteva trepte spre un coridor luminat de cîteva becuri chioare, după ce fac loc unor hamali ce cară o arcadă de butaforie ornată cu motive orientale. Dincolo de uşa verde din capătul culoarului se deschide un hol spaţios, luminat fără zgîrcenie, mărginit de o parte şi de alta de numeroase uşi, mai mult ca sigur cabinele actorilor. Încăperea seamănă cu unul din peroanele Gării de Nord la o oră de vîrf. Îmbrăcate în costume strălucitoare, pline de paiete, cu paruri din pene de struţ, viu colorate, cam trei duzini de dansatoare se agită intrînd şi ieşind din cabine. Dinspre scenă răzbat acordurile unui cuplet, punctat din cînd în cînd de rîsetele şi aplauzele spectatorilor. Publicul e dezlănţuit şi se simte de la o poştă că este teribil de încîntat de poantele cu subînţeles.

Nehotărît, fac cîţiva paşi spre mijlocul holului, încercînd să descopăr o roşcată bine printre alte vreo şase roşcate bine.

O voce îmi întrerupe şirul supoziţiilor.

— Domnu' !

Mă întorc mirat spre tinerelul cu faţa plină de coşuri, îmbrăcat într-o uniformă de pompieri, prea mare pentru el. Băiatul mă trage agitat de mînecă.

— Ţigara, domnu' ! spune el răspicat, întinzînd mîna. Nu-i voie să fumaţi în culise.

Zîmbesc înţelegător şi îi întind chiştocul. Îl înhaţă şi dă semne că vrea să se facă nevăzut, dar îl opresc cu un gest.

— Spune-mi, amice, cum dau de Manuela Şundi ? întreb, în vreme ce scotocesc prin portmoneu cu un aer distrat.

— Domnu' director Manase, răspunde el după o pauză, fără să-şi desprindă privirile de pe mîinile mele, ne interzice categoric să dăm relaţii despre angajatele noastre.

Scot o monedă de zece, apoi bag portomoneul la loc în buzunar.

— Mă înţelegi greşit, puiule, spun, ţinînd banul între două degete. Nu-ţi cer nici o informaţie despre ea. Arată-mi-o şi mă descurc.

— Ah, bun ! se luminează el la faţă, găsind rezolvarea unei probleme de conştiinţă. Aşa mai merge.

Îşi roteşte privirea prin încăpere şi în cele din urmă îmi arată un grup de dansatoare strînse în jurul unui ins scund, subţiratec, cu o frezăpieptănată îngrijit peste cap. Omuleţul explică ceva cu însufleţire, mişcîndu-şi cu agilitate braţele scurte.

Puştiul îşi pironeşte privirile pe moneda de zece lei, clipind nervos, apoi şopteşte :

— Blonda...

Privesc într-acolo. Una din ele, cu părul ca lămîia şi mijlocul subţire, subliniat parcă şi mai mult de sînii mari strînşi în corsajul costumului din satin portocaliu, se desprinde de grup, îndreptîndu-se către o cabină a cărei uşă este întredeschisă.

— Băieţică, acum caut o roşcată !

Văzînd că sînt pe cale să bag banii în buzunar, puştiul spune grăbit :

— Stai, şefule ! Îţi garantez că acolo unde a intrat dai de ce te interesează.

Înhaţă banul pe care i-l întind şi porneşte grăbit, cu chiştocul fumegînd între degete, spre o lădiţă umplută cu nisip.

Mă apropii de cabina în care a dispărut dansatoarea. Bat la uşă, discret, dar imediat apăs pe clanţă fără să mai aştept invitaţia să intru.

Aşezată pe un scaun în faţa oglinzii înconjurate de becuri aprinse, blonda are o mişcare de surpriză, dar mai apucă să arunce un halat peste lucrurile aflate pe măsuţa din faţa sa.

— E voie ? spun în timp ce închid ușa.

Fără să se întoarcă, tînăra mă privește în oglindă, examinîndu-mă curioasă. Figura mea nu-i spune nimic, așa că întreabă prudentă :

— Pe mine mă cauți ?

Are o voce stridentă, neplăcută.

— Tu ce zici ? zîmbesc, așezîndu-mă pe scaunul din apropiere.

În cabină este cald. Îmi scot pălăria și încep să-mi fac vînt. Blonda zîmbește la rîndu-i. Are o gură frumoasă, și o știe. În sfîrșit se întoarce spre mine.

— Ce dorești ?

— Unde-i Manuela Șundi ?

Tînăra încetează să mai zîmbească.

— Nu știu, îmi răspunde, vizibil dezumflată. Dacă vrei relații despre fete poți să le iei de la administrația teatrului. Dacă o să ți le dea, își exprimă ea îndoiala.

Se întoarce spre oglindă și își verifică îndelung machiajul. Cu colțul unui șervețel își tamponează ochii, atentă să nu întindă rimelul.

Continui s-o contemplu, în tăcere. Ușa se deschide brusc și pe ea își bagă capul zburlit un bărbat rotofei, cu fața aprinsă.

— Scuzați-mă, spune, dînd cu ochii de mine.

Îl scuz, iar el comunică grăbit :

— Mai repejor, Jojo. În zece minute intri în scenă.

Dansatoarea dă din cap că a înțeles, iar rotofeiul dispare trîntind ușa după el.

— Ce vrei ? mă întreabă ea fără să mă privească.

— Anunț-o pe Manuela că o aștept după spectacol. Ți-am spus, vreau să schimb două vorbe cu ea.

— Nu-i aici. N-a venit în seara asta la spectacol.

Încerc să-mi stăpînesc enervarea.

— Face frecvent figuri de-astea ?

— Nu, doar o dată pe lună, rîde vulgar blonda Jojo. Direcția închide ochii, fiindcă nu are ce face. Femeile se află cîteodată în situații deosebite. Bănuiești la ce mă refer.

— Unde locuiește ?

Blonda își strîmbă gura într-un rictus de invidie.

— În blocul Wilson. I-a făcut-o cadou un prieten, diplomat. Întotdeauna a știut să obțină *ceva* din relațiile ei.

Dintr-o dată îmi amintesc că în seara precedentă Roger Caramzulea a fost văzut în compania a două femei. Una dintre ele, o blondă arătoasă. Cea din fața mea este o blondă arătoasă, cu condiția să nu deschidă gura.

— Pe unde ai umblat noaptea trecută împreună cu amica și cu amantul ei ?

— Poftim ? !

Mă privește surprinsă.

— În ce restaurant i-ați păpat banii lui Caramzulea ?

Blonda deschide gura de parcă n-ar avea aer, vrea să-mi dea probabil o replică dură, dar nu găsește ceva la repezeală, așa că răspunde cu jumătate de voce :

— Am fost la „Athénée Palace" și la „Flora", în trecere. Voiam ceva nou, dar am renunțat, fiindcă era o atmosferă de înmormîntare. Pînă la urmă am petrecut seara tot la „Vraja Nopții". Roger a insistat.

„Vraja Nopții" ! Îmi place cum sună povestea.

— Cînd ați plecat de acolo ?

Femeia se încruntă puțin, încercînd să-și aducă aminte.

— Habar n-am. Mă grizasem ușor, nu mă interesa, nu avea de ce să mă intereseze.

— Unde v-ați oprit ?

— La Manuela acasă. Am dormit la ea.

— Caramzulea a urcat și el ?

Ea surîde batjocoritor.

— Nu e genul să doarmă cu două femei în pat. S-a dus la el acasă.

— La ce oră se întîmpla asta ?

— Ți-am spus. Habar n-am.

Nu am motive să mai rămîn.

Înainte să ies, îi spun zîmbind :

— Vezi că poți să fii fată bună cînd vrei ? Ca să te liniștești, poți să tragi o dușcă din sticla pe care ai ascuns-o sub halat. Dar numai una, altfel o să ți se încurce picioarele pe scenă.

4

La fel ca și intrarea în clădire, holul blocului Wilson este luxos. Să închiriezi aici un apartament te costă pe an o mică avere, încît e de mirare că o dansatoare își poate permite să o facă. Mă apropii de peretele pe care sînt fixate cutiile poștale și încep să caut numele roșcatei. Găsesc repede ceea ce mă interesează. O tăbliță îngustă de alamă înscrie cu litere frumos gravate : Manuela Șundi. Are o garsonieră la etajul șapte.

Dacă Roger Caramzulea cotizează în prezent la luxul artistei, îmi spun, cu siguranță luptă din greu să se mențină la suprafață, iar contul din bancă al Dianei Manolescu va fi în scurt timp lichidat.

— Domnu' ? !

Mă întorc. De pe un șcaun ascuns în spatele unui palmier cu ramurile bogate, plantat într-un ghiveci vopsit în verde, se ridică agale un bărbat ușor adus de spate, îmbrăcat într-o haină cu un vag aer de livrea.

— Domnu' ? repetă, apropiindu-se de mine. Este un tip solid, cu tîmplele ușor încărunțite. Mă examinează atent, abordînd o coajă subțire de amabilitate. Pe cine căutați ?

Pun degetul pe plăcuța de alamă lustruită.

— Manuela Șundi, de la șapte. Parcă așa scrie aici.

— Erați așteptat ?

— Nu. Cred că nu.

Fața portarului suferă pentru cîteva secunde o bruscă metamorfoză. Este dezamăgirea personificată.

— În cazul acesta regret, dar trebuie să vă spun că nu o mai găsiți. Cum vă numiți, domnule ?

— Zătrescu.

— Desigur, domnul Zătrescu, spune el afectat. Cu siguranță sînteți un apropiat, dacă o deranjați la asemenea oră. Totuși, ați venit cu întîrziere. În urmă cu trei ore, pe la șapte, domnișoara a ieșit împreună cu un tip blond.

Vocea îi este politicoasă, dar o politețe onctuoasă care mă calcă pe nervi. Îmi stăpînesc iritarea.

— Era cumva polițist ?

— Am spus eu asta ? Putea să fie și polițist, admite el după o clipă de gîndire. Dar nu o „săltase", se vedea că merge de bună voie. Avea și bagaje.

Vreau să mă conving. Pretextez că vreau să-i las un bilet în ușă și urc pînă la etajul șapte cu liftul. Sun insistent la soneria garsonierei, dar dinăuntru nu se aude nici o mișcare.

— Ei, vedeți că am avut dreptate ? comentează portarul ironic, după ce cobor.

Nu-i răspund, ies din bloc și mă îndrept grăbit către automobilul parcat în apropiere.

Situat în afara orașului, într-o poiană largă din mijlocul pădurii Băneasa, restaurantul „Vraja Nopții" este foarte arătos. Observi că aici afacerile merg ca pe roate de cum intri pe alea dreaptă, asfaltată, ce străbate pajiștea pînă în dreptul intrării. Clădirea are în față o peluză bine îngrijită, cu arbuști și arbori ornamentali, tunși parcă de un grădinar japonez maniac, luminați din loc în loc de becuri colorate ascunse în mijlocul vegetației. Fațada pare și mai albă în razele reflectoarelor puternice, așezate de o parte și de alta a scărilor.

Opresc în parcarea mărginită de copaci, alături de un „Bugatti" somptuos, de culoare roșie. Lîngă el „Ford"-ul meu pare o rudă săracă. După ce încui portiera, pornesc agale spre intrarea localului.

Scara albă, strălucitoare, firma luminoasă, aproape ascunsă într-un pîlc de sălcii, par să facă parte din decorul unei feerii montate fără zgîrcenie pe o scenă de varieteu.

Urc treptele sub privirea indiferentă a unui portar masiv, încremenit parcă în postul său. Nu se potrivește deloc cu piesa regizată de Nicolae Vlăduțiu ca să atragă clienții. Este posomorît, iar nasul strivit, de boxer, îl face să semene cu un buldog hămesit.

Înăuntru, localul arată tot atît de bine ca și pe dinafară. Se vede că a fost renovat recent. Salonul, cu tavanul nu prea înalt, are un interior elegant pus în valoare de mobila albă, modernă. Lămpile de pe mese răspîndesc o lumină discretă, creînd o semiobscuritate plăcută.

Majoritatea meselor sînt ocupate, iar în aer stăruie o rumoare discretă.

Barul se află în celălalt capăt al salonului, pe jumătate ascuns de un grilaj de lemn vopsit în alb. Traversez ringul, pe lîngă estrada pe care muzicanții tocmai își ocupă locurile, ca în cele din urmă să ajung în încăperea retrasă, aproape pustie în acest moment.

Mă îndrept spre tejgheaua gălbuie, bine lustruită și comand un vermut sec, cu gheață. Din locul în care m-am așezat, salonul restaurantului se vede aproape în întregime.

Orchestra atacă un tangou argentinian, iar după cîteva măsuri, pe scenă își face apariția o creolă drăgălașă, primită cu aplauze răzlețe. Ca prin farmec, ringul de dans pînă atunci pustiu, se animă cu perechi înlănțuite.

Mă întorc cu fața spre rafturile pline cu sticle, cu un aer mulțumit. Mă încîntă atmosfera, interiorul, personalul stilat, dar și mai mult telefonul pe care îl observ la celălalt capăt al barului.

Îmi place să cred că de aici l-a sunat Roger Caramzulea pe Dan Comăneanu.

Barmanul, un tip uscat, cu o față negricioasă, aproape ascunsă de ochelarii de vedere, amestecă un cocteil. Îi fac cu ochiul. Gestul meu pare să-l surprindă pentru o clipă, apoi un zîmbet profesional îi luminează fața.

— Ce zici, petrece lumea, nu ?

— Da, domnule, îmi răspunde el politicos.

Mai agită de cîteva ori *shaker*-ul, apoi toarnă conținutul în două pahare decorate cu felii de lămîie tăiate subțire. Le așază pe o tavă îndreptîndu-se imediat către celălalt capăt al tejghelei, unde se află o pereche. Se giugiulesc fără să mai vadă ceva în jurul lor.

După ce se reîntoarce, începe să șteargă mecanic suprafața tejghelei, cu atenția îndreptată spre ringul luminat de reflectoare. Într-un tîrziu, îmi aruncă o privire indiferentă, parcă să se convingă că mai sînt acolo.

Gust din paharul aflat în fața mea și spun într-o doară :

— Am o întîlnire aici cu un prieten, cam pe la ora asta. Zice că-şi face veacul prin părţile ăstea, dar încă nu l-am zărit. Poate îl cunoşti. Unul Caramzulea.

— Sigur că da. Domnul Roger, spune el, aruncînd şervetul sub tejghea.

— L-ai văzut în seara asta ?

— Nu, domnule. În seara asta nu a trecut pe la bar.

— Mda, probabil mai întîrzie... Ieri a fost ?

— Desigur.

Barmanul mă părăseşte pentru cîteva minute ca să servească un bărbat tînăr, îmbrăcat în costum de seară, care se clatină lejer pe picioare. Revine şi bagă banii în sertar.

Îmi privesc ceasul. E unsprezece şi un sfert noaptea. Zîmbesc din nou.

— Îţi spun sincer, mă cam plictisesc, îi comunic.

— Îmi pare rău, domnule, dar dacă vreţi să treacă timpul mai repede, vă sugerez să vizitaţi cazinoul nostru.

— Nu ştiam că sînteţi aşa de bine garnisiţi. Un tripou ? ! Sună bine.

Barmanul îşi ţuguie buzele mustrător.

— Vai, domnule ! Ce cuvînt urît, tripou ! Domnul director nu-l agreează deloc.

— Mă rog. Şi unde-i, hai să-i spunem cazinoul ăsta ? E clandestin ?

— Oh, nici vorbă de aşa ceva. Cum ieşiţi o luaţi la dreapta, pe lîngă garderobă. La capătul culoarului.

Termin băutura pe îndelete, apoi plătesc, lăsînd un bacşiş gras barmanului. Un zîmbet i se lăţeşte pe faţă.

— Cînd apare Roger Caramzulea, spune-i că mă găseşte la ruletă. Mă numesc Zătrescu.

— Desigur, domnule Zătrescu. Cu plăcere.

Urmez indicaţiile barmanului şi pătrund într-un salon imens, plin de lume. În celălalt capăt, o scară duce pînă la un fel de balcon susţinut de stîlpi. Sus, la etaj, se văd două uşi.

La ruletă, aflată în mijlocul sălii, lumea este agitată. O pereche care mizează nebuneşte se află în centrul atenţiei. Bărbatul, aşezat la masă, are o privire tulbure. Pare băut, dar se ţine încă bine. În spate, o brunetă înaltă, cu gura mare, machiată violent, se sprijină de umerii

lui, aplecîndu-se din cînd în cînd peste masă pentru a arunca jetoanele în carourile desenate pe postavul verde.

După un tur al sălii, reușesc să dibui oamenii de ordine ai lui Nicolae Vlăduțiu. Sînt doi. Unul din ei stă în apropierea unei ferestre deschise, aproape ascuns după draperia de pluș bej, fumînd cu un aer plictisit. Din cînd în cînd aruncă o privire în jur, fără prea mult entuziasm. Celălalt, un tip îmbrăcat într-un costum de seară, cu figură palidă, păzește scara.

Mă întreb ce poate fi atît de prețios acolo încît nimeni nu are voie să pătrundă ; în acel moment una din cele două uși de la etaj se deschide și în cadrul ei apare Nicolae Vlăduțiu. Este îmbrăcat într-un costum de seară impecabil, cu o garoafă albă la butonieră. Privește timp de un minut pe deasupra sălii cu un aer de mulțumire, pufăind dintr-o țigaretă de foi.

Se învîrte vreo zece minute printre mesele de joc, întîrziind mai mult în dreptul celei de ruletă, unde perechea continuă să cîștige. Se îndreaptă spre scară și schimbă cîteva cuvinte cu bărbatul în costum de seară. Înainte de a ieși face un semn aproape imperceptibil spre crupier.

Îl urmăresc cu privirea pînă dispare în spatele ușii de la etaj. Puțin timp după aceea perechea începe să piardă. Pierde la fiecare miză și abia atunci înțeleg semnificația privirii schimbate cu crupierul. Cîteva tururi bune perechea acceptă cu seninătate pierderile, asta face parte din joc, nu ?, dar cum mormanul de fise scade vertiginos bărbatul începe să vocifereze că s-a stricat ceva la mașinărie.

Deodată, în grupul care chibițează la una din mesele de poker, zăresc o figură cunoscută. Partenera de tenis a lui Nicolae Vlăduțiu. Mă apropii. Îmbrăcată într-o rochie lungă, din mătase neagră, Elisabeta Gregorian atrage imediat atenția. Împreună cu o șatenă cam urîțică, dar bine făcută, privește cărțile pe care un bărbat cu alură de sportiv le filează cu gesturi de expert. O clipă mai tîrziu așază paharul de șampanie gol pe o masă de serviciu aflată în apropiere, apoi scoate o țigară dintr-o mică poșetă Licitarea jucătorilor o absoarbe într-atîta încît uită

să o aprindă. Scot chibritul şi scapăr un băţ. După ce îşi aprinde ţigara schiţează un surîs de mulţumire, îndreptîndu-şi privirea din nou către masa de joc. Numai cîteva secunde, fiindcă în clipa următoare se întoarce şi mă examinează, arcuindu-şi sprîncenele întrebător. Un zîmbet îi luminează faţa.

— Bună seara ! şopteşte ea veselă.

— Bună seara.

Ne îndepărtăm de grupul de jucători. Tînăra izbucneşte în rîs.

— Nu credeam că o să te văd, domnule...

— Grigore Zătrescu.

— Deci Grig. Te superi că-ţi spun aşa ? Mă numesc Elisabeta Grecorian. Betty pentru cunoscuţi.

Îmi întinde mîna. Este îngustă, cu degetele prelungi. Îmi strînge palma ferm, bărbăteşte.

— Hai la bar, îi propun. Am trecut mai înainte pe acolo şi mi s-a părut un loc liniştit.

— O idee minunată, acceptă tînăra, luîndu-mă de braţ.

În restaurant este o perioadă de acalmie. Orchestra a dispărut de pe ring, doar un pianist cu o chelie pronunţată întîrzie aplecat deasupra clapelor „Steinway"-ului negru, lăcuit, interpretînd o melodie lentă.

La bar este aproape tot atît de puţină lume ca în urmă cu jumătate de oră. O ajut să urce pe unul din scaunele înalte. Eu rămîn în picioare cu spatele spre ring, sprijinindu-mă cu cotul de tejghea. Barmanul se apropie în grabă.

— Sărut mîinile, domnişoară Elisabeta.

Glasul bărbatului are un ton aparte. Se vede de la o poştă că o place, şi nu doar pentru că e fiica patronului.

— Bună seara, Micky, îi răspunde tînăra.

— Cu ce vă servesc ?

— Un florio.

Betty întoarce capul spre mine.

— Ce bei ?

— Un vermut, cu multă gheaţă.

După ce barmanul se îndepărtează, ne surprindem măsurîndu-ne pe furiş. Izbucnim în rîs.

— Conversaţia merge ca pe roate, nu crezi ? o tachinez.

— Aveam îndoieli, dar m-ai liniștit, răspunde ea, mimînd seriozitate.

După ce așază băuturile în fața noastră, Micky se apleacă peste tejghea și îmi șoptește confidențial :

— Prietenul dumneavoastră încă nu a sosit.

— Nu-i nimic. N-au intrat zilele în sac.

Barmanul își aranjează cu gesturi precise haina albă, apoi se îndepărtează, făcîndu-și de lucru cu niște sticle. Trage cu urechea, dar nu prea are ce să audă.

— Așteptai pe cineva ? se arată ea interesată.

— Nu chiar. Un cunoscut mi-a spus că dacă am nevoie de el, seara îl pot găsi de obicei aici.

— Aha !

Tînăra ridică paharul pînă în dreptul ochilor.

— Pentru ce bem ?

— Pentru domnul Dunlop. Nu ești de părere că fabrică cele mai bune mingi de tenis din lume ?

— Sună bine ! Deci pentru Dunlop, dar și pentru prietenul tău. Fără el nu erai aici în seara asta.

A dracului urare, gîndesc în vreme ce ciocnim paharele. Fata își înmoaie buzele în băutura de culoare roșiatică, privind peste umărul meu. Ceea ce vede o face să lase paharul pe tejghea cu o grimasă de nemulțumire.

Întorc capul pe jumătate. Din ușa restaurantului Nicolae Vlăduțiu cercetează cu priviri grăbite persoanele aflate în salon. Curînd ne descoperă și se îndreaptă spre noi. Însoțitoarea mea își mușcă buzele înciudată.

— Othelo ?

— Mai rău. Un pisălog, zîmbește ea.

Curînd simt prezența celuilalt lîngă mine, dar nu întorc capul.

— Betty, tatăl tău te așteaptă în salonul albastru. Au sosit domnul și doamna Seucan.

— Mulțumesc, Nicky. Voi veni imediat.

— Te roagă să nu întîrzii.

— Nici o grijă, îl repede tînăra, iritată.

— Aștept să te însoțesc, insistă Nicolae Vlăduțiu. Domnul mai poate să aștepte.

Domnul sînt eu.

— Se pare că nu avem șansa să vorbim pe îndelete. Păcat, spun, întorcîndu-mă.

Privirile ni se întîlnesc. Surîd batjocoritor.

— Ce maniere, domnule director ! Sau vreun obicei de pe vremea cînd erați polițist ?!

Figura lui Nicolae Vlăduțiu se crispează. E clar. I-am devenit dintr-o dată profund antipatic. Încearcă să mă ignore, adresîndu-se fetei cu ton poruncitor :

— Hai, vino !

— Domnișoara vine cînd vrea, nu vezi că prezența dumitale ne incomodează ?

Elisabeta pufnește în rîs văzîndu-i figura de om vexat.

— Bine, faci cum vrei. Domnul senator se va supăra.

Ne întoarce spatele, îndepărtîndu-se grăbit.

Fata se întoarce spre mine. În ochii ei citesc simpatie.

— Acum trebuie, totuși, să plec...

— Abia înnodasem firul conversației, nu crezi ?

— Așa-i, dar n-am ce face. Obligații de familie.

— Te înțeleg. Nimic nu mi se pare mai oribil decît obligațiile de familie ale senatorilor, o consolez.

Fata rîde.

— Ești mereu atît de reconfortant ? Și atît de rău ?

— Numai miercurea. Ai avut șansa să mă cunoști în ziua mea bună.

— Fiindcă nu te cred, am o propunere.

— Anume ?

— Să ne revedem mîine, undeva, într-un loc liniștit. Ce zici ?

— De acord.

— Atunci la ce oră și unde ?

În timp ce mă gîndesc, sprijinindu-se de umărul meu, coboară de pe scaun.

— Să zicem la douăsprezece în fața debarcaderului de la „Belona". De acord ?

Elisabeta Gregorian își mușcă buza de jos ca un copil, făcîndu-și în gînd niște calcule.

— Îmi convine. Pe mîine !

Îi ocup locul să-mi termin băutura în liniște. Nu mai am ce face aici. La semnul meu, barmanul se apropie

îndatoritor. De cînd m-a văzut însoţit de fiica senatorului m-a plasat probabil într-o categorie aparte de clienţi.

— Da, domnule Zătrescu.

— Plata.

— Nu-i pot primi, domnule ! Consumaţia s-a trecut în contul casei.

— Atunci păstrează-i pentru tine, Micky ! spun, coborînd de pe scaun.

— Vă mulţumesc ! Noapte bună !

Intenţionează să se îndepărteze, dar îl opresc cu un gest.

— Aş avea o rugăminte.

— Vă ascult.

— Dacă totuşi amicul Caramzulea îşi face apariţia pe aici, roagă-l să-mi telefoneze.

Îi întind cartea mea de vizită.

— În caz contrar, continui, dacă afli ceva despre el, telefonează-mi dumneata. Mă achit prompt.

Barmanul priveşte îndelung petecul de carton din palmă, apoi mă examinează.

— Bine, domnule Zătrescu, acceptă el în cele din urmă.

Privind spre uşă are o tresărire. Strecoară cu rapiditate cartea de vizită în buzunarul de la haină şi se îndepărtează. Întorc capul. În uşă, Nicolae Vlăduţiu se uită insistent către bar. Văzîndu-mă pe picior de plecare, părăseşte grăbit salonul.

În parcare, în timp ce descui portiera, mă aud strigat.

— Hei, amice !

Mă întorc. La cîţiva paşi de mine se află Nicolae Vlăduţiu, însoţit de portarul cu nas de boxer. Directorul localului se opreşte în faţa mea, iar celălalt îmi trece în spate. Rămîn nemişcat, continuînd să-l fixez pe expoliţist. Din cauza penumbrei figura nu i se distinge prea bine.

— Actele, spune el, adresîndu-se individului din spatele meu.

Încerc să schiţez o mişcare, dar mă pomenesc apucat strîns de braţe. Nicolae Vlăduţiu întinde mîna şi scoate portofelul din buzunarul de la haină. Se întoarce cu spa-

tele şi, la lumina ce răzbate dinspre intrarea localului, îl scotoceşte meticulos. Cînd termină, se întoarce spre mine. Cel din spatele meu nu-şi slăbeşte strînsoarea. Jucîndu-se cu portvizitul, directorul de la „Vraja Nopţii" spune batjocoritor :

— Aşa deci, copoi particular.

— Ai înţeles repede.

— Gura, prăpăditule !

Întinde mîna şi mă bate uşurel cu portvizitul peste obraz.

— Localul ăsta nu-i pentru tine, Zătrescule. Eşti prea amărît ca să-ţi mai calce piciorul aici vreodată. Ai priceput ?

Chicotind, mă mîngîie cu portvizitul pe obraz, apoi îmi ridică bărbia în sus. Brusc încetează să mai scoată sunetele acelea ciudate şi continuă pe un ton rece :

— Asta înseamnă că ai s-o laşi şi pe Elisabeta în pace. Să nu te mai văd pe-aici !

Fostul poliţist mă mai priveşte cîteva clipe fix, pe urmă aruncă dispreţuitor portvizitul pe jos. Se întoarce şi, înainte să se îndepărteze, porunceşte scurt :

— Lasă-l !

Îi urmăresc cu privirea pe cei doi pînă ce dispar pe uşa localului. Într-un tîrziu mă aplec să adun actele împrăştiate pe jos. Nicolae Vlăduţiu se înşală. În mod sigur are să mă mai vadă.

5

Cînd ajung la marginea oraşului, în dreptul hipodromului, am o inspiraţie. Ideea nu e rea, dar o întorc pe toate feţele, întrebîndu-mă dacă merită s-o pun în aplicare. În cele din urmă decid că merită, aşa că la rondul Arcului de Triumf virez la dreapta, depăşesc silueta întunecată a mînăstirii Caşin şi pătrund în cele din urmă în cartierul Domenii.

Vreau să arunc o privire prin locuința ziaristului. Dacă cineva m-ar întreba de ce, mărturisesc că n-aș ști ce să-i răspund. Ideea are, evident, o doză de risc. Nu am cheia vilei și pentru a pătrunde înăuntru ar trebui să-i cer Dianei Manolescu să-mi deschidă. Dar asta mîine, în cursul dimineții. Pe mine însă mă interesează să vizitez casa acum.

Rulez pînă la capătul unei străzi, paralelă cu cea pe care se află casa foștilor soți Manolescu. Frînez în dreptul unui teren viran.

După ce sting luminile „Ford"-ului, rămîn o vreme liniștit, privind casele din jur, cu ferestrele întunecate. Este o noapte de vară ca oricare alta. Nu se vede picior de om pe meleagurile astea și, ceea ce este mai important, picior de sergent de stradă.

Deschid capacul torpedoului. Găsesc imediat lanterna și șperaclul păstrat în amintirea unui caz, unul din primele mele cazuri. Verific încă o dată adresa.

Peste cîteva minute străbat agale trotuarul mărginit de tei ale căror coroane bogate alcătuiesc o boltă întunecată.

Casa Dianei Manolescu, o construcție fără etaj, are în față o mică terasă, unde zăresc două șezlonguri și o umbrelă de soare uitată deschisă.

Părăsesc aleea acoperită cu pietriș ce străbate mica grădină cu tufe de trandafiri și iasomie. Mă apropii, precaut, de intrare. Nemulțumit, constat că lumina străbate pînă aici, așa încît, prudent, mă strecor mai departe. Deși ferestrele caselor învecinate sînt întunecate, nu vreau să risc inutil.

În dreptul intrării din spate este întuneric, iar clădirea astfel dispusă încît pot să aprind liniștit lanterna. Ascult atent, liniștea nopții nu este tulburată decît de zgomotele specifice marelui oraș.

Manevrez șperaclul pînă cînd se aude un clic. Împing încet ușa, dar mă opresc imediat. Am pentru o clipă impresia că vaietul balamalelor neunse se aude în tot cartierul. În cele din urmă reușesc să o întredeschid atît cît să mă strecor în casă.

Lanterna proiectează un fascicul subțire de lumină. Am nimerit în bucătărie. De pe un coridor central se deschid încă trei uși. Pornesc în recunoaștere. În capăt, spre stradă, „living-room"-ul, o încăpere de dimensiuni nu prea mari, ca de altfel întreaga locuință. În stînga este dormitorul. Pe partea opusă se găsește biroul. Dacă este ceva interesant de cercetat în toată locuința, atunci, fără îndoială, nu poate să fie decît aici.

Din pragul biroului plimb lumina lanternei prin încăpere. O bibliotecă bogată este dispusă de-a lungul pereților. Pe masa de lucru, aflată în apropierea ferestrei, ale cărei draperii sînt trase, observ mai multe fotografii. Lîngă ele, un aparat de fotografiat „Nettar" și un „Remington" cu o pagină pe jumătate dactilografiată. Sînt curios ce conțin.

Nu apuc să fac decît cîțiva pași spre masă. Din spate, mai degrabă simt decît aud o șuierătură. Încerc să mă întorc. Gest inutil, deoarece capul parcă îmi explodează în bucăți, am impresia că peste mine se prăbușește o avalanșă. Toate acestea se condensează în spațiul infim al celor cîteva fracțiuni de secundă pînă îmi pierd cunoștința.

...Nu-mi dau seama cît timp am zăcut așa. Cînd îmi revin, simt cum sîngele îmi zvîcnește năvalnic în tîmple, iar ceafa mă doare îngrozitor. Gem dezorientat. Parcă am gura înfundată în iarbă. Într-un tîrziu realizez că fața îmi este îngropată în covorul care acoperă parchetul încăperii. Încerc să mă ridic, dar sînt țintuit ca un fluture într-un insectar. Din cauza efortului, leșin din nou.

Cînd iau din nou contact cu realitatea constat că nu mă simt în forma de zile mari, dar, măcar acum, mă pun de acord cu Creatorul că omul are două mîini și două picioare. Cu un efort de voință, mă ridic în genunchi, tîrîndu-mă pînă lîngă bibliotecă. Mă sprijin cu spatele de lemnul neted.

După cîteva minute sînt capabil să mă ridic în picioare. Primul gest pe care îl fac este să controlez interiorul portvizitului. Mă liniștesc. Actele și banii sînt la locul lor. Ceasul arată ora două și un sfert noaptea. Sta-

rea mea de inconştienţă a durat aproape treizeci de minute. Culeg lanterna de jos.

Prin dormitor pătrund în baie. Aprind lumina de deasupra oglinzii, ridic privirea şi măsor curios figura bărbatului cu faţa desfigurată de durere. Aduce vag cu mine. Oftînd, dau drumul la robinet şi îmi bag capul sub jetul de apă. Asta îmi face bine, fiindcă după scurtă vreme pulsaţiile din ceafă se mai atenuează. Mai stau alte cîteva minute sub şuvoiul răcoros, apoi închid robinetul şi iau pe dibuite un prosop de pe suportul din apropierea lavoarului. De ce dracu' nu m-a buzunărit ? ! mă întreb nedumerit, în timp ce arunc prosopul la loc. Sting lumina şi mă reîntorc în biroul lui Roger Caramzulea ; apăs pe întrerupătorul plafonierei.

Rotesc privirile prin încăpere. Ceva nu se potriveşte cu imaginea fixată pe retină înainte să fiu lovit. Încerc să mă concentrez, dar, degeaba, memoria refuză să mă ajute.

Ocolesc biroul, citesc sfertul de pagină dactilografiat, preambulul unui articol despre aviatorul Alexandru Papană, răscolesc cele cîteva fotografii în care ziaristul surîde la braţul unei femei frumoase. Bănuiesc că este Manuela Şundi, însă nimic, nimic din ce se află acolo nu pare să prezinte vreun interes pentru ancheta mea. Cotrobăi prin sertare, dar realizez, abia acum, că eventualele probe ce-ar fi putut să mă ajute la elucidarea dispariţiei ziaristului şi le-a însuşit agresorul meu. Asta pentru că un hoţ m-ar fi lăsat fără un sfanţ în buzunar.

Nu mai am ce căuta aici. Mă îndrept spre uşă, sting plafoniera şi la lumina lanternei străbat coridorul şi bucătăria. În clipa cînd mă strecor prin deschizătura îngustă, liniştea străzii este spartă de zgomotul unui motor. Un automobil frînează scrîşnind din cauciucuri chiar în faţa casei Dianei Manolescu, aşa că renunţ să mai închid uşa şi mă reped spre zidul din spatele curţii. Dintr-un salt mă apuc de coama lui şi în cîteva secunde sînt jos. În timp ce descui portiera, din curte aud zgomote de paşi. Mă aşez la volan, pornesc motorul, apoi apăs pe acceleraţie, îndepărtîndu-mă de locul periculos în

compania notelor stridente ale unor fluiere. Pot să bag mîna în foc că vizitatorii ăştia zgomotoşi au legitimaţii de poliţişti. Episodul îmi stimulează memoria. În dreptul Pieţei Domeniilor îmi dau seama ce lipsea din biroul ziaristului. Aparatul de fotografiat marca „Nettar".

Mai sînt cîteva minute pînă să-şi facă apariţia Diana Manolescu. În urmă cu jumătate de oră am sunat-o să-i spun că vreau să-i vorbesc. Mă ridic de la birou, iau cana în care apa bălteşte de cîteva zile şi ies pe culoar. Trec pe lîngă cele cîteva birouri aflate aici, două din ele neocupate, celelalte cu nişte firme ciudate, ce te duc cu gîndul la afaceri şi mai ciudate. De cînd sînt instalat aici nu pot să spun că am văzut un du-te-vino, dar am zărit, nu de puţine ori, persoane rătăcind pe la acest etaj, cu aerul că nu vor să fie recunoscute.

Ies pe uşa din capătul culoarului, pe palierul scării de serviciu. În dreapta se află toaleta. Intru şi mă opresc în faţa lavoarului, din al cărui robinet apa curge într-un firicel subţire. Clătesc bine cana, apoi o umplu cu apă proaspătă.

Mă întorc în cameră. Aşez vasul pe tavă şi mă uit la ceas. Mai sînt cîteva minute pînă la ora zece. Mă apropii de fereastra deschisă, în momentul în care un taxi trage la bordură în faţa intrării în clădire. Din el coboară Diana Manolescu.

Cîteva minute după aceea aud zgomotul uşii de la intrare. Prin geamul mat al uşii dinspre anticameră zăresc silueta graţioasă a doctoriţei. Mă grăbesc s-o întîmpin. Spre deosebire de data trecută acum este îmbrăcată într-o rochie frez. Nu are pălăriuţă, în schimb la gît zăresc un şirag de jasp rubiniu în ton cu rochia.

Îi fac semn să ia loc. Cînd se apropie de masă mă învăluie din nou unda parfumului ei. „Soir de Paris", dacă am reţinut bine.

— Ce ai aflat, domnule Zătrescu ? întreabă ea aşezîndu-se pe scaun.

Mă priveşte atent pe sub sprîncenele uşor arcuite. Stă dreaptă, cu picioarele lipite strîns unul de celălalt.

Intru direct în subiect, fără să amintesc cum am obținut informațiile :

— O cheamă Manuela Șundi, dansatoare la compania „Alhambra". Este o *damă* (se strîmbă imperceptibil la auzul acestei expresii), o damă căreia îi place să trăiască bine.

— Cui nu-i place să trăiască bine ? ! surîde ea.

— Mă rog, nu vă contrazic, doamnă. Toți vrem mai mult și mai bine, dar majoritatea în limitele unor sacrificii rezonabile ale conștiinței lor. Unii n-au ce sacrifica, așa că le este mai ușor. Dansatoarea face parte din categoria asta. Ei îi place să trăiască peste posibilitățile meseriei, păsîndu-i prea puțin dacă a trebuit, trebuie și va trebui să se vîndă. A avut mereu „prieteni" care au ajutat-o să-și satisfacă acest capriciu. Oameni cu bani. Un diplomat i-a cumpărat garsoniera în blocul „Wilson", alții au cotizat probabil să o mobileze, să se îmbrace bine și să nu lipsească nici o seară din restaurantele de lux. Unul din ei este fratele dumneavoastră. Nu vă faceți probleme, doamnă, probabil nu ultimul, îi vor urma alții. Partea neplăcută este alta.

— Care ? întreabă Diana Manolescu.

În vocea ei disting o vagă neliniște.

— Dansatoarei îi place să afle, spun alegîndu-mi cuvintele, mici secrete ale prietenilor ei, dar nu respectă taina confesiei și le valorifică fără scrupule.

Doctorița închide pentru o clipă ochii. Cînd îi redeschide mă întreabă calmă :

— Șantaj ?

— Asta-i cuvîntul potrivit.

— Cu ce îl are la mînă pe Roger ?

— O clipă ! N-am spus că îl șantajează. Cu toate astea lucrurile sînt nițeluș mai complicate decît un șantaj banal.

— Mai complicate ? !

— Așa se pare. Nu știu cu precizie ce s-a întîmplat, dar am unele bănuieli. Cred că nu sînt prea departe de adevăr.

— Care sînt supozițiile dumitale ?

— Cred că totul a început în urmă cu o jumătate de an, cînd fratele dumneavoastră a provocat, cu un articol mai picant, un scandal în prefectura de poliție. S-a terminat cu morți și răniți, adică, mă corectez văzîndu-i privirea intrigată, cu concedieri și retrogradări.

— Da, îmi amintesc.

— Ei, bine, am impresia că lovitura de care pomenea că îl va redresa bugetar seamănă cu cea din ianuarie ca două picături de apă. Dar, de data asta, se pare că indivizii au prins un fir. Au fost cu un pas înaintea lui. Ca atare, au luat contramăsuri.

— Contramăsuri ? se arată intrigată clienta mea.

— Bănuiesc, în fine, sînt aproape sigur, că dansatoarea i-a fost plasată intenționat. Pentru supraveghere. O măsură prețioasă, deoarece atunci cînd a aflat unele lucruri interesante pentru cei ce-l talonau, amanta fratelui dumneavoastră s-a grăbit să-i informeze pe polițiști.

— Ai idee cu ce ar fi putut să-l vîndă ?

— Nu sînt sigur, poate ei i-a spus mai mult decît v-a spus dumneavoastră, poate l-a surprins discutînd la telefon, poate a găsit vreo notiță de-a lui. Sînt atîția de poate !

Tac. Diana Manolescu tace și ea. Își privește unghiile lungi, lăcuite cu alb sidefiu.

— A amintit vreodată, din întîmplare, de niște fotografii ? o întrerup din meditație.

— Ce fel de fotografii ?

— N-aș putea să spun. Mă gîndesc la unele compromițătoare pentru polițiști.

— Nu, dar, dacă stau și mă gîndesc bine, și-a cumpărat un aparat de fotografiat acum două săptămîni. O să-l întreb, fiindcă îmi dau seama că lucrurile au luat o turnură periculoasă.

— Nu va fi simplu să-l întrebați, fiindcă a dispărut.

— Poftim ? ! !

— Din păcate ăsta-i adevărul. A dispărut de o zi și jumătate. În noaptea trecută. S-a ascuns sau... dumnezeu știe !

Mă ascultă încremenită.

— Ultimul semn de viață l-a dat ieri dimineața, cînd a telefonat patronului. Voia cîteva zile de concediu. Pare

plauzibil, dar mi-e teamă de o înscenare. Am informații că era urmărit și, mai mult decît atît, Manuela Șundi, dansatoarea, și-a făcut ieri după-amiază bagajele și s-a făcut nevăzută.

— Crezi că a fost răpit ? șoptește.

Nu-i răspund imediat. Diana Manolescu își frămîntă nervos degetele. În timp ce o privesc îmi amintesc un amănunt : cu prilejul primei noastre întîlniri, îmi spusese că doctorul Manolescu i-a lăsat ei automobilul.

— Ce marcă și culoare are mașina, să-i spunem, moștenită de la fostul soț ?

Mă privește contrariată.

— „Renault" roșu, dar nu-l folosesc deloc, nu știu să șofez. Roger în schimb se mai urcă din cînd în cînd la volan. Nu prea des, fiindcă e convins că nu are aptitudini.

— O țineți parcată în fața casei ? întreb. (Sînt sigur că în noaptea precedentă nu am zărit-o.)

— Nu, am un loc închiriat la garajul „Leonida"... Credeți că a plecat cu mașina ? — o undă de speranță răzbate în vocea ei.

Nu-i răspund. Iau cartea de telefon și o răsfoiesc pînă găsesc numărul garajului. Îl subliniez cu un creion, apoi o împing împreună cu telefonul spre ea.

— Verificați dacă automobilul este acolo.

— Cum ?

— Spuneți orice. De exemplu că vreți să plecați într-o călătorie și doriți să vă verifice presiunea în pneuri sau nivelul uleiului. Orice.

Diana Manolescu ia receptorul și formează numărul subliniat. După o scurtă discuție află că „Renault"-ul nu se află în garaj. L-a luat un prieten al ziaristului.

— Cum arăta ? șoptesc.

Doctorița acoperă cu palma microfonul.

— Poftim ? !

— Cum arăta individul ?

— Blond, așa își amintește paznicul, spune ea, după ce pune receptorul în furcă. I-a arătat o carte de vizită cu cîteva cuvinte din partea lui Roger. Asta înseamnă că a plecat din oraș !

Nu o contrazic. Cred că are dreptate, ziaristul a plecat cu mașina lui undeva în afara orașului. Diana Manolescu se ridică. O imit.

— Continui cercetările ?

O umbră de tristețe i-a apărut pe chip.

— Firește. domnule Zătrescu. În condițiile acestea poliția nu-mi poate fi de nici un ajutor.

O conduc pînă în dreptul liftului. În timp ce așteptăm să urce cabina, îi întind cartea mea de vizită.

— Pentru orice eventualitate... Dacă aflați ceva, orice amănunt mă interesează, telefonați-mi. Poate o să încerce să ia legătura cu dumneavoastră. Aveți numărul meu de la birou. Vă pot da, dacă vreți, și numărul de acasă, adaug.

După o scurtă ezitare, Diana Manolescu încuviințează. Notez în grabă adresa și numărul de telefon de la locuința mea. Îi întind mica bucată de carton în momentul în care liftul oprește în dreptul etajului cinci.

6

Observ de departe „BMW"-ul alb, parcat lîngă debarcaderul „Belona", la umbra unei sălcii. Sprijinită de trunchi, Betty Gregorian urmărește cu privirea o ambarcațiune cu vele ce navighează leneș în apropierea țărmului.

Auzind motorul automobilului, întoarce capul. Îmi zîmbește și înaintează cîțiva pași în întîmpinarea mea. Este îmbrăcată într-o rochie galben pai. Arată ca o păpădie, o păpădie pe care ar merita să o ții la capul patului, într-o vază de cristal.

Opresc automobilul și cobor. Betty este machiată discret. Pe mîna stîngă, pe care mi-o întinde grațios, observ un inel de aur, subțire, cu un safir mic de formă rotundă.

— Bună dimineața. Mă tem că te-am făcut să aștepți. Își consultă micul ceas cu brățară.

— Exagerezi. Ești punctual ca un ceas elvețian, mă asigură zîmbindu-mi cu drăgălășenie.

Dinspre iolă vîntul aduce pînă la noi cuvintele răzlețe ale unui bărbat care dă lecții de navigație unui adolescent cu o figură de bleg. O pală de vînt mai puternică îl surprinde pe tînăr nepregătit, iola se înclină și în cele din urmă se răstoarnă. Capetele celor doi se arată aproape imediat la suprafață.

Betty rîde înveselită, apoi își aranjează cu un gest cochet părul răvășit de vînt.

— Ce program propui în continuare ? spune ea, cuprinzîndu-mă cu ambele mîini de brațul drept.

Spre deosebire de seara precedentă apropierea ei mi se pare surprinzător de tulburătoare.

— Ce propun ? repet, privind-o admirativ. Să continuăm de unde ne-a întrerupt arogantul tău amic.

— Nu-l placi, constată ea amuzată. Nici el pe tine.

— Ce spirit de observație ! exclam.

De la debarcader, în ajutorul celor doi naufragiați se desprinde o barcă. În ea doi tipi îmbrăcați cu tricourile Yachting Club-ului trag cu dexteritate la vîsle, în timp ce-l ghidează pe bărbatul care încearcă, împingînd de catarg, să redreseze iola.

— Aseară, Nicky m-a întrebat ce-am discutat cu tine, întrerupe ea tăcerea.

— Și ? !...

Betty zîmbește și, strîngîndu-mă cu degetele subțiri, se lasă greu pe brațul meu.

— L-am repezit; așa că s-a enervat, dar înainte să plece m-a avertizat să fiu atentă cu cine stau de vorbă. Evident se referea la tine.

— La mine ? ! fac pe miratul, împungîndu-mă cu degetul în piept.

— Cu siguranță. De fapt cu ce te ocupi, domnule Zătrescu ? mă întreabă ea cu un aer serios, după care slăbește strînsoarea brațului și se îndepărtează ușor.

— Arheolog. Un insignifiant arheolog, spun zîmbind. Scormonesc prin gunoaie după blidele sparte cîndva de alții.

Betty deschide poșeta și scoate o pereche de ochelari de soare. După ce și-i potrivește, mă ia din nou de braț.

— E bănoasă ? !

Pentru o fată de senator, cunoscuții nu pot să aibă decît meserii bănoase, nu-i așa ?

— Îmi inventariezi portmoneul ? o întreb zîmbind.

Tînăra rîde și, fără să-mi răspundă, mă trage după ea. Pornim cu pas agale fără să mai scoatem un cuvînt.

Peste zece minute ne aflăm într-un separeu, pe terasa umbroasă a unui mic restaurant înecat de verdeață. Mesele sînt discret mascate de gardul viu format din arbuștii de trandafiri sălbatici, agățați pe spaliere de lemn.

Din locul în care mă aflu, zăresc, la intrarea unui separeu vecin, un doberman cafeniu culcat la umbră, un exemplar superb.

Patronul, însoțit de un picolo scund, cu figură de vulpe, ne aduce paharele cu băutură, îndepărtîndu-se cu temenele. Este numai zîmbet. Cînd rămînem singuri, Betty își dă jos ochelarii și îi așază pe masă.

— Aseară l-ai întîlnit, pînă la urmă, pe prietenul tău ? întreabă fără curiozitate.

— Nu, chiar mă mir, de obicei Caramzulea este parolist — strecor numele lui Roger ca o informație lipsită de importanță.

Tînăra flutură din mînă disprețuitor.

— Ah, ziaristul ăla antipatic. Un înfumurat, umblă mereu însoțit de o roșcată destul de frumușică dacă n-ar avea scris pe frunte că își face veacul prin Dudești. Pe unde-i crucea aia faimoasă.

— Ce înseamnă pentru tine o persoană antipatică ? Un bărbat care nu-ți face curte sau o femeie care, la o petrecere, îți dă sentimentul că nu ai ce căuta acolo ? !

Betty își ridică ochii căprui spre mine, încruntîndu-se.

— Aveam dreptate aseară. Ești rău ! Ești rău ca un...

Face o pauză ca să găsească cuvîntul potrivit.

— Ca un doberman, îi vin în ajutor, aruncînd o privire fugară spre cîinele care dormitează respirînd sacadat.

Se destinde și izbucnește în rîs. Îi place comparația, o găsește chiar nostimă. Ridică paharul cu florio și multe cuburi de gheață și-l duce la buze.

— Îți dau, totuși, un pic de dreptate, adaug după o clipă de tăcere.

— De ce ? se arată ea curioasă.

— Fiindcă, deşi te cunoaşte, Roger n-a scos o vorbă despre tine, spun zîmbind. Cred că îţi împărtăşeşte sentimentele.

Tînăra se strîmbă. Îşi priveşte imaginea reflectată în lentilele ochelarilor de soare, apoi, nemulţumită, îi aşază în aşa fel încît să se vadă mai bine.

— Crezi că ai umor ? Părerea mea este că nu-l interesează decît senatorul Nicoară Gregorian, pentru că vrea să parvină. Tata îl cultivă pe ziaristul Roger Caramzulea fiindcă are nevoie de el. Afacerile lui, cunoscuţii lui.

Ridic din sprîncene mirat.

— Nu şi ai tăi ? !

— Cu mine are relaţii foarte, foarte protocolare, spune ea, aranjîndu-şi, cu ochii aţintiţi spre lentilele ochelarilor, o şuviţă de păr rebelă. Nu mă interesează afacerile lui papa. Politica nu-mi spune nimic. E adevărat că, din cînd în cînd, particip şi eu la seratele lui politice. Dar o fac de cînd a murit mama. Cu o astfel de ocazie l-am cunoscut, dar numai atît, domnule Zătrescu, zîmbeşte ea, ridicîndu-şi din nou privirile spre mine. Poate, săracul, ar fi încercat ceva, dar cred că roşcata i-ar fi scos ochii dacă îl simţea.

— Exagerezi. În orice caz e păcat că nu-l cunoşti mai bine. E un tip pe cinste.

— Te cred, fiindcă îmi eşti simpatic. Dar te mai cred şi pentru că tata se pricepe la oameni.

— Serios ? !

— Nu-ţi vine să crezi, dar aşa este, rîde ea. Se învîrt în jurul lui tot felul de oameni, o adevărată colecţie.

— Colecţie ? Aşa, ca una cu gîndaci de bucătărie ? întreb privind-o ironic.

Fata îşi scutură capul, ameninţîndu-mă cu degetul.

— Iar ai luat-o razna, domnule !

— Bine, retractez. O colecţie, să-i zicem, de prieteni. Betty zîmbeşte.

— Mai merge. Tata, ca orice om politic, doreşte să aibă o echipă, o adevărată echipă.

— Aha ! Înţeleg că în anturajul domnului senator, Roger reprezintă sindicatul ziariştilor.

Elisabeta Gregorian ridică din umeri.

— Dacă vrei. Nicky îmi spunea că este unul din cei mai buni gazetari. Un adevărat cîştig pentru tata

— Nu te contrazic.

— În fine, îmi dai dreptate.

Cu un gest scurt, elimin de pe faţa de masă cîteva frunzuliţe aduse de vînt.

— El, vreau să spun Vlăduţiu. Nicolae Vlăduţiu. ambasadorul cui este ? Al cîrciumarilor sau al poliţiştilor ? În fond nu are importanţă, spun după o clipă de tăcere, fiindcă, indiferent din ce grup face parte, mi se pare că, într-adevăr, colecţia este bogată.

— Te înşeli ! rîde ea, dezvelind o dantură perfectă. Cu el lucrurile nu stau chiar aşa. Tata îl cunoaşte de multă vreme şi îl consideră aproape un membru al familiei.

— Nu mai spune ? ! Eşti logodită cu el ?

— De unde ai scos-o şi pe asta ?

— Mi-a făcut impresia. E, cum să-ţi spun, foarte posesiv vizavi de tine.

— Mă rog, ăsta-i genul lui. Posibil să spere ceva în sensul ăsta, dar nu mă simt cu nimic vinovată, fiindcă l-am tratat mereu ca pe un camarad.

Încep să înţeleg furia fostului poliţist. Nimic nu poate enerva mai mult un bărbat decît o femeie frumoasă care îl tratează ca pe un camarad.

— În orice caz, te place, insist eu.

— Şi ce dacă ? ! Esenţial este că nu-l plac eu. Chiar dacă tata ţine la el, nu acelaşi lucru se întîmplă cu mine.

— Înţeleg că domnul senator ţine şi la Roger.

— Îl admiră, ceea ce după părerea mea este altceva !

Zîmbesc sceptic.

— Îl admiră, aşa, pe gratis ? Pomeneai ceva despre o afacere. Nu ţin minte, spun prefăcîndu-mă că-mi răscolesc memoria, să fi citit vreun articol semnat de Roger despre domnul Gregorian.

— Nici n-a scris, dar cred că pregăteşte ceva.

Vorbesc indiferent, încercînd să-mi maschez curiozitatea :

— Afirmi că pregăteşte ceva ? N-a scos un cuvînt despre asta !

— Cu siguranță. Săptămîna trecută, cînd se afla la vila noastră de la Snagov unde ne retragem de obicei vara, avea cu el un aparat de fotografiat. Tocmai veneam din oraș, cînd l-am zărit urcîndu-se în mașina lui. M-a văzut și am avut impresia că avea un aer destul de încurcat ; a coborît și mi-a cerut să nu-i spun nimic tatei, fiindcă dorește să-i facă o surpriză. Încercase să-i facă cîteva fotografii, dar el era ocupat, se întreținea cu niște oameni politici care tocmai sosiseră.

La naiba ! Asta era. Fotografiile făcute la Snagov.

— Cîtă viclenie ! zîmbesc, ca de o glumă bună.

Elisabeta rîde.

— Evident, o să-i facă plăcere, dar nu cred că după asta o să cîștige o poziție mai bună în ierarhia prietenilor tatei. De părerea asta era și Nicky.

— I-ai spus și lui ?

— Cunoști tu vreo femeie care să poată ține un secret ? se alintă. În orice caz, Nicky nu s-a arătat prea încîntat. Dimpotrivă. M-a pisat cu întrebări.

Mă privește curioasă.

— Totuși, nu înțeleg de ce ne-am întîlnit. Să discutăm doar despre amicul tău ?

Îi dau dreptate. Restul timpului îl petrecem în mod agreabil. Betty este o parteneră de conversație foarte simpatică.

După o vreme discuția noastră este tulburată de retragerea perechii din separeul în dreptul căruia se află cîinele. Îi zăresc printre ochiurile din perdeaua de trandafiri sălbatici cum se ridică de la masă. Dobermanul zvîcnește înviorat, se scoală și se întinde căscînd. Scurt timp după aceea de după gardul viu apare un al doilea exemplar.

Stăpînii animalelor, un bărbat și o femeie în floarea vîrstei, tipul nordic, de un blond aproape alb, viguroși, cu alură sportivă, formează o pereche potrivită. Genul de pereche după care întorci capul pe stradă, în restaurant, oriunde.

Patronul îi conduce cîțiva pași, apoi dispare grăbit spre bucătăria restaurantului.

Bărbatul și femeia vorbesc cu glas scăzut, cu acea indiferență tipică pentru o cunoștință proaspătă sau o

căsnicie îndelungată. După cîţiva paşi ea se opreşte şi pune lesele celor doi cîini. Întorc privirea, încercînd să mă concentrez asupra întîmplărilor unei vacanţe petrecute de domnişoara Gregorian în urmă cu doi ani la Monte Carlo. Cînd perechea ajunge în dreptul nostru, stăpîna dobermanilor exclamă :

— Betty ! Ce surpriză ! Nu credeam că o să te întîlnesc aici.

Blonda vorbeşte cît se poate de corect românește, dar are un uşor accent, indiscutabil teutonic.

— Ce mai faci ? Nu te-am mai văzut de mult, continuă femeia. Îmbrăcată într-un taior bej cu o croială elegantă, o priveşte cu simpatie pe Elisabeta Gregorian, care pare surprinsă şi încîntată de această întîlnire neaşteptată. Cei doi dobermani, la o comandă scurtă în germană, se aşază adulmecînd în direcţia noastră. Se fac prezentările :

— Dagmar von Hakenau, se recomandă stăpîna cîinilor cu o strîngere de mînă viguroasă, în timp ce mă examinează cu o privire rece.

Însoţitorul ei se numeşte Hans Ebner. Arată ca un star de cinema. Pe faţă i-a încremenit un zîmbet de circumstanţă. Priveşte cînd la mine, cînd spre fata senatorului cu o căutătură atentă.

— A sosit în dimineaţa asta de la Berlin să prospecteze piaţa românească, se simte datoare să explice frumuseţea de pe coastele Mării Baltice. Venim direct de la aeroport.

Dagmar von Hakenau se întoarce spre el şi îi spune în germană că domnişoara este fiica unui om politic influent, ce simpatizează cu Germania. O să i-l prezinte diseară. Este convinsă că-i va putea fi de un real folos, introducîndu-l în cercurile de afaceri de aici. Bărbatul zîmbeşte în continuare, dînd din cap încîntat. Nu-mi dau seama ce-l face să fie atît de încîntat. Că Elisabeta este fată de senator sau că tatăl ei se dă în vînt după discursurile cancelarului Adolf ?

După cîteva minute, timp în care cele două femei au schimbat cîteva banalităţi — pe care eu şi domnul Ebner le-am ascultat tăcuţi —, Dagmar von Hakenau se uită la ceas şi îndepărtează braţele în lături dezamăgită.

— Ne pare rău, zîmbește ea în colțul buzelor, dar ne grăbim. Trebuie să ajungem în oraș. Peste o jumătate de oră sîntem așteptați la legație.

Înțeleg că este vorba de legația germană, aflată vizavi de Academia Română, pe Calea Victoriei.

— Atunci pe discară, Dagmar, spune Betty veselă. Sper că nu ai uitat că tata te așteaptă.

— Se poate ?! o liniștește nemțoaica. Se întoarce spre mine surîzătoare.

— La revedere, domnule Grigore Zătrescu.

Hans Ebner își ia rămas bun de la noi păstrînd pe figură același zîmbet încremenit, în vreme ce femeia poruncește dobermanilor să o urmeze. Abia după ce perechea se îndepărtează cîțiva pași, mă așez și îmi aprind o țigară.

— Ce învîrte cobra asta regală ? murmur privind perechea ce tocmai dispare pe poarta grădinii.

— Nu-ți place ?

— Vrei să mint ca să-ți fac plăcere ?

— De fapt, nici mie nu-mi place, dar am fost sfătuită să mă port amabil cu ea. Se ocupă cu probleme culturale, așa mi s-a spus. Te interesează ?

Zîmbesc.

— Nu. Înainte să punem punct acestui subiect, trebuie să admit că ți-ai însușit arta prefăcătoriei cu nota maximă.

Elisabeta Gregorian rîde amuzată, apoi reia povestirea de unde a întrerupt-o, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Peste trei sferturi de oră părăsim restaurantul, îndreptîndu-ne spre automobilele parcate pe malul lacului, sub salcie.

— Cînd ne mai vedem ? întreabă ea în timp ce urcă în mașină.

— Cine știe ?! spun în vreme ce închid portiera „BMW"-ului. Peste cîteva zile trebuie să plec în Dobrogea. Am o mie și una de pregătiri de făcut. Dar nu se poate să nu ne mai întîlnim pînă atunci, undeva, prin București. Cîteodată, orașul e atît de mic !

După ce bagă cheia în contact, Elisabeta rămîne o clipă pe gînduri, privind prin parbriz drumul dinaintea sa. Ridică ochii spre mine.

— Vag, foarte vag, domnule Zătrescu. și cum nu-mi place să las la întîmplare lucrurile care mă privesc...

— *În seara asta o să faci ceea ce vreau eu*, continui fraza începută de ea.

— Exact ! Vezi ce ușor ai ghicit ? În seara asta avem o petrecere. Nu admit să mă refuzi.

Vorbește ca o persoană obișnuită să obțină ceea ce vrea. Mă uit atent la ea și-mi zic că va obține ceea ce își dorește și în cazul meu. Întîmplarea face ca eu însumi să doresc a da o raită prin proprietatea domnului Nicoară Gregorian de la Snagov.

— Așa, cu toate foloasele ? o întreb, observînd cum i se înroșesc pometii obrajilor.

Încearcă să rîdă.

— N-ai devenit cam prea devreme îndrăzneț ? ! Prefer să fac eu primul pas. Te sechestrez doar pentru o petrecere. Tata a organizat un dineu. După ce bătrînii se retrag, continuăm cu un party nebun.

Mă aplec și, ținînd-o de mînă, fac contactul. Motorul „BMW"-ului pornește la sfert, toba de eșapament începe să bubuie înfundat.

— Vrei să-i strici seara domnului director Nicky ? spun.

Betty pare amuzată de idee. Își pune ochelarii de soare și se apropie de mine, atingîndu-mi fața cu părul.

— De ce nu ? ! ...

Accept invitația, spunîndu-mi că mi-ar face într-adevăr plăcere să-l enervez pe Nicolae Vlăduțiu.

Pe Dan Comăneanu îl găsesc în tipografia ziarului „Cronica Bucureștilor". Stă la cîțiva pași de rotativa care se învîrte ametitor, într-un zgomot infernal. Urmărește cu atenție teancul de ziare azvîrlit de mașină pe grătarul de la capătul ei. Din cînd în cînd se apleacă și ia cîte o pagină, o examinează rapid, apoi o așază la loc. Este gata ediția de seară.

Mă apropii și îl bat pe umăr. Se întoarce imediat. Dînd cu ochii de mine îmi face semn să aștept. Îi explic prin gesturi că prefer s-o fac afară, în sala mică ce dă spre palierul scării. Încuviințează, apoi se apropie de

un muncitor în vîrstă, îmbrăcat într-un halat gri, murdar pe la poale, și începe să gesticuleze grăbit.

Ies din sala rotativei și mă opresc lîngă o fereastră, nu departe de ușă. Peste cîteva minute apare și ziaristul ținînd între degete o coală proaspăt tipărită.

— Care-i baiul ? întreabă el în vreme ce o împăturește.

Mă sprijin cu spatele de zidul vopsit în ulei verde, scorojit din loc în loc.

— Am venit la *raport*. Doar m-ai angajat, nu ?

— Ce-ai aflat ? !

Nu se uită la mine. A pus coala pe pervazul ferestrei și începe să-și curețe degetele înnegrite de cerneala tipografică proaspătă.

— Nu prea multe, dar destule ca să pot încropi o poveste, chiar două.

— S-o aud pe prima.

— Începutul îl știi. Mi l-ai spus chiar tu. Iată ce am cules în plus : grupul pe care l-ai văzut acum două seri ieșind din blocul „Wilson" era format din ziarist, Manuela Șundi și o prietenă de-a ei. Oricît ți s-ar părea de ciudat, dansatoarea locuiește acolo, la etajul șapte. Are o garsonieră.

— Oho ! exclamă Dan Comăneanu.

— Seara și-au petrecut-o, se pare, în cea mai mare parte, la „Vraja Nopții". Acolo se găsește un telefon instalat în local. Dacă ai chef să chemi pe cineva din bar, îi oferi și un concert pe gratis.

— Deci, de-acolo mi-a telefonat, murmură el.

— Da. Pe la două și jumătate, trei fără un sfert au plecat. S-au întors în oraș cu un taxi. Cealaltă, blonda, a dormit în noaptea aceea la Manuela Șundi. Caramzulea a plecat cu taxiul și dus a fost. Chiar dacă n-a fost urmărit, băieții îi știau fiecare mișcare. Roșcata este o vorbăreață.

— Ce vrei să spui ? ! se încruntă el.

— Ca să fiu mai clar, se pare că dansatoarea îmbină plăcutul cu utilul. Adică îi supraveghea fiecare pas pentru o mică indemnizație.

— De ce ?! întreabă el contrariat.

— Să zicem că are o datorie de recunoștință, mai mult sau mai puțin conștientă. Am uitat să-ți spun că dansatoarei îi place un sport bănos. Șantajul. Din nefericire, un oarecare articol din codul penal îl trece în categoria delictelor. Ca urmare, nu a fost decît o chestiune de timp pînă a intrat în conflict cu legea. Polițiștii, bărbați galanți, au închis ochii cu condiția ca ea să-i deschidă mari asupra ziaristului.

— Sună ca la carte.

— Nu ?! Așa că Manuela Șundi a aflat mai multe lucruri decît tine și, pentru bani, l-a vîndut urgent. Avizați din vreme, tipii și-au luat măsuri de siguranță.

— Cu alte cuvinte, l-au răpit, completează el.

— Ia-o mai încet. Eu spun doar o poveste. Fără probe, nu este decît o poveste. Deci, să zicem, l-au răpit. Au căutat o acoperire plauzibilă. L-au forțat să-și ceară, telefonic, un concediu de la patron și să scrie cîteva cuvinte adresate paznicului de la garajul „Leonida", unde își ține mașina. Totodată, au scos-o din scenă pe dansatoare și au expediat-o din București pentru o vreme. Au acționat rapid, încît acum, pentru cine întreabă, ziaristul și-a luat amanta și a șters-o cu automobilul din oraș, undeva, în vacanță. Pare verosimil, ce zici ?

Ziaristul fluieră prelung.

— Puteam să înghit momeala, continui să raționez, dar au făcut o greșeală. Una mică de tot : în povestea asta se învîrte un personaj care a început să mă obsedeze. Este blondul. Blondul ce făcea de planton pe trotuar atunci cînd i-ai văzut. El a luat din garaj mașina lui Caramzulea, în fine, tot el a trecut pe la locuința dansatoarei și a ajutat-o să-și facă bagajele. Asta ar fi prima poveste. O singură nedumerire am, pentru ce toate astea ?

Dan Comăneanu rămîne pe gînduri. Într-un tîrziu mormăie :

— Și a doua poveste ?

— În ea apar cîteva personaje și locuri noi, sună puțin altfel, dar în unele părți seamănă al dracului de mult cu cealaltă.

Ziaristul se apropie de mine şi, imitîndu-mă, se sprijină de zid. Nu scoate un cuvînt. Priveşte becul murdar de deasupra uşii, ce aruncă o lumină anemică, aşteptînd să continui. Ceea ce şi fac.

— De cîteva luni bune, cu puţin timp înainte să o cunoască pe dansatoare, Roger Caramzulea a început să se învîrtă în anturajul unui om politic. Un senator.

— Un senator ?

— Da, unul, Nicoară Gregorian.

Ziaristul se încruntă.

— Gregorian ? ! Numele lui mi se pare cunoscut.

— Da ? Ce ştii despre el ? ! .

Dan Comăneanu ridică din umeri.

— Deocamdată nu-mi amintesc nimic.

— Bine, să lăsăm asta, deşi m-ar interesa să cunosc cîte ceva despre acest om.

— O să caut. Mai departe ?

— Senatorul este proprietarul localului „Vraja Nopţii". Director, Nicolae Vlăduţiu, un expolitist. Întîmplarea face ca acesta din urmă să fi fost, înainte de ziarist, cel care a întreţinut-o pe dansatoare. O are la mînă cu ceva, lucrează mînă în mînă cu el de mai multă vreme, nu ştiu, cert este că au făcut echipă.

— Nu pricep. Pînă la urmă cu cine se ţine de ticăloşii ? Cu poliţiştii sau cu cîrciumarul ?

— Asta se pare că este un prim element de legătură între cele două poveşti. Nu-i exclus ca Nicolae Vlăduţiu să fi păstrat relaţii strînse cu cîţiva de la prefectură. Poate i-au cerut să le facă serviciul ăsta, să o plaseze pe dansatoare ziaristului. Spun poate, deoarece e posibil s-o fi făcut doar în folosul său, iar ăia să nu aibă habar de asta.

— Cum aşa ?

— Dispun de informaţii că de vreo jumătate de an Roger Caramzulea se ducea frecvent la „Vraja Nopţii". Aproape seară de seară.

— Şi ? !

— Este cert că începuse să se învîrtă în anturajul lui Nicolae Gregorian. Ba mai mult, era primit şi în casa

domnului senator. Contează să ai alături de tine un om de presă influent cum este amicul tău. Nu ?

Dan Comăneanu nu-mi răspunde imediat, este prea preocupat să rumege informaţia.

— Afirmi că îl urmărea pe senator ? întreabă el într-un tîrziu.

Nu-i răspund direct la întrebare.

— Ce a văzut ? Ce a aflat ? Nu ştiu ! Ceea ce cunosc însă este că a făcut în secret cîteva fotografii la reşedinţa de vară de la Snagov a fostului senator. Acesta-i al doilea element de legătură. Şi unii şi alţii au ceva de ascuns, iar Roger Caramzulea a aflat. Dar au aflat şi ei că ziaristul este la curent cu ceva ce n-ar fi trebuit să fie.

— Cum ?

— Cînd omul îşi freca palmele mulţumit că s-a ales cu nişte poze pe cinste şi se pregătea s-o şteargă, a avut neşansa să fie văzut. A îndrugat o poveste credibilă, că voia să facă o surpriză senatorului, iar persoana respectivă a comunicat-o lui Nicolae Vlăduţiu ca pe un fapt divers.

— Cine a fost ?

— N-are importanţă. Astă-noapte am făcut o percheziţie în locuinţa ziaristului. Am intrat în birou, aparatul de fotografiat era pe masă, dar nu am apucat să pun mîna pe el.

Dan Comăneanu mă priveşte cu atenţie. Parcă acum m-ar vedea pentru prima oară. Deschide gura să-mi spună, probabil, părerea lui despre mine, dar în cele din urmă renunţă.

— N-am mai apucat să pun mîna pe el, fiindcă am fost făcut cnocaut. Cel care m-a pus la podea a luat aparatul şi a dispărut. Nici eu n-am mai stat mult prin zonă, căci au apărut poliţiştii.

— Crezi că agresorul tău i-a anunţat ?

— Mai mult ca sigur. Era un prilej nesperat ca să mă înlăture. Fiindcă, nu ştiu de ce, simt că am început să fiu talonat. Cuiva nu-i convine că mă amestec. De altfel, nu mă mir㠎. Era de aşteptat să se întîmple aşa.

— Mi-ai spus două poveşti, dar tu ce părere ai ?

— Deocamdată nici una. Mă întreb doar dacă din cele două nu s-ar putea încropi una singură. Dar pentru asta mai trebuie să-mi bag nasul pe ici, pe colo. În seara asta îmi propun să văd cum arată vila domnului senator. Cea de la Snagov.

— Să nu dai de dracu' !

— Nici o grijă. De data asta mă duc ca invitat.

— Cum ai reuşit ?

— Asta n-are importanţă. Îţi povestesc altă dată. Îi întind mîna. Plec să mă dichisesc. Te ţin la curent, dacă aflu ceva.

Urc cîteva trepte spre ieşire, cînd ziaristul mă strigă. Mă opresc şi mă întorc spre el.

— Ce mai vrei ?

— Mi-am amintit, spune el, ceva despre senator. E unul din apropiaţii lui Vaida-Voevod, cu toate că de un an nu mai face politică naţional-ţărănistă. Acţionează pe cont propriu şi programul lui are o vizibilă nuanţă de dreapta. A cochetat şi cu legionarii, dar de cînd au început să devină indezirabili a lăsat-o mai moale. Cam asta pentru început, dar o să mai caut.

Cînd ies din clădirea în care este instalat ziarul, îmi spun că informaţia este preţioasă. Pentru că Nicolae Vlăduţiu — asta am aflat de la comisar — făcea, la rîndu-i, politică cu „cruciuliţe şi făclii". Parcă aşa spunea. Este primul element de legătură palpabil între cei doi.

7

Sprijinit de aripa automobilului, parcat peste drum de „Djaburov", îmi omor timpul parcurgînd în fugă rubricile ziarului „Universul". O aştept pe Elisabeta Gregorian. Este prin împrejurimi, deoarece, lîngă celălalt trotuar, în faţa magazinului, este oprit „BMW"-ul atît de cunoscut. Într-un tîrziu, fata apare însoţită de o

femeie în vîrstă, îmbrăcată foarte elegant. Par angajate într-o discuţie animată. La cîţiva paşi, ca o umbră, le urmează docil un tinerel palid, ţinînd în braţe o cutie mare, frumos ambalată. Betty mă zăreşte de îndată şi-mi face semn că nu mai întîrzie mult. Peste cîteva minute bătrîna doamnă reintră în clădire. Fiica senatorului mă atenţionează să fiu gata. Împăturesc ziarul şi mă instalez la volan.

După ce comisionarul aranjează pachetul pe banchetă şi îşi înhaţă bacşişul, tînăra porneşte motorul şi demarează. Accelerez, mă înscriu în trafic şi, profitînd de un prilej favorabil, virez brusc la dreapta, urmînd-o.

Drumul pînă la Snagov se transformă într-o adevărată tortură. Elisabeta conduce nebuneşte, încît sînt nevoit să-mi chinui „Ford"-ul ca să păstreze o distanţă cît mai mică faţă de automobilul sport ce goneşte pe şosea ca un bolid.

Pînă să ajungem la capătul călătoriei noastre, afară s-a întunecat. După ce traversăm satul Snagov, părăsim şoseaua, înscriindu-ne pe un drum îngust, bine întreţinut.

După o curbă, drumul se pierde într-o poiană largă, ce coboară lin spre malul lacului. Ridic piciorul de pe acceleraţie, micşorînd viteza.

Drept în faţă, luminată fără zgîrcenie, se zăreşte vila senatorului. Este construită de un arhitect tradiţionalist, în cel mai autentic stil brîncovenesc, prea autentic ca să nu fi fost ridicată abia de cîţiva ani.

Imediat după poarta masivă din fier forjat, deschisă larg, începe o alee ce străbate gazonul bine întreţinut. Pe malul lacului observ o estradă, unde cîţiva muzicanţi îşi aranjează instrumentele fără grabă. Lumina lampioanelor colorate ce înconjoară ringul şi estrada se răsfrînge în apa a cărei apropiere răcoroasă este o binecuvîntare după canicula de peste zi.

În dreptul scărilor ce duc la intrarea în vilă sînt parcate cîteva limuzine elegante.

Şoferii, neclintiţi la volane, aşteaptă ca stăpînii, aflaţi undeva în clădire, să-şi înceapă petrecerea, ca ei să se poată strînge împreună şi să tăifăsuiască în linişte.

Ocolim clădirea pe o alee pietruită. Ajungem în spatele vilei. Opresc maşina după „BMW"-ul alb, cobor şi mă apropii. Elisabeta Gregorian, întoarsă spre bancheta din spate, se chinuie să apuce cutia adusă de comisionar.

— Ce zici ? Minunată cursă, rîde ea în timp ce îmi pune în braţe pachetul.

O fi minunată pentru alţii, îi replic în gînd. Iau cutia sub braţ, deschid portiera şi o ajut să iasă. Elisabeta porneşte grăbită spre uşa de stejar întredeschisă.

Spre deosebire de etaj, parterul este luminat. Prin ferestrele deschise se aude rumoarea unei conversaţii. Din cînd în cînd o voce puternică răzbate printre celelalte.

— Tata, mă avertizează în şoaptă însoţitoarea mea. Hai să ne grăbim, să nu vadă cumva că am sosit abia acum.

Pătrundem într-un hol spaţios, îmbrăcat în lambriuri de stejar. Încăperea este pustie. Drept în faţă se află intrarea principală, a cărei uşă este larg deschisă.

Elisabeta Gregorian urcă în grabă scările din marmură albă, silindu-mă să ţin pasul cu ea.

— Mai repede, şopteşte, văzînd că rămîn în urmă. O să întîrzii cu siguranţă. Au început deja să sosească invitaţii şi încă nu sînt îmbrăcată.

La etaj se află un hol de dimensiuni mai mici. Patru uşi sînt din lemn, vopsite în alb. A cincea, aflată în apropierea scărilor, încadrată de două ferestre mari ce lasă în timpul zilei să pătrundă lumina în hol, este de sticlă. Dă într-o „loggia", încărcată de plante exotice, printre care se odihnesc cîteva piese de mobilier din răchită împletită.

Betty intră în încăperea aflată în dreptul scărilor, lîngă terasă. O urmez. Înăuntru este întuneric, dar, peste puţin timp, se aude un clic şi lumina se aprinde.

Încăperea, destul de spaţioasă, mobilată foarte modern, este plasată în jumătatea ce dă în spatele vilei. În apropierea ferestrei se găseşte un şevalet acoperit cu o bucată de pînză albă. Lîngă el, stivuite cu faţa la perete, zece, douăsprezece tablouri. În aer se simte mirosul de vopsea specific atelierelor de pictură.

— Urmezi belle-arte ? o întreb, dîndu-i pachetul.

Încuviințează în tăcere și începe să desfacă panglica de culoare bleu ce leagă cutia. Cu un gest neglijent aruncă ambalajul pe podea, apoi se îndreaptă spre bar, o mică piesă cubistă, așezat într-un colț al camerei. Mai înainte să-l deschidă, se apleacă și aprinde o lampă cu picior aflată în apropiere.

— Te rog să mă ierți cîteva minute, spune. Între timp pune-ți ceva de băut.

— Tu vrei ceva ?

— Ce-ți torni și ție, îmi răspunde Elisabeta îndreptîndu-se spre ușa ce dă în cealaltă cameră a apartamentului.

Înainte să dispară în camera vecină, apasă pe întrerupător și stinge becurile plafonierei.

Acum în încăpere stăruie o lumină blîndă, odihnitoare. Mă îndrept spre bar și după ce prepar două vermuturi, iau unul din pahare și mă apropii de fereastră. Afară adie o boare de vînt încărcată cu mirosurile vegetale ale pădurii ce înconjoară proprietatea. Cerul este spuzit de stele. Sprijinit de pervaz, încerc, fără să reușesc, să străpung cu privirea întunericul pînă spre liziera ce se conturează la cîteva zeci de metri distanță.

Jos, în afara conului de lumină de la becul de deasupra intrării, zăresc piscina.

Pe marginea ei zac părăsite două șezlonguri.

La parter este liniște, nu se mai aud voci. Dinspre lac răzbat acordurile orchestrei ce îngînă o melodie vag cunoscută.

Deodată, apelul strident al unui telefon rupe echilibrul sonor al acestei nopți calme de iulie.

— Alo, da ? !

Îmi încordez auzul. Credeam că nu mai este nimeni în încăperile de jos, dar iată că m-am înșelat.

— La telefon.

Recunosc vocea senatorului Nicoară Gregorian. Mă aplec să aud mai bine.

— Nici o grijă, continuă el pe un ton ceva mai coborît. Am deja pe masă o listă. Cei vechi împreună cu cei

care mi se par susceptibili de a fi abordați. O voi face în seara asta, așa cum am stabilit la ultima noastră întîlnire. Dacă totul merge perfect, sîmbătă seara avem și semnăturile.

Urmează un moment de tăcere. Un broțac, ascuns în gardul viu, începe să orăcăie, acoperind pentru o clipă sunetele depărtate ale orchestrei.

— Da, sugestia a venit din partea persoanei.

Din nou o pauză; desigur, interlocutorul senatorului are lucruri importante de comunicat.

— Perfect! Se va înlătura astfel orice bănuială. Peste o oră deci.

Mă uit la ceas. Este nouă și jumătate. Sînt curios ce se va întîmpla peste o oră, dar senatorul este scump la vorbă. După ce își ia rămas bun de la necunoscut, închide telefonul.

Liniștea coboară din nou în încăperea de la parter, dar nu pentru multă vreme. De jos, se aude din nou vocea lui Nicoară Gregorian. Cu un ton poruncitor invită pe cineva să intre.

— Ce este, Nicky ? !

Noul venit este Nicolae Vlăduțiu.

— Domnule senator, e timpul. Majoritatea invitaților au sosit deja, spune el pronunțînd cuvintele ca un valet de casă mare.

— Cine a venit ?

Fostul polițist înșiră mai multe nume. Mie îmi sună ca o trecere în revistă a celor mai cunoscute firme industriale și bancare din oraș.

— Ar mai fi o problemă, spune el în final, cu voce ezitantă.

— Ce problemă ? tresare Nicoară Gregorian.

— Domnul general Cantacuzino.

— Într-adevăr, este o problemă. E aici ? întreabă, sec, senatorul.

— Da, l-am zărit acum cîteva minute împreună cu Marieta Wieder.

— Dumnezeule ! Tîrfa l-a adus pe ramolitul ăsta bătrîn, care pînă la urmă o să reușească să mă compromită, izbucnește cu furie nestăpînită senatorul. Chiar dacă a scăpat cu fața curată din afacerea Duca, nu înseamnă că n-ar

putea să mă bage în gura ziariștilor sau a celor de la Siguranță.

— Exagerați, domnule senator, îl întrerupe calm Nicolae Vlăduțiu. Vă amintesc că astă-seară sîntem doar între ai noștri.

— Poate ai dreptate. Exagerez ! strigă Nicoară Gregorian. Dar pot gîndi altfel acuin cînd trebuie să fim atenți la orice amănunt ? Ai uitat legea din aprilie ?! Doar am discutat asta cu Codreanu și a fost de acord cu mine.

— Parcă nu-l știți pe general ! Poate să-i spună căpitanul legiunii orice i-ar spune, cînd își pune el în cap ceva s-a terminat. O ține pe a lui.

Urmează, din nou, o perioadă mai lungă de tăcere.

— În fine, acum trebuie să înghițim rahatul pînă la capăt, spune resemnat senatorul. O rugăminte am. Stai cu ochii pe el, iar dacă bea prea mult, evacuează-l discret.

— Cum spuneți dumneavoastră, domnule senator, se arată de acord directorul de la „Vraja Nopții".

Se aude zgomotul unui scaun tras pe parchet.

— Nu luați lista ?

— Crezi că m-am sclerozat ? izbucnește morocănos senatorul. Nu numai că sînt capabil să țin minte cîteva nume, dar pot să-mi amintesc altele și mai și ! mîrîie el amenințător.

— Îmi cer scuze, n-am vrut să spun asta, intervine, grăbit, Nicolae Vlăduțiu.

— Bine, să lăsăm fleacurile, îl întrerupe Nicoară Gregorian. Betty a coborît ?

— Nu încă.

— Ca de obicei întîrzie, străbate pînă la mine glasul nemulțumit al senatorului.

— S-o chem ? se oferă Vlăduțiu.

Vocile se aud mai slab, probabil cei doi se îndepărtează de fereastră.

— Lasă, dragă, oricum nu vine mai repede, răspunde plictisit senatorul. L-ai trimis pe Crețu să rezolve încurcătura aia nenorocită ?

— Desigur, domnule senator ! A plecat pe linia forturilor, voiam să spun pe șoseaua de centură, cu două mașini.

I-am lăsat vorbă să telefoneze imediat ce pune lucrurile la punct.

— Ai procedat bine...

În cele din urmă, jos se lasă din nou liniştea. Mă îndepărtez de fereastră şi iau loc pe canapea.

Peste cîteva minute din încăperea alăturată îşi face apariţia Elisabeta Gregorian. Poartă o rochie lungă, de un verde închis. Tocurile înalte ale pantofilor îi accentuează ţinuta elegantă.

O măsor din cap pînă în picioare, apoi fluier admirativ. Se apropie şi, pe neaşteptate, se apleacă şi mă sărută apăsat pe gură.

— Pentru aprecieri, mă lămureşte ea.

Întind mîna, o cuprind de mijloc, încercînd s-o trag spre mine, dar, cu un gest uşor, se desprinde.

— Nu-i momentul acum... Paharul meu unde e?

Mă ridic şi i-l aduc. Înainte să-l ia, îmi scoate batista din buzunarul de la piept şi îmi şterge cu atenţie urmele de ruj.

După cîteva minute coborîm. În mijlocul holului de la parter Elisabeta se opreşte brusc, ducînd mîna la gît:

— La naiba! Am uitat să-mi pun colierul, exclamă ea înciudată. Aşteaptă-mă. Mă întorc imediat.

O urmăresc cu privirea pînă ce dispare pe scări, apoi mă îndrept în grabă spre uşa care, bănuiesc, dă în încăperea unde, cu puţin timp înainte, a avut loc discuţia. Sînt cu atenţia încordată, ferindu-mă să nu dau ochii cu cineva. Este linişte, doar dinspre oficiu, aflat undeva într-un colţ al casei, se aud zgomote de veselă.

Apăs pe clanţă. O lampă de birou, aşezată pe masa aflată în apropierea ferestrei, luminează discret o impresionantă bibliotecă dispusă de-a lungul pereţilor. Mii de volume legate în piele grena umplu rafturile ce se înalţă pînă în apropierea tavanului.

Las uşa întredeschisă şi mă apropii de masă. În scurt timp găsesc ceea ce mă interesează. Este lista amintită de Nicoară Gregorian în convorbirea purtată la telefon. O parcurg în grabă şi nu mă pot stăpîni să nu şuier uimit printre dinţi. Una din hîrtii este o ciornă cu adeziunile a vreo douăzeci de personalităţi politice şi financiare cunoscute. Adeziuni ca să susţină material şi moral Garda

de Fier. Cealaltă, o recapitulare a sumelor cu care o parte din respectivii îi sprijiniseră pînă atunci pe legionari.

Îmi reamintesc discuţia auzită cu un sfert de oră mai înainte şi înclin să-i dau dreptate senatorului. Legea din aprilie, legea pentru apărarea ordinii în stat, este foarte incomodă pentru cei care sprijină organizaţiile politice scoase în afara legii. Iar Garda de Fier este una din ele. Domnul senator stă pe un butoi cu pulbere şi îşi dă seamă de asta. Fiindcă legea este necruţătoare cu cei ce se fac vinovaţi de adunarea de fonduri, participă la întruniri ale acestor organizaţii, îşi pun la dispoziţie proprietatea pentru astfel de întruniri sau primesc subvenţii din străinătate. Aşa că dacă se află cu ce se îndeletniceşte, domnul Nicoară Gregorian are neşansa să-şi petreacă următorii ani pe seama statului, la Aiud, Jilava sau aiurea. Alături de el şi o parte a oaspeţilor aflaţi în această seară la vila de la Snagov.

După cîte îmi dau seama toţi formează o pradă aleasă pentru procuratură, pentru că fac parte, cu siguranţă, din acel nebulos, ultrasecret, senat legionar, demnitate acordată onorific susţinătorilor financiari, nu neapărat membri ai Gărzii de Fier. Senat invocat ca principalul sponsor al legiunii în timpul procesului asasinilor primului-ministru Duca, ucis cu jumătate de an în urmă, în decembrie 1933. Listele, dacă ar fi semnate, s-ar transforma într-o probă zdrobitoare pentru justiţie. Ar izbucni un scandal monstru. Abia acum realizez gravitatea faptelor descoperite de Roger Caramzulea.

Închid mapa şi ies repede din biroul senatorului. La timp, pentru că, imediat, îşi face apariţia şi fiica lui.

— Să ne grăbim, mă zoreşte ea, luîndu-mă de braţ.

Între timp, afară, în faţa scărilor şi pe alee, pînă departe spre poartă, pajiştea s-a acoperit cu maşini luxoase. Ai putea fi tentat să crezi că Nicoară Gregorian a deschis un salon de automobile, dacă nu ai şti că patronează o banală petrecere. Spre malul lacului, în jurul ringului de dans, s-au adunat cam o sută, o sută douăzeci de invitaţi. Senatorului îi place să trăiască pe picior mare, nu se uită la bani, şi trebuie să recunosc că, măcar la prima impresie, totul pare foarte izbutit.

Ne apropiem. Nicoară Gregorian tocmai face semn asistenței să-i acorde cîteva minute de atenție. Cei prezenți se supun invitației gazdei, apropiindu-se. Senatorul începe un mic discurs spiritual, plin de vervă. Îl privesc cu atenție. Este un bărbat înalt, suplu, cu părul înspicat la tîmple. Figura colțuroasă și tăietura fermă a gurii îi subliniază firea voluntară.

Ne oprim în afara cercului format în jurul vorbitorului. Elisabeta mă strînge ușor de braț.

— Rămîi în preajmă, șoptește ea. Încerc să mă strecor în față.

— Nici o grijă, mă descurc.

O urmăresc cu privirea cum își face loc zîmbind printre grupurile de invitați, schimbînd saluturi cu persoanele cunoscute. Nicolae Vlăduțiu, aflat lîngă senator, îi aruncă o privire scurtă, apoi își îndreaptă atenția către mine, fixîndu-mă cu un aer sumbru. Cînd privirile ni se încrucișează are un rictus de nemulțumire.

Printre cei prezenți o descopăr pe Dagmar von Hakenau, însoțită de Hans Ebner. Blonda traduce în șoaptă cuvintele senatorului, care peste puțin timp își încheie discursul într-un ropot de aplauze. Mulțumește asistenței cu o aplecare ușoară din cap, apoi îndepărtează brațele în semn că petrecerea poate să înceapă. Ca la un semnal, orchestra începe să cînte, iar invitații se împrăștie fără grabă. Dinspre cele cîteva bufete amenajate pe pajiște, încărcate cu băuturi și gustări, pornesc în toate direcțiile chelneri purtînd tăvi cu pahare.

Elisabeta Gregorian a ajuns lîngă senator. Acesta, împreună cu directorul de la „Vraja Nopții", stă de vorbă cu o pereche în vîrstă. Chiar priviți de la distanță, ceva din atitudinea lor arată că se poartă față de cei doi bătrîni cu deferență, cu acel respect inconfundabil pe care îl stîrnesc oamenii însemnați.

Îi privesc cîteva minute, apoi, în pas de plimbare, mă îndrept spre malul lacului. După ce trec de estradă, descopăr debarcaderul înconjurat de aluni sălbatici. Cobor cele cîteva trepte pînă spre un ponton luminat de un bec puternic, de care este legată o șalupă cu motor. Suprafața lacului este întunecată, doar pe celălalt mal, aflat la vreo două sute de metri, sclipesc cîteva lumini.

— Ah, ce m-ai speriat ! şopteşte o voce răguşită.

Întorc capul. De pe o bancă mascată de crengi se ridică o femeie îmbrăcată într-o rochie foarte decoltată, cu un trup subţire, dar cu o figură răvăşită de trecerea anilor. Este machiată din belşug şi are părul vopsit într-un roşcat ţipător.

— Nu-i aşa că voiai să mă sperii ? surîde, clătinîndu-se imperceptibil.

Abia acum observ că ţine în mînă un pahar.

— Nici vorbă, îi răspund, intrînd în joc. Nu-mi plac glumele de prost gust, o asigur zîmbind.

— Chiar ? se miră ea.

Uitînd de pahar, acesta se înclină uşor, lăsînd să cadă cîteva picături de băutură pe scîndurile pontonului.

— Pe cuvînt, o liniştesc şi-i îndrept mîna. Aveţi grijă...

— Eşti atent cu femeile, suspină, îngrămădindu-se în mine. Nu-i aşa că ne-am cunoscut ?

Zîmbesc, apoi o iau de braţ, îndreptîndu-ne în direcţia scării. Curînd ne aflăm în apropierea ringului de dans, făcîndu-ne loc printre grupurile de invitaţi.

— Ne-am cunoscut, nu ? repetă ea.

— Bineînţeles. Altfel mai stăteam noi de vorbă ?

Se încruntă puţin, apoi îmi declară tranşant :

— Te plac fiindcă ai principii !

— Grozav. Atunci mă duc să caut o bere ca să bem pentru asta.

Nu apuc să mă îndepărtez decît cîţiva paşi, cînd femeia mă strigă :

— Hei, iubitule !

— Prezent ! îi răspund. Întorc privirea spre ea, dar nu mă opresc din drum.

— Să nu întîrzii prea mult.

— Se poate ?

Femeia îmi zîmbeşte, apoi face o piruetă şi porneşte cu paşi şovăielnici. O urmăresc, din clipă în clipă mă aştept să se împiedice, dar mă liniştesc cînd, după cîteva secunde, acostează un bărbat tînăr, cu un aer de provincial, care priveşte pierdut în jurul său. N-aş putea să jur, dar bănuiesc că începutul conversaţiei este o copie la indigo a celei purtate cu mine acum cîteva minute.

Întorc capul. Apărută ca din senin, la cîţiva paşi depărtare, Elisabeta Gregorian mă examinează cu un aer batjocoritor. Mă apropii.

— Ce voia scîrba aia ? spune cu răutate, luîndu-mă de braţ.

— Companie. E atît de singură !

Betty îşi apropie buzele de urechea mea, şoptind :

— Pe dracu' ! Pun rămăşag că baba ţi-a făcut avansuri să te culci cu ea. Recunoaşte că am dreptate !

— Ai pierdut pariul. Dacă mai aşteptai puţin poate îl cîştigai, fiindcă nici o femeie nu poate să se afle în preajma mea mai mult de un sfert de oră fără să-i treacă aşa ceva prin cap. Sînt irezistibil !

— Obraznicule !

— Crezi ?... De fapt cine este ?

— Marieta Wieder, rudă apropiată a Duduii, se strîmbă ea.

— Ia te uită ! Colecţia domnului Gregorian, cea despre care discutam la prînz, are şi piese din camarilă.

— Hai să nu mai vorbim despre beţiva aia, că îmi strică seara.

Ne apropiem de o masă cu băuturi şi gustări. În spatele ei, un chelner îmbrăcat în smoking priveşte aferat în jur. Iau două pahare cu martini, şi-i ofer unul Elisabetei.

— Uf, bine că am terminat cu protocolul ! exclamă ea, ducînd paharul la buze. De-acum o să mă ocup numai de tine, promit.

— Dacă o să ai timp ! o avertizez în şoaptă, făcîndu-i semn să întoarcă discret capul.

Un bătrîn scund, în jur de şaptezeci de ani, verde în ciuda timpului scurs peste el, cu pielea uşor flască, dar cu ţinută ireproşabilă, se apropie de noi, fixîndu-o pe Elisabeta prin monoclu. Părul rar şi barba, aproape albe, îi sînt tunse îngrijit, iar îmbrăcămintea, foarte corectă, îi subliniază şi mai mult alura care, fără nici o îndoială, anunţă un fost militar.

— Fată frumoasă, cîtă bucurie pentru ochii mei ! exclamă el.

— Ce plăcere să vă revăd, domnule general !

Îl recunosc după portretul publicat în reviste. Este generalul Gheorghe Cantacuzino, Zizi Cantacuzino-Grănicerul, cum i se mai spune. Oaspetele nedorit al senatorului Nicoară Gregorian.

A comandat în război Brigada de grăniceri, o trupă de elită cu un comandant pe măsură, dar de ani buni este în retragere și are o ocupație mai bănoasă, cea de politician.

Fiica senatorului face prezentările, încîntată de revederea cu bătrînul samurai. În ciuda înălțimii, generalul are o palmă mare, iar cînd îmi strînge mîna o simt viguroasă. Veselă, Elisabeta îl ia de braț și cei doi încep să bîrfească cunoștințele comune aflate la petrecere. Noul venit se simte de minune, retrăind parcă vremurile de demult, cînd era doar un prăpădit de sublocotenent. Cu siguranță ar răcni ca un leu rănit dacă ar afla părerea lui Nicoară Gregorian despre el, exprimată cu patruzeci și cinci de minute înainte. Îi privesc în tăcere.

În ciuda impresiei, bătrînul, un degenerat aristocratic, simplu ca resorturi intelectuale, mare duelgiu în tinerețe, fusese renumit pentru șiretenia și cruzimea sa. Moartea soției sale, la care, se pare, ținea mult, îl zdruncinase într-atît încît devenise maniac religios. Crezuse că își va cîștiga tinerețea veșnică lipindu-se trup și suflet de legionari. Nu și-o cîștigase, în schimb cîștigase un și mai prost renume după implicarea sa, alături de tinerii lui mentori, în asasinarea lui Duca. Arestat împreună cu Corneliu Zelea Codreanu, căpitanul legiunii, li se imputase vina de instigatori morali ai crimei, dar nu se putuse formula un cap de acuzare împotriva lor, fiind eliberați.

Generalul, flecărind întruna cu Elisabeta Gregorian, ne împinge cu încetul pînă în apropierea bufetului. O dată băuturile la îndemînă, Zizi Cantacuzino lichidează, una după alta, cinci cupe de șampanie. O face cu un aer natural, gesturile îi sînt cumpătate, părînd preocupat mai mult de conversație.

Cum discuția mă plictisește teribil, privesc în jur apatic, gîndindu-mă la un pretext să mă retrag. Am aflat o grămadă de lucruri noi și vreau să mă gîndesc la ele în liniște. Într-un loc retras, lîngă o magnolie deasă, îi zăresc pe Nicoară Gregorian și Nicolae Vlăduțiu.

Acesta din urmă vorbește printre dinți, tăind din cînd în cînd aerul cu palma. După privirile pe care le aruncă în direcția noastră, îmi dau seama că subiectul conversației este un oarecare detectiv particular pe nume Grigore Zătrescu. Sînt neliniștiți că mă aflu aici. Dar și mai neliniștiți sînt fiindcă am reușit să mă apropii de general, și asta se vede după fața senatorului, care ascultă ținînd buzele strînse, cu un surîs încremenit pe față.

Elisabeta și generalul izbucnesc în rîs. Îmi întorc privirea spre ei. Zizi Cantacuzino tocmai a terminat de povestit o anecdotă și pare încîntat că a reușit să-i țină minte poanta.

Peste puțină vreme, brusc, bătrînul general ne părăsește.

— Mă scuzați, chicotește el fără motiv, îndepărtîndu-se cu un aer marțial.

Elisabeta, privind peste umărul meu, își reține o ușoară tresărire. Mă întorc. Senatorul se apropie cu pas măsurat, împărțind saluturi, zîmbete și strîngeri de mînă.

Ajuns lîngă fiica sa, o ia pe după umeri, sărutînd-o pe tîmplă.

— Cum ți se pare petrecerea, draga mea ?

— Pînă acum, foarte reușită, papa.

Nicoară Gregorian mă examinează cu o sclipire rece în priviri. Elisabeta se desprinde din îmbrățișare pentru a face prezentările.

— Grigore Zătrescu, mă recomand.

Senatorul îmi întinde mîna zîmbind glacial. În ciuda aparențelor, îl simt încordat ca un arc.

— Domnule Zătrescu, nu țin minte să te numeri printre susținătorii mei politici. Sau mă înșel ?

— Numai întîmplarea, domnule senator, a făcut ca în seara asta să ne cunoaștem. Oricum felicitări, fiindcă

trebuie să recunosc, ați organizat o petrecere deosebită. Regia este de prima mînă.

Îl ironizez, senatorul simte asta, se stăpînește cu greu. Situația o salvează Elisabeta, care își dă seama că ceva nu-i în regulă și intervine :

— E invitatul meu, papa.

— Sigur, invitatul tău, mormăie el, cu o grimasă de nemulțumire.

Elisabeta Gregorian este complet derutată de atitudinea tatălui ei, nu știe ce să creadă.

— Deranjez ? ! întreb cu un aer nevinovat.

Senatorul spune cu un dispreț abia mascat :

— Nu încă. Pînă acum te integrezi destul de bine peisajului. Dar nu asta mă îngrijorează. Mă preocupă ocupația dumitale.

— Ei, nici chiar așa ! exclam, prefăcîndu-mă contrariat. Cred că este la fel de onorabilă ca și cea, să zicem... de politician.

E o nouă provocare, dar senatorul își păstrează calmul, nu vrea să se dea în spectacol :

— Din punctul dumitale de vedere, afirmația este cît se poate de corectă. Nu însă și din punctul meu de vedere. Prezența unui detectiv particular printre oaspeții mei mă neliniștește.

Elisabeta ne privește încremenită.

— Exagerați, domnule Gregorian ! spun zîmbind fermecător.

Senatorul ridică imperceptibil din umeri.

— Poate. M-aș bucura să fie așa.

După o clipă de gîndire, adaugă :

— Poate treci zilele astea pe la mine. O să ne cunoaștem mai bine, în plus am să-ți fac o propunere. Dacă o accepți, îți garantez de pe acum că se poate mînca o pîine bună pe lîngă mine. Însă pînă atunci sînt de părere că este mai bine să părăsești proprietatea mea.

Discuția noastră este întreruptă de apariția generalului Cantacuzino. Acesta se apropie de senator și îl bate prietenește pe spate.

— Dragă Nicoară, ce-ai făcut tu în seara asta e fain de tot.

Bătrînul este deja afumat și se clatină lejer pe picioare. Nicoară Gregorian, vădit indispus de prezența noului venit, se retrage un pas. Surîde, totuși, și îl întreabă degajat :

— Îți place într-adevăr, Zizi ?

— Se poate ?! Să-ți spună și acest tînăr. Mă ierți, dragule, da' am uitat cum te cheamă.

— Zătrescu. Grigore Zătrescu, domnule general, îi amintesc zîmbind.

Elisabeta asistă în continuare tăcută la scena de efuziune a fostului militar. Chelnerul, care de cîteva minute bune și-a dat seama că e mai bine să se retragă în celălalt colț al mesei, își face de lucru cu cîteva sticle ascunse într-o frapieră acoperită de un șervet alb. Zizi Cantacuzino ia două pahare pline de pe masă, întinzînd unul senatorului.

— Să bem, dragă Nicoară, ca Dumnezeu să se îndure de tine și de noi toți laolaltă cu tine, toastează el.

Senatorul îl privește sever, încercînd să-și mascheze enervarea sub paravanul unui zîmbet. Generalul continuă să peroreze :

— Țara are nevoie de noi. A. România Mare ! declamă el. Iubitul nostru Corneliu spunea...

— Zizi, îl întrerupe cu o voce de gheață Nicoară Gregorian. Nu-l plictisi pe domnul Zătrescu cu micile noastre bîrfe politice. Nu-l pasionează.

— Mă rog, credeam că și el... se miră generalul, dar lasă fraza neterminată și golește paharul. După ce înghite și ultima picătură de băutură, plescăie mulțumit.

— Atunci să bem pentru tinerii care fac politică ! hotărăște el întinzînd mîna spre masă. În cinstea tinerilor gata de orice sacrificiu !

Elisabeta Gregorian mă ia hotărîtă de braț.

— Domnului Zătrescu îi pare foarte rău, dar trebuie să se retragă.

— Păcat, suspină fostul grănicer. Totuși, pare foarte simpatic.

În ochii lui Nicoară Gregorian disting un semn de încuviințare. Betty mă strînge și mai tare de braț, parcă îi este teamă să nu mă smulg, și își înfige unghiile în mîneca hainei mele.

— Domnule Zătrescu, să nu uiți ce ți-am propus, îmi amintește senatorul. O să avem timp să discutăm pe îndelete. Sînt convins că o să ne înțelegem.

Nicolae Vlăduțiu — în tot timpul ăsta a dat tîrcoale grupului nostru — face cîțiva pași după noi, dar la un semn al lui Nicoară Gregorian renunță, mulțumindu-se să ne urmărească doar cu o privire încruntată.

După ce ne îndepărtăm destul de mult de ultimele grupuri de invitați, Elisabeta dă drumul brațului meu cu o mișcare bruscă.

— Vai, nu mă mai placi ! exclam amuzat. Sînt dezolat.

— Să taci, domnule ! strigă înfuriată la culme. „Sînt un prăpădit de arheolog", mă maimuțărește ea. De ce n-ai avut curajul să-mi spui ce hram porți ? Probabil tata are dreptate !

Ridic din sprîncene.

— Ce dreptate ?

Fata se dă doi pași înapoi.

— Spion nenorocit, cine te plătește te plătește bine, nu ? ! țipă ea cu lacrimi în ochi, bîlbîindu-se, apoi se întoarce și se îndepărtează în fugă.

8

Remarc de departe mașina parcată sub un stîlp de iluminat din apropierea locuinței mele. Pentru o clipă am o strîngere de inimă cînd constat că automobilul, cu aspectul sumbru al unui dric întors de la ceremonia funebră, este arhicunoscutul model pe care îl folosește de cîțiva ani buni poliția românească.

Un bărbat gras, cu pălăria dată pe ceafă, sprijină grilajul metalic al gardului, rumegînd un chiștoc de mult stins. Are, fără îndoială, aerul inconfundabil al breslei polițiștilor.

Virez încet și opresc în fața „Fiat"-ului de culoare neagră. După ce ridic geamurile de la portierele din

față cobor, încui automobilul și, învîrtind pe deget cheile de la casă, mă apropii de poartă.

— Sal'tare ! Bag de seamă că ți-ai pus în gînd să-mi dărîmi gardul, spun cînd trec pe lîngă el.

Scuipă chiștocul și mormăie ceva neinteligibil.

Pe treptele de la intrare zăresc un alt bărbat. Mă apropii și, cînd sînt la cîțiva pași de el, recunosc vocea lui Scarlat Orășeanu, care monologhează despre mizeriile vieții de polițist, privindu-l pe Toulouse. Toulouse este un motan persan, bej cu maro, un exemplar superb, proprietatea doamnei Ionescu-Bengești, doamna general Ioneseu-Bengești, văduva unui brav militar de intendență.

Cînd am închiriat modestul apartament format din două camere, ce se găsește la etajul vilei, văduva a condiționat contractul de obligația de a hrăni animalul. Nu fiindcă bătrîna n-ar fi dispus de mijloace materiale, ci din simplul motiv că nu prea obișnuiește să stea în vila ei din Cotroceni. În ultimii ani s-a cuibărit la niște rude din Craiova, iar dacă mai dă din cînd în cînd prin București o face doar ca să nu uite cum arată orașul și, în mai mică măsură, să vadă în ce stare se găsește proprietatea.

La fel ca și stăpîna lui, motanul este un oaspete rar în casă, făcîndu-se nevăzut zile întregi pentru a bîntui prin împrejurimi. Acum, cînd prin cine știe ce întîmplare a apărut iar la domiciliu, stă cuminte și, mișcînd din vîrful cozii, pare atent la cuvintele polițistului.

Cînd mă vede, comisarul îmi face un semn de salut.

— Ia te uită ! Poliția în persoană ! De unde știi că-ador surprizele făcute la miezul nopții ? îl întreb în vreme ce-i strîng mîna.

Scarlat Orășeanu se ridică, fără să-mi răspundă. Toulouse se lingușește smerit la picioarele mele în semn de bun venit, apoi se pierde în întuneric printre tufele de rodiu plantate în fața casei.

Sînt curios ce l-a adus pe polițist la ora asta la mine. Descui, aprind lumina în living și, după ce intrăm, îi fac semn să ia loc pe canapea. Scarlat Orășeanu își azvîrle pălăria cu un gest neglijent pe comoda aflată lîngă ușă, după care se trîntește gemînd pe unul din cele două fotolii așezate în fața canapelei.

Mă îndrept spre fereastră, o deschid larg, fără să mai trag perdeaua, apoi revin lîngă comisar.

— O bere de la gheață ? întreb în vreme ce-mi desfac nodul de la cravată.

Încuviințează în tăcere, așa că mă îndrept spre bucătăria vilei, unde se găsește un răcitor. Jos, la parter, pot să circul doar prin living-room și bucătărie, la etaj în cămăruțele și baia închiriate, în rest încăperile sînt încuiate.

Revin cu sticlele aburinde și cele două pahare. Scarlat Orășeanu stă în picioare în dreptul ferestrei deschise. Privește afară, ștergîndu-și alene cu batista tîmplele umede din cauza transpirației.

În casă este cald, mult mai cald decît afară, așa că, după ce las sticlele pe covor și pun paharele pe măsuța joasă din fața canapelei, îmi scot pălăria și haina și le arunc pe unul din fotolii. Mă așez.

— Frumoasă casă ! Ai baftă, detectivule ! Stai într-un cartier liniștit. ai locuința ta, clasa întîi, ce mai, te poți considera un om norocos ! spune comisarul, apropiindu-se.

— Mă invidiezi ? !

— De unde ai mai scos-o și pe asta ? ! Mă întreb doar de unde ai atîția bani...

— Pornești de la o premisă falsă, bătrîne ! îi atrag atenția în timp ce desfac capacele celor două sticle cu bere. Nimic din ceea ce vezi nu-mi aparține. Stau cu chirie, o chirie mică într-adevăr, dar asta pentru că păzesc casa doamnei general Ionescu, care dracu' știe pe unde bîntuie. Deci nimic altceva decît un chiriaș cu mai multe obligații decît altul.

— Chiar și în situația asta, nu te poți plînge, spune el, lăsîndu-se pe celălalt fotoliu.

Umplu paharele. Scarlat Orășeanu apucă unul din ele, apoi, fără să scoată un cuvînt, îl duce la gură. Îl urmăresc pînă cînd dă berea pe gît cu înghițituri mari, apoi i-l umplu din nou.

— Memoria a început să-mi joace feste, spun după ce gust din lichidul rece, ușor acidulat. Am uitat cînd ți-am dat adresa.

Comisarul rîde încetișor.

— Rutina, băiatule. Rutina !

Își șterge fața de sudoarea ce pare că țîșnește și mai abitir după paharul băut pe nerăsuflate. Continuă după cîteva secunde, cu o căutătură vag batjocoritoare :

— Recunoaște că, în privința mea, contribuabilii pot să fie liniștiți că impozitele nu se duc pe apa sîmbetei.

— Să publici asta la anunțuri, în „Dimineața" sau „Universul". Cînd or să citească vor plesni de bucurie.

Comisarul pare a nu fi auzit, fiind preocupat să se scotocească în buzunar după tabacheră. În cele din urmă o găsește. După ce își aprinde o țigară, se lasă pe speteaza fotoliului, apoi apucă din nou batista mototolită și reîncepe să-și tamponeze tîmplele și ceafa groasă.

Cum tăcerea se prelungește, mă uit la ceas și casc resemnat. Este două și un sfert.

— De fapt de ce ai venit ?

Scarlat Orășeanu scutură țigara cu un gest plictisit.

— În noaptea asta sînt de gardă la Serviciul circulației publice. Știai ? !

Fac semn din cap că nu știam, dar nici nu mă interesează corvoadele pentru care este plătit.

— Pe la unsprezece și jumătate, spune el uitîndu-se la ceasul de la mînă, deci acum trei ore, am primit o comunicare de la jandarmeria din Tînganu. În apropierea comunei a avut loc un accident.

— Dacă mă bănuiești pe mine, te-ai deranjat de pomană. Astăzi, din cauza caniculei, n-am omorît nici măcar o muscă.

Scarlat Orășeanu mă privește cu seriozitate.

— O femeie și un bărbat au murit. Se pare că bărbatul, el conducea, a adormit la volan și a intrat peste bariera lăsată. Și-a ales însă prost momentul. Era tocmai ora cînd trecea accceleratul dinspre Oltenița. Ce-a mai rămas din ocupanții mașinii se găsește la morgă. Nu asta-i important, se întîmplă atîtea accidente de automobil, ci un amănunt care te interesează direct. Știi a cui era mașina ?

Nu-i răspund, fiindcă bănuiesc ce urmează.

— Un „Renault" înregistrat pe numele lui Roger Caramzulea, continuă el.

Gîndurile mi se învîrt în cap cu o viteză nebună, încît fac un efort ca să par calm. Întreb :

— Venea sau pleca din București ?

Comisarul scapără un chibrit şi-mi oferă foc. Privesc pentru cîteva secunde ţigara, pe care o frămînt între degete, apoi o aprind.

— Pleca. Acum vin direct de acolo şi simt cum mi se întoarce stomacul pe dos cînd îmi amintesc ce-am văzut. Şi, crede-mă, am văzut destule.

— Ia te uită ! Pleca din Bucureşti ! spun ironic. Mă întreb unde dracu' o fi stat astea două zile ?

Scarlat Orăşeanu se încruntă.

— Ce vrei să spui ? !

— Tu ce-ai vrea ? zîmbesc amar.

Comisarul mă priveşte sumbru.

— Ascultă, Zătrescule ! Cazul mi-a fost încredinţat mie, iar eu reprezint autorităţile în această afacere. Îţi place sau nu, puţin îmi pasă. Ne interesează în primul rînd pe noi să rezolvăm afacerea Caramzulea, avînd în vedere antecedentele. Aşa că, de-acum încolo, cercetarea o fac eu, cu oamenii mei, iar dacă te împinge dracu' să mi te pui de-a curmezişul, uit că ne cunoaştem şi trec peste tine.

Încerc să-mi păstrez calmul.

— Mă ameninţi ? !

Trec cîteva secunde pline de încordare, apoi comisarul izbucneşte într-un hohot de rîs.

— De unde ai mai scos-o şi pe asta ? ! Îţi propun să colaborăm.

— N-am nimic împotrivă, numai că nu am nimic de vînzare în plus faţă de ce ţi-am spus ieri.

Faţa lui Scarlat Orăşeanu se înroşeşte puternic.

— Nimic ? ! Atunci poate mă lămureşti ce căutai noaptea trecută în locuinţa ziaristului.

— Eu ? ! — fac pe miratul.

— Doar nu mama ! izbucneşte comisarul. Azi-dimineaţă mi-a căzut sub ochi un raport al circumscripţiei 6 de poliţie din chestura I galben despre o spargere într-o locuinţă din Parcul Domeniilor. Întîmplarea face ca ea să aparţină lui Roger Caramzulea şi tot întîmplarea face ca descrierea spărgătorului să coincidă cu a ta.

— Descriere ? zîmbesc sceptic.

— Da, o vecină de-a ziaristului. Avea insomnii. Ce căutai ? !

Rîd fără să-i răspund. Comisarul pare iritat.

Trage din țigară cu sete, apoi strivește chiștocul în scrumieră cu un gest apăsat.

— Ascultă, băiete, spune el disprețuitor. (Face eforturi vizibile să-și ascundă enervarea.) Aștia din branșa ta se cred tot timpul mai dibaci și mai deștepți decît noi. Încearcă să nu te comporți ca ei. E un sfat. Ce-ai căutat în casa ziaristului ?

— Să-ți spun drept, nimic precis. Inspirația, dacă vrei.

— Știi ce ? ! Puțin îmi pasă de inspirația asta. Legea trebuie respectată !

Simt că încep să-mi pierd cumpătul.

— Ai venit să mă arestezi ? ! Atunci, fă-o, dacă nu, pleacă ! Sînt prea obosit ca să te mai ascult.

Comisarul mă privește, mijindu-și ochii.

— I-auzi ! exclamă el scurt.

Sting țigara în scrumieră, apoi continui :

— De acord, am comis o ilegalitate, dar ce puteam să fac ? Să cer de la prefectură mandat de percheziție ? ! Știi doar că nu am dreptul la așa ceva, iar dacă aveam dreptul nu mi-am pierdut mințile să mă dau tocmai pe mîna celor pe care îi bănuiesc că sînt implicați în cazul Caramzulea.

Pe fața lui Scarlat Orășeanu revine, pentru cîteva secunde, zîmbetul disprețuitor.

— Îți dau un sfat : bagă-ți mințile în cap și vezi-ți de treabă. Pînă la urmă, ajungi după gratii, garantat !

— Mă îndoiesc că aș putea fi recunoscut, spun flegmatic. Ia spune, în informarea aia nu mai apare și un al doilea personaj ?

Comisarul se încruntă.

— Ce vrei să spui ? !

— Dacă aș ști, la ora asta afacerea ar fi poate rezolvată. În locuința lui Roger Caramzulea mai era cineva.

— Și ? !

— Nimic. M-a lovit pe la spate și a șters-o pînă ce mi-am revenit. Știi ce l-a interesat din toate obiectele aflate în casă ?

— ... ? !

— Un banal aparat de fotografiat.

Scarlat Orășeanu continuă să mă privească încruntat.

— Și ce-i cu asta ?

— Aici e clenciul ! Am aflat că ziaristul făcuse, cu cîteva zile înainte să dispară, o serie de fotografii compromițătoare. Ce a surprins, nu știu, dar pozele astea pot să dea un răspuns întregii afaceri. Ar explica de ce s-a ascuns zilele astea.

— Crezi ? !

— Cu siguranță. Trebuie să fie o încurcătură în care este amestecat Nicolae Vlăduțiu împreună cu cîțiva de la prefectură. În cazul ăsta nu crezi că accidentul s-a petrecut exact la timp ?

Polițistul își umple din nou paharul cu bere și-l dă peste cap. Apoi mă privește fix.

— Poți să crezi ce te taie capul, nimeni nu te oprește. Ești liber să faci ce vrei cu timpul tău și cu banii clienților, însă te avertizez : probele de la fața locului, declarațiile martorilor. cantonierul și mecanicii de pe locomotivă, sînt fără dubii. Ce-a fost înainte, e cu totul altceva. Acum mă interesează de unde ai pontul și ce reprezintă fotografiile.

— I-ai identificat cu certitudine ? ocolesc subiectul. Sînt atîtea întrebări. Este oare ziaristul ? Și atunci, cine este femeia ? Li s-a făcut autopsia ?

— Nu am încă rezultatul autopsiei, mărturisește comisarul. Pînă mîine dimineață însă aflu cu siguranță răspunsuri la toate întrebările. Spune-mi odată.

— Dai, ai, nu dai, nu ai. Cînd o să aflu răspuns la întrebările mele, o să-ți vînd și eu ce am. Asta se cheamă *colaborare !*

Scarlat Orășeanu sare în picioare, ca împins de un resort nevăzut. Sticla goală se răstoarnă și cade cu zgomot înfundat pe covor.

— Ascultă-mă ! strigă el furios. Nu știu ce mă face să nu te arestez. O noapte de meditație după gratii nu ți-ar strica.

— Îți spun eu ce te împiedică, îi replic, ridicîndu-mă. Ți-e frică să nu fiți luați la întrebări de presă.

O clipă îl țintuiesc cu privirea, apoi rostesc pe un ton dulceag :

— *Afacerea* Roger Caramzulea continuă să atîrne ca un bolovan de gîtul vostru.

Scarlat Orășeanu nu-mi răspunde. Își bagă tabachera în buzunar, apoi se îndreaptă spre ușă. Îl urmez, ușurat că vizita asta nedorită s-a încheiat. Se oprește, își ia pălăria și în timp ce și-o potrivește pe cap, deschid ușa larg. Înainte să iasă, îndreaptă amenințător degetul spre mine.

— Mîine dimineață ai rezultatele identificării și autopsiei. Pînă atunci gîndește-te bine ce-mi povestești. Vreau să sune cît mai veridic.

Sunetul strident al telefonului aflat în apropierea patului mă aduce la realitate. Fără să deschid ochii, întind mîna și bîjbîi după receptor. Îl ridic. Este comisarul Scarlat Orășeanu.

— I-am identificat pe amîndoi. Nici un dubiu, sînt Roger Caramzulea și Manuela Șundi. Din vocea lui răzbate oboseala. Cînd au murit erau beți turtă.

Mă așez pe marginea patului, lăsîndu-mi picioarele să atîrne.

— Beți ? !

Sînt încă năuc din cauza somnului și am senzația că nu am înțeles bine ce mi-a spus interlocutorul meu.

— Beți ? ! repet.

— Da, dar o beție cauzată de o substanță mai deosebită. Morfină.

Deschid ochii și apăs receptorul de ureche să aud mai bine.

— Morfină ? Ai înnebunit ? !

— Ce ți se pare ciudat ? Se întîmplă și la case mai mari. Acum mă duc să mă culc, dar nu înainte să-mi spui povestea ta. Ai avut destul timp să ți-o încropești.

Rîd încetișor.

— Te înșeli. Nu am încă o versiune pentru public.

Pun receptorul în furcă, fără să-i dau timp să mai spună ceva. Îmi arunc ochii la pendulă. Este șapte și un sfert dimineața. Destul de devreme avînd în vedere ora la care m-am culcat, dar destul de tîrziu pentru ce mi-am propus să rezolv în dimineața asta.

...Peste o jumătate de oră mă aflu în apropierea spitalului „Profesor Dr. I. Cantacuzino", așa scrie pe plăcuța neagră fixată pe stîlpul porții. Stau în mașină și aștept să apară Diana Manolescu. Ca să-mi treacă timpul, răs-

foiesc ziarele cumpărate în drum. Nu scrie mai nimic despre accidentul din noaptea precedentă. Poliția a optat, deocamdată, pentru discreție. Nu-i greu să ghicesc la sugestia cui. Lui Scarlat Orășeanu nu-i place publicitatea, dar nici articolele de scandal.

Cu toate că moartea celor doi și-a găsit locul în mai toate jurnalele mari din București, amănuntele sînt puține și vagi : nimic despre identitatea celor doi ocupanți ai mașinii, nimic despre proprietarul automobilului, nimic despre locul accidentului.

Doctorița apare la opt fix. O zăresc de departe cum se apropie de intrarea în spital, pășind fără grabă. Este îmbrăcată cu același gust, arată ca o doamnă. Este o doamnă.

Cobor din automobil, îl încui și pornesc în întîmpinarea ei. Mă vede cînd ajunge în apropierea porții spitalului. Lasă să treacă pe lîngă ea cîteva persoane, apoi schițează cîțiva pași în direcția mea. În ochii albaștri citesc bunăvoință.

— Bună-dimineața, domnule Zătrescu, zîmbește. Ai vești ?

Disting în vocea ei, pentru o clipă, o undă de îngrijorare. Ridic pălăria cîteva degete, apoi strîng mîna fermă pe care mi-o întinde.

— Doamnă Manolescu, aș vrea să schimbăm cîteva cuvinte.

Mă privește cu atenție cîteva clipe, încercînd să ghicească ce m-a adus aici.

— Sigur, să intrăm. Într-un fel mă bucură că ai venit dumneata, deoarece voiam să-ți fac o vizită azi.

O urmez. Traversăm curtea asfaltată, în mijlocul căreia se află un rond de trandafiri, și intrăm în clădire. Străbatem cîteva culoare neprimitoare, încă pustii, ca în cele din urmă să urcăm o scară îngustă.

Mă invită într-o încăpere, fără îndoială un cabinet medical. Doctorița îmi face semn să iau loc pe scaunul destinat pacienților.

— Scuză-mă o clipă, domnule Zătrescu, îmi spune în timp ce își ia halatul agățat în cuier. Apoi se retrage după un paravan instalat lîngă ușă. Mă ridic de pe scaun

și mă apropii de fereastră. Încăperea se găsește la etajul întîi, iar fereastra dă în spatele clădirii, spre un parc mărginit de un zid înalt, dincolo de care se aude zgomotul înăbușit al unui tramvai.

— Pot să deschid geamul ? întreb.

— Desigur.

În timp ce mînuiesc zăvorul ferestrei, spun ca din întîmplare :

— Știați că fratele dumneavoastră se droghează ?

Peste cîteva secunde, Diana Manolescu apare încheindu-se la nasturii de sus ai halatului. Pare stupefiată.

— Vreți vești despre fratele dumneavoastră. Iată, asta-i una din ele, spun în timp ce mă reașez pe scaun. Cineva afirmă că este morfinoman.

Ochii albaștri mă privesc neîncrezători.

— Asta-i una din glumele dumitale, probabil, constată ea. Cine ți-a spus enormitatea asta ? ! Nu, nu știu despre așa ceva...

— Doamnă, pînă la proba contrarie, să zicem că vă cred, spun posomorît, în timp ce ea se așază în spatele biroului.

Cîteva clipe o privesc în tăcere, așteptînd să-și revină din tulburarea pe care i-a provocat-o întrebarea mea.

— Spuneați că fratele dumneavoastră evită să folosească mașina, fiindcă este de părere că nu are aptitudini de șofer. Corect ?

— Da, așa am spus.

— Ce-l împiedică, vederea ? Am remarcat, în fotografie, că ochelarii lui au dioptrii mari.

— Da, asta-i cauza reală. Din acest motiv nu conduce deloc noaptea.

Informația este neașteptată, așa că stau cîteva secunde s-o rumeg în liniște, dar cum timpul mă presează, las pentru mai tîrziu exercițiile de logică.

— Bun. Acum a treia întrebare și ultima. Ce doreați să vorbiți cu mine, doamnă ?

Frumoasa femeie tace, frămîntîndu-și între dinți buzele sîngerii. Își fixează o clipă privirea asupra mea, apoi, cu un gest hotărît, deschide poșeta, de unde scoate un pachețel învelit în hîrtie, pe care mi-l înfinde.

Îl apuc cu grijă. Înăuntru se află un rolfilm. După ce îl derulez, mă întorc spre fereastră ca să-l privesc în lumină. Nu recunosc persoanele surprinse în diferite atitudini, negativul nu-mi oferă posibilitatea asta, dar pot să jur că mă aflu în posesia fotografiilor făcute de ziarist la vila senatorului.

Rulez filmul și mă întorc spre Diana Manolescu.

— De unde a apărut ?

Femeia îmi întinde un bilet împăturit în patru. Îl desfac. Pe el scrie doar : „Ascunde-l bine. Este foarte important. Roger". Mă ridic de pe scaun.

— L-am primit cu poșta de dimineață, adaugă ea.

Îmi iau pălăria de pe colțul mesei și îi spun la revedere. În timp ce străbat drumul spre ieșirea din spital mă gîndesc că poate fotografiile mă vor lămuri de ce își călcase Roger Caramzulea principiul de a nu conduce noaptea.

9

Pătrund în vechiul cartier al Lipscanilor și, strecurîndu-mă prin mulțimea care năpădește trotuarele și străzile, parchez în fața Băncii Naționale. După ce încui portiera automobilului, mă las purtat de valul mulțimii spre partea de jos a cartierului, unde sper să găsesc un atelier fotografic fără pretenții.

Deși este abia nouă și jumătate dimineața, căldura este sufocantă. Străbat fără să mă grăbesc străzile întortocheate, pline de magazine și dughene de unde poți cumpăra cele mai neașteptate mărfuri. Treptat, pe măsură ce mă îndepărtez de centrul cartierului, aglomerația scade și, nu după multă vreme, descopăr adăpostită într-o clădire scundă, cu tencuiala roasă de vreme, șandramaua unui fotograf intitulată pompos „Studioul Bedrosian". Apăs pe clanță. Un clopoțel spînzurat deasupra ușii se zbate anunțîndu-mi prezența printr-un clinchet prelungit. Înăuntru este o semiobscuritate plăcută și, în ciuda zăpu-

şelii de afară, aici aerul este răcoros, dar cu un pronunţat iz de mucegai. Atelierul este format din două încăperi prăpădite, despărţite de o draperie decolorată, în care fotograful îşi are tejgheaua, cîteva decoruri prăfuite şi laboratorul. De după perdea apare ştergîndu-se pe mîini cu un prosop de culoare incertă un bărbat adus de spate, îmbrăcat într-un halat maro. Figura lui îmi spune că nu s-ar da înapoi să o dezgroape pe bunică-sa şi să-i facă o poză, dacă asta ar aduce bani. Este omul potrivit pentru ceea ce îmi trebuie.

Peste o oră şi jumătate părăsesc dugheana fotografului, avînd în buzunar două seturi de cîte douăsprezece fotografii de o calitate mulţumitoare. Traversez pasajul „Hanul cu tei", grăbesc pasul şi nu după mult timp ajung în strada Doamnei. De aici o iau spre clădirea masivă a băncii. Urc în pas vioi treptele ce duc spre intrarea monumentală şi pătrund în sala mare înconjurată de ghişee. Murmurele funcţionarilor şi depunătorilor se pierd sub bolta înaltă a încăperii.

Mă îndrept spre o masă din marmură sprijinită de patru grifoni, care scrutează cu priviri împietrite colţurile încăperii, şi mă aşez pe banca din lemn lustruit. Scot din buzunar fotografiile şi filmul, iau din caseta aflată în mijlocul mesei un plic din hîrtie groasă cu antetul băncii ; înainte să le bag în plic le mai privesc o dată, apoi le strîng şi zîmbesc mulţumit. Am şi de ce. Fotografiile făcute de Roger Caramzulea la vila senatorului Nicoară Gregorian mă fac să înţeleg motivele ce l-au îndemnat pe Nicolae Vlăduţiu să se ocupe atît de îndeaproape de pasiunea ziaristului pentru arta fotografică. În cele douăsprezece fotografii, în afară de senator şi expolitist, regăsesc cîteva din persoanele zărite la petrecerea din seara precedentă, precum şi altele văzute prin ziare. Nu lipseşte, firesc, nici generalul Cantacuzino. Dar vedeta este, fără îndoială, Corneliu Zelea Codreanu. Sînt îmbrăcaţi cu cămăşi verzi şi încinşi cu diagonale. Uniforma Gărzii de Fier... Dacă una din fotografii n-ar conţine un mic amănunt, oricare dintre protagonişti ar putea protesta vehement, spunînd că au fost făcute cu doi sau trei ani în urmă. Însă amănuntul acela îi poate da de gol. Unul dintre ei, nu-l cunosc, stă în picioare şi citeşte „Univer-

sul". Titlul, cules cu litere mari pe prima pagină, sare în ochi : „Spre o nouă revoluţie în Germania ?" Numărul respectiv a apărut aşadar acum două săptămîni. Pentru Nicoară Gregorian, fotografiile sînt ca un calup de dinamită cu fitilul aprins, pe care este obligat să-l poarte în buzunar. Datate şi publicate, aceste fotografii i-ar lichida politic definitiv pe senator şi pe amicii săi.

Strîng fotografiile şi filmul, le bag în plic, dar înainte să-l lipesc mă răzgîndesc. Îl deschid şi, după ce strecor un rînd de fotografii în buzunar, îl sigilez cu grijă. Mă îndrept către un ghişeu unde, contra unei sume modeste, un funcţionar spilcuit îl depune spre păstrare într-unul din seifurile băncii.

După o oră mă aflu în apropierea cantonului. Lîngă zidul clădirii zac resturile barierei rupte. Pe una din bucăţi zăresc urme de vopsea roşie. Ies în şosea şi mă apropii de locul unde aceasta se intersectează cu calea ferată. Privesc împrejurimile. De partea cealaltă a barierei, imediat ce traversezi şinele de oţel, începe liziera unei păduri, neclintită în aerul torid de vară.

Nu apuc să iscodesc prea mult în jurul meu, cînd pacea locului este sfîşiată de scrîşnetul pietrişului frămîntat sub paşii apăsaţi ai cuiva. Întorc capul şi zăresc un bărbat tînăr, dacă are douăzeci şi cinci de ani, înalt, cu mustaţa bălaie, tăiată scurt. Părul de un blond spălăcit îi iese în cîteva şuviţe rare de sub pălăria trasă pe ochi. Este într-o cămaşă crem, cu mînecile suflecate pînă la coate. Mă priveşte insistent, mijindu-şi ochii umflaţi de somn. Nu-i nevoie să-mi arate legitimaţia ca să-mi dau seama că este poliţist. Probabil un agent lăsat de Scarlat Orăşeanu să supravegheze locul.

— Sal'tare, mormăie el neprietenos. Oi fi vreun curios din ăia cărora le place să vadă creierii împrăştiaţi pe caldarîm.

Continuă să bombăne şi în cele din urmă pricep că nu are voie să lase pe nimeni să se apropie de stîrvul maşinii.

E nou în meserie, fără îndoială, nu are încă aplombul poliţiştilor cu experienţă, aşa că simte nevoia s-o facă pe durul ca să se impună.

Ridic cu două degete borul pălăriei.

— Cui pe cui se scoate, comisare, spun prietenos. Orășeanu ți-a dat ordinul ăsta, dar tot el m-a trimis încoace, fiindcă îi place din cînd în cînd să vîndă cîte un pont gras prietenilor.

Polițistul se încruntă pentru o clipă, cîntărindu-mă din priviri, dar înainte ca el să deschidă gura adaug:

— Nici o grijă, ca să privesc am făcut în prealabil rost de autorizație.

Cîteva secunde privește moneda de o sută de lei pe care o salt neglijent în palmă. Cînd i-o arunc stă cîteva clipe nemișcat, apoi se înroșește puternic și-mi azvîrle disprețuitor banii înapoi. Este incoruptibil. În timp ce o fac să dispară într-unul din buzunarele pantalonilor, îmi spune:

— Să nu mai faci asta, fiindcă o încurci cu mine.

Zîmbesc și dau din cap că am înțeles. Asta pare să-l liniștească.

— Ești reporter ?! mă întreabă puțin după aceea.

— Oh, da ! Se vede ? mă mir din vîrful buzelor.

— Hîm, pufnește polițistul, măsurîndu-mă bănuitor. Dacă nu te trimitea șefu' o încurcai cu mine, repetă el încă o dată, parcă pentru a se convinge că a fost dur cît trebuie.

Îmi face semn să-l urmez. Pornim de-a lungul căii ferate spre grămada de fiare contorsionate, arse, care aduc vag cu forma unui automobil. Călcăm agale peste traversele de lemn. Din cauza căldurii, emană și mai puternic mirosul de păcură cu care sînt impregnate. Ce-a mai rămas din mașină zace în apropierea rambleului, în mijlocul unei porumbiști, carbonizată din cauza incendiului. Pietrișul este răscolit și se văd dîrele adînci lăsate de automobilul tîrît de forța locomotivei „Pacific", aflată în plină viteză.

Cu mîinile în buzunare, mă învîrt în jurul epavei înnegrite, încercînd să identific marca autovehiculului. În cele din urmă mă decid că a fost vorba de un „Renault", un „Renault" de culoare roșie, dacă ar fi să mă iau după urmele de vopsea. Comisarul Scarlat Orășeanu nu s-a înșelat.

Agentul de poliție mă privește nemișcat. Mai dau o dată roată mașinii cu ochii ațintiți asupra caroseriei arse. Cînd ajung din nou lîngă el, izbucnește :

— Fără fotografii ! Pricepi ? !

Dau din cap că pricep, făcînd o mină dezgustată. Polițistul zîmbește încîntat că m-a pus cu botul pe labe, dar îmi spun că cine rîde la urmă rîde mai bine. Ar fi foarte surprins să constate că nu am nici un aparat de fotografiat.

Sîntem întrerupți de apariția unui individ solid, cam la vreo treizeci de ani, îmbrăcat în uniforma căilor ferate. Haina și chipiul îi sînt decolorate de soare. Se oprește la cîțiva metri de noi și mă privește curios, cu o cută adîncă între sprîncene. Este cantonierul.

— Ah, iată și un martor ! exclam încetișor. Pot să-l trag de limbă ? Asta o treci în contul fotografiilor.

Polițistul dă din mînă nepăsător :

— Faci cum crezi. Eu mă duc la umbră, fiindcă simt că-mi fierb creierii de căldură.

Se întoarce și pornește spre clădirea ascunsă în umbra vegetației. Cînd trece pe lîngă cantonier, se oprește să schimbe două vorbe cu el. După cîte îmi dau seama îi spune că poate să-și dea drumul la gură. Ceferistul se apropie de mine.

— Sînteți norocos, domnule, spune el fără nici o introducere. Dacă nu-mi spunea don'șef să deschid gura...

Scot o țigară, dar văzîndu-i ochii pironiți pe pachetul din mîna mea îi fac semn să se servească. Nu așteaptă să-l îndemn de două ori. Întinde mîna osoasă și pescuiește cu abilitate două țigări. După ce-și potrivește una după ureche, o înfige pe cealaltă între buzele subțiri ca două lame de cuțit, și așteaptă să-i ofer foc. Scapăr chibritul. Cantonierul trage un fum adînc în piept, apoi îi dă drumul ca un cunoscător, plescăind mulțumit.

— Mda, regale. *Face* toți banii.

Încuviințez cu un zîmbet, uite pentru ce lucruri mărunte se poate bucura omul, scot batista și îmi șterg transpirația care îmi șiroiește pe față. E o zi infernală, cum puține sînt chiar și în Bărăgan. Una din acelea cînd soarele pare că stă atîrnat la două palme deasupra capului.

Arăt cu un gest moale spre ce-a mai rămas din mașina reporterului.

— Deci erai aici cînd s-a întîmplat accidentul...

Cantonierul scoate țigara din gură, o examinează preț de cîteva secunde, de parcă îi este frică să nu aibă o pocnitoare în ea, apoi scuipă spre mormanul de fiare arse. Închide un ochi și mă privește cu celălalt curios.

— Unde păcatele mele să fiu, jupîne ? răspunde el scîrbit. Sîntem doi la bariera asta nenorocită. O zi jumate eu, o zi jumate ălalt.

Vîră iar țigara între dinții îngălbeniți de tutun și redeschide și celălalt ochi. Privesc peste umăr la drumul pe care n-a trecut nimeni de cînd mă aflu în preajma barierei; apoi mă uit spre, polițistul așezat pe un butuc la umbra copacilor. Mă întorc din nou spre cantonier.

— La ce oră a avut loc accidentul ?

— Exact la două' două și trei' șopt, la acceleratul de Oltenița. Sînt precis în chestia asta, fiindcă de trei ani de cînd sînt aici am învățat trenurile...

Este întrerupt de sunetul strident al unei sonerii, ce sparge liniștea împrejurimilor. Fără un cuvînt cantonierul se întoarce și pornește în pas alergător spre clădirea scundă. Îl urmez agale urmărindu-l cum năvălește tropăind în canton ; puțin după aceea soneria încetează să se mai facă auzită.

Cînd ajung în apropierea drumului, cantonierul iese răsuflînd cu greutate din cauza efortului făcut ; se apropie de scripetele aflat lîngă calea ferată și începe să învîrtă manivela grea. În timp ce bariera rămasă întreagă se lasă încet, ciotul rupt, aflat în dreptul meu, urmează fidel mișcarea de coborîre a bîrnei lungi de lemn. După ce termină, cantonierul se lasă pe o piatră văruită, ștergîndu-și fruntea cu mîneca soioasă a uniformei. Din buzunar i-a ieșit capătul unui fanion galben, la fel de soios ca și îmbrăcămintea pe care o poartă.

— Marfarul de ora trei'șpe, pufnește el. Uite-așa îmi trece viața.

Mă opresc în fața lui și-l privesc cîteva clipe. Broboanele de sudoare i se preling în firicele subțiri pe tîmple.

— Ascultă, mă interesează, totuşi, cum s-a petrecut accidentul.

Din depărtare se aude un şuierat prelung şi nu după mult timp începe să se distingă gîfîitul greoi al locomotivei. Cantonierul se ridică grăbit, scoate fanionul din buzunar, îl aruncă în aer, apoi îl prinde cu îndemînare de mînerul lustruit.

— Ei ? !

— Şefule, n-am ce să-ţi spun mai mult decît le-am spus ălora de la poliţie. Unuia, don' comisar Orăşescu.

— Orăşeanu, îl corectez eu.

— Mă rog, da' mare lucru n-ar fi. Ăla, arată el cu fanionul spre automobilul făcut praf, cînd a ajuns la barieră, i-a dat înainte. Eram în regulă, aprinsesem felinarele cînd se întunecase, aşa că nu avea cum să nu vadă bariera. Cînd am auzit bufnitura — mă găseam în canton şi tocmai mă pregăteam să ies ca să dau onoru' la accelerat — am alergat afară.

Se scărpină după ureche nehotărît.

— Degeaba am început să strig să se care de acolo, fiindcă tipul ori s-a speriat şi şi-a pierdut capul, ori era beat cui, cred că era beat ca un pitpalac, îşi exprimă el părerea. După nici trei secunde l-a izbit trenul de parcă ar fi dat cu tunu' de o sută jumate. Acceleratul l-a tîrît pe linii pînă l-a aruncat într-o parte, unde-i acum. N-am apucat să mă apropii de el, fiindcă a explodat rezervorul de benzină şi dacă mai era vreunul viu înăuntru l-a terminat atunci. Singurul lucru pe care mai puteam să-l fac era să mă urc pe bicicletă şi să mă reped pînă la postul de jandarmi de la Tînganu ca să le spun ce s-a întîmplat. Aşa am şi făcut, încheie el.

După ce locomotiva semnalizează prelung, marfarul începe să defileze prin faţa noastră, zăngănind zgomotos din toată fierăraia. Valul de aer fierbinte dislocat de hardughia neagră ne izbeşte ca o pală de vînt iscată din senin. Întind mîna şi-l zgîlţîi de umăr pe cantonierul preocupat să ţină fanionul în poziţie verticală. Cînd îşi întoarce privirea către mine, strig tare :

— Cînd zici că s-a întîmplat ?

— Ce să se întîmple ? strigă, la rîndu-i.

— Accidentul.

— La douăș ' două și trei ' șopt.

Îi fac semn că îi mulțumesc, apoi mă îndepărtez de calea ferată, unde vagoanele continuă să defileze unul după celălalt ca un miriapod uriaș. Trec pe lîngă polițistul care dormitează acum sprijinit cu spatele de trunchiul unui copac, mă urc în „Ford"-ul ce a devenit un cuptor pe patru roți și mă îndrept în goana cea mai mare spre București.

Sînt mulțumit fiindcă am descoperit cîteva lucruri interesante despre *afacerea incomodă* la care se referise Nicoară Gregorian în discuția cu necunoscutul de la telefon și, mai ales, de ce omul lui Nicolae Vlăduțiu, folosind șoseaua necirculată a forturilor, era legat de o anumită oră, care coincidea cu cea a trecerii acceleratului prin dreptul cantonului unde m-am aflat cu cîteva minute mai înainte.

În fața clădirii „Asigurarea Românească" am surpriza neplăcută de a recunoaște linia dizgrațioasă a automobilului lui Scarlat Orășeanu. În interiorul lui nu se zărește nimeni, dar nu-i greu să presupun unde se află comisarul în clipa de față. Așa că recurg la cea mai bună soluție : apăs pe accelerator și dispar pe una din străzile laterale ce duc spre Parcul Ioanid. După cîteva zeci de metri parchez în spatele unui camion pentru mobilă. Încui portiera, apoi mă reîntorc agale către bulevard pînă într-un punct de unde pot ține sub observație intrarea în blocul în care am biroul.

Peste zece, cincisprezece minute, îl zăresc pe comisar însoțit ca și în noaptea trecută de agentul gras, părăsind clădirea și azvîrlindu-se cu o figură nu prea veselă în mașină. Îi înțeleg perfect. Nu-i tocmai plăcut pe vremea asta să-ți pierzi timpul într-o anticameră neacrisită așteptînd un „coleg" de breaslă să-ți servească pe tavă ceea ce știe.

După informaţiile culese în ultima oră şi jumătate cred că-i mai cuminte să-mi iau cîteva măsuri pentru asigurarea cît mai grabnică a securităţii personale.

Imediat ce intru în clădire îl zăresc pe liftier aşezat pe un scaun lîngă camera portarului. Ţine în mînă o revistă.

— Bună ziua, domnu' Zătrescu, spune el, cînd mă vede. Ce ziceţi de căldura asta ?

Fără să-i răspund, îi fac semn să o ia spre lift. Tînărul împăturește revista, o aruncă pe scaun şi mă urmează.

— V-au căutat doi tipi. Mai adineauri au plecat. Erau furioşi şi miroseau a poliţie de la o poştă.

— Sînt încîntat, îi răspund nepăsător.

Intru în ascensor urmat de liftier. După ce termină de manevrat butoanele, se scotocește în livreaua şifonată şi-mi întinde un plic.

— L-a lăsat un bărbat, mă lămurește el, văzîndu-mi figura nedumerită. Unul cu ochelari şi cu o mutră de şobolan.

Întorc plicul. Pe el cineva a scris în grabă, cu litere strîmbe, „Domnului Zătrescu. Personal". Îl bag în buzunar, propunîndu-mi să-l citesc mai tîrziu. În anticameră observ, strecurată între canat şi uşă, o foaie de hîrtie împăturită în două. O iau şi o citesc. Scarlat Orăşeanu mă avertizează că, dacă în două zile nu iau legătura cu el, se va ţine de promisiunea pe care mi-a făcut-o în noaptea trecută. Adică să mă dea pe mîna poliţiei pentru spargerea locuinţei ziaristului.

Intru în birou, îmi dezbrac haina, pe urmă mă îndrept spre casa de fier, de unde scot pistolul şi hamul. Harnaşamentul de piele face ca arma să fie disimulată sub braţul stîng, aşa încît haina costumului stă turnată pe mine ca şi mai înainte, fără umflături dizgraţioase ce i-ar putea face pe arbitrii eleganţei bucureştene să strîmbe din nas. Să porţi în mijlocul verii o astfel de împletitură de curele este un adevărat blestem, dar cum ancheta ia aspectul unui mic război, cu primele victime deja cunoscute, îmi impun să suport răbdător supliciul şi

să mă gîndesc din cînd în cînd la felul în care au sfîrşit Roger Caramzulea şi prietena lui.

În timp ce îmi aranjez haina, scot din buzunar plicul. Citesc cele cîteva rînduri. Oare ce are atît de important să-mi spună acum, după accident, barmanul de la „Vraja Nopţii", încît îşi părăseşte tejgheaua ca să mă caute la agenţie diseară la ora opt ?

Mă uit la ceas. Pînă la ora întîlnirii mai am timp berechet să fac un drum pînă în cartierul Domenii. Ar fi interesant să cercetez împrejurimile locuinţei ziaristului la lumina zilei.

...Îmi fac apariţia în dreptul casei lui Roger Caramzulea jumătate de oră mai tîrziu. După ce mă plimb cîteva minute prin faţa ei privind vilele din împrejurimi, ajung la concluzia că intrarea în locuinţa jurnalistului nu se vede decît de la geamurile unei vilişoare vopsite în alb de pe partea cealaltă a străzii. Pare o căsuţă desprinsă din povestea cu Hänsel şi Gretel şi, privind-o, mă apucă deodată un chef nebun să admir casa ziaristului de la una din ferestrele ei.

Rămîn cîteva minute pe gînduri, apoi mă hotărăsc, traversez strada şi, după ce intru în curtea plină cu petunii, sun la uşa cu ferestruică rotundă, acoperită cu un geam mat.

Îmi deschide o femeie în jur de cincizeci de ani, cu figura palidă încadrată de un păr auriu. O salut curtenitor şi mă recomand : Dan Comăneanu, reporter. Îi îndrug o poveste despre o întîlnire cu Caramzulea în după-amiaza asta. El întîrzie, dar n-aş vrea să mă întorc în oraş. Pot să-l aştept la ea ? Femeia acceptă, aşa că o bună parte a după-amiezii mi-o petrec în compania domnişoarei Bendis Calomfirescu.

Numele lui Dan Comăneanu apare atît de des în paginile „Cronicii Bucureştilor", încît mă bucur de o primire agreabilă, odihnitoare aş putea spune după alergătura de peste zi. Împreună cu amfitrioana mea, în ciuda înfăţişării o persoană încîntătoare, sporovăim în faţa unor cafele de cea mai bună calitate cîte în lună şi în stele, dar mai ales despre vecinul ei, domnul Roger Caramzulea prilej cu care aflu un amănunt interesant.

Nu mă entuziasmez prea tare, fiindcă ancheta asta a fost de la început plină de date interesante, chiar prea interesante ca să nu fiu deja îngrijorat peste măsură de ceea ce s-ar mai putea întîmpla.

După vreo două ore, îmi iau rămas bun de la domnișoara Bendis Calomfirescu, cu promisiunea, din partea mea, că ne vom revedea.

10

Acele ceasului arată ora nouă, dar barmanul n-a apărut încă.

Ca să-mi omor timpul, continui să răsfoiesc ediţiile de seară ale cîtorva jurnale mai cunoscute, cumpărate de la vînzătorul gras ce îşi face veacul în faţa cinematografului ARO. Nici un cuvînt în plus despre accident, constat. Locul unde s-a petrecut, numele celor morţi continuă să rămînă învăluite în mister, în ciuda iritării redactorilor. Îmi dau seama că Scarlat Orăşeanu, cu încăpăţînarea-i caracteristică, a reuşit să-şi impună punctul de vedere în faţa şefilor, cărora, fie vorba între noi, nu le convine nici un fel de publicitate mai înainte de a dispune de suficiente date care să-i scoată din cauză. Pentru o clipă simt cum mă invadează un val de căldură plăcută. Domnii de la prefectură stau suspendaţi deasupra unei prăpăstii, agăţaţi cu ambele mîini de o funie al cărei capăt îl ţin eu, sus pe stîncă. Imaginea dispare cînd îmi amintesc că Scarlat Orăşeanu mi-a dat un termen de gîndire, deşi nu cred că în timpul ăsta poliţistul şi oamenii lui vor sta cu mîinile în sîn. Mă tem să nu ajungă prea repede la Diana Manolescu, dar mă liniştesc, amintindu-mi că vila continuă să fie pe numele fostului ei soţ, iar dintre vecini se pare că nu ştie nimeni că Roger Caramzulea şi ea sînt frate şi soră. Dacă îmi amintesc bine, domnişoara Bendis Calomfirescu nu pomenise nici un cuvînt despre legătura lor de rudenie, aşa că, după

calculele mele, polițiștii, în cazul că le va trece asta prin cap, vor mai trebui să scormonească cîteva zile bune prin actele primăriei pînă să găsească amănuntul ăsta. Cîteva zile esențiale ca să-mi păstrez avantajul în cursa contra cronometru în care m-am angajat.

Mă îndrept spre fereastră. Nori grei de ploaie au început să acopere cerul, revărsîndu-se amenințători peste oraș. Lumina unei firme, plantată pe zidul clădirii la cîțiva metri de geamul biroului meu, se aprinde și se stinge monoton. Cu toată amenințarea ploii, o dată cu căderea serii circulația s-a întețit pe bulevard, lumea profită de răcoarea binevenită a nopții.

Tresar, surprins de stridența neașteptată a soneriei telefonului. Mă apropii de birou și ridic receptorul.

— Agenția de detectivi Zătrescu.

Persoana de la celălalt capăt al firului își reține pentru cîteva clipe respirația precipitată.

— Domnu' Zătrescu ? se aude în sfîrșit în receptor glasul unui bărbat.

Nu recunosc vocea, dar bănuiesc cine ar putea fi.

— La aparat.

Bărbatul continuă mai relaxat :

— V-am lăsat un bilet dimineață. Sînt barmanul de la „Vraja Nopții".

Pentru cîteva secunde, în receptor, zgomotul unui tramvai acoperă răsuflarea precipitată a barmanului. Nu țin minte ca prin fața localului de noapte de la Băneasa să treacă tramvaie, așa că îl întreb nedumerit :

— De unde suni ?!

— Din oraș. Nu-mi mai priește aerul de la pădure.

— Ce vrei să spui ?

— Că am intrat într-o dandana cît casa de mare.

Din glasul lui răzbate teama, o teamă neprefăcută.

— Ce te face să crezi că poți să-mi plîngi pe umăr ? îl întreb ironic.

— Păi, pe umărul cui, nene ? Matale m-ai băgat în rahat, matale să mă scoți cu fața curată. Sau te codești ?

Toată spoiala de bună creștere afișată cînd îl cunoscusem în bar a dispărut cu desăvîrșire, acum individul se folosește de expresii mai la îndemînă, cu un autentic iz de mahala.

— De ce crezi asta ? Să aud ce te doare.

Bărbatul face o pauză, pentru a spori efectul cuvintelor sale, apoi spune şoptit :

— L-am văzut pe ziarist. Pe Roger Caramzulea.

— Pe cine ?

— Roger Caramzulea, silabiseşte el. Pe onoarea mea, dom'le, el era.

Pentru o clipă revăd în faţa ochilor automobilul de la barieră, făcut zob, cu caroseria înnegrită, mistuită de flăcări. Din nefericire, acum ştiu unde-l pot găsi. La morgă.

— Ieri, telefonul tău ar fi fost poate binevenit, îi răspund obosit. Astăzi, însă, mă faci să-mi pierd timpul de pomană. Noapte bună.

— Nu închide, dom'le ! strigă el în receptor.

— Bine, ai zece secunde la dispoziţie ca să mă mai plictiseşti.

Micky, barmanul, încearcă să rîdă, dar nu izbuteşte să scoată decît nişte sunete jalnice.

— Ce dracu', şefu' ? Mă iei peste picior ? continuă pe un ton ce se vrea vioi. Poate o să te intereseze cînd o să-ţi spun cum l-am văzut.

— Dă-i drumul. Mai ai cinci secunde.

— Jur că n-arăta prea bine şi nici nu era prea vesel. Cum să arate vesel cînd era cu mîinile legate şi încasa ghionţi cu nemiluita ? Nu voia să intre într-o maşină, şi ăia care-l însoţeau nu păreau să fie de acord cu îndărătnicia lui.

Se pare că interlocutorul meu a intuit bine. Asta-i o scenă care mă interesează foarte mult.

— Sigur era Caramzulea ? întreb.

— El, dacă n-o fi avînd vreun frate geamăn. Ce dracu', n-am orbul găinilor, răspunde barmanul, sigur de el.

— Unde l-ai văzut ?

Micky rîde într-un fel neplăcut. Neplăcut, fiindcă bănuiesc ce urmează.

— Dom'le, am uitat să-ţi spun că restul este de vînzare. De acu' încolo, vorbesc numai dacă văd bişţarii pe masă.

Furios, îl înjur în gînd.

— Cît vrei ?

Interlocutorul meu rîde din nou. La fel de neplăcut.

— Cinci.

Simt că văd negru în faţa ochilor.

— Cît ? ! !

— Cinci bătrîne foşnitoare, spune el fără să pară intimidat. Nu e prea mult dacă mă gîndesc că mi-am pus pielea la bătaie. Nu de alta, dar am avut nenorocul ca în apropiere să dau nas în nas cu directorul. Jupînul s-a uitat atît de lung la mine, încît m-a luat cu frig. Zic că cinci mii îmi ajung să mă dau la fund o vreme, pînă se limpezesc apele.

Rămîn cîteva secunde nemişcat, crezînd că nu am auzit bine. Cum putea să-l întîlnească pe Nicolae Vlăduţiu lîngă cei care îl maltratau pe ziarist, cînd eu îl văzusem pe fostul poliţist plimbîndu-şi figura antipatică la petrecerea dată de senator la Snagov ? Îmi propun să fiu calm, să procedez logic.

— Cînd şi la ce oră l-ai văzut pe Caramzulea ? întreb, simulînd indiferenţă.

Barmanul stă să se gîndească, apoi îmi spune ezitant :

— Să fi fost trei şi jumătate, patru. Noaptea.

— Cînd ?

— Ieri noapte.

Strîng din dinţi. Am senzaţia că auzul îmi joacă feste.

— Ce rol are Vlăduţiu în afacerea asta ?

Barmanul îşi dă seama că l-a luat gura pe dinainte. Încearcă să dreagă prostia făcută.

— Ce-ţi veni ? ! Directorul e un barosan, şi de mic copil am învăţat să nu mă bag între ăia mari, fiindcă tot eu ies cotonogit, mormăie el. Da' nu despre asta vorbeam ! Dai bişţarii sau nu-i dai ?

— Dau, dar nu suma asta.

— Ascultă, domnule. Asta am de vînzare. Şi nu-i de ici de colea ce pun pe masă. Este ? Dacă te interesează pe dumneata, e bine, da' vii cu banii. Dacă nu, iarăşi bine, fiindcă or mai fi şi alţi amatori să afle povestea asta.

— Trei mii.

— Nu ţine. Cinci mii e ultimul preţ.

— Ascultă...
— O clipă !

Trece mai mult de un minut pînă interlocutorul meu reia convorbirea.

— Mi s-a părut că-l zăresc pe unul din responsabili cu ghionții dînd tîrcoale pe aici, rîde el nu tocmai vesel. Vezi, am devenit nevricos de cînd am intrat în încurcătura asta. Cinci mii, ultimul cuvînt.

Pare hotărît. Îmi dau seama că nu mai pot să întind coarda, așa că accept. După ce fixăm locul de întîlnire, așez receptorul în furcă. Mă așez la masă și mă întind după teancul de ziare. Răsfoiesc încă o dată jurnalele, parcurgînd în fugă articolele despre accident. La dracu' ! Înseamnă că Roger Caramzulea trăiește ! Atunci de ce toată înscenarea asta ? Mă plesnesc cu palma peste frunte. Rolfilmul ! Da, rolfilmul, care se află în posesia mea este cheia întregii afaceri, polița de asigurare a ziaristului, bomba cu explozie întîrziată. Pînă cînd nu pun mîna pe el, oamenii senatorului sînt constrînși să danseze pe sîrmă, fără plasă de protecție. Prin înscenarea accidentului, Roger Caramzulea este mort în acte, ceea ce înseamnă că după recuperarea filmului compromițător, cei care l-au sechestrat nu se vor da înapoi să-l lichideze și să-l îngroape undeva.

Temperatura a scăzut destul de mult. Vîntul puternic ridică de-a lungul bulevardului trombe de praf și frunze uscate din cauza arșiței. Fulgeră tot mai des, iar din depărtare se aude zgomotul tunetelor, ca o bolboroseală înfundată.

După ce las în urmă clădirea Universității, mă înfund pe strada îngustă și întortocheată a Colței. Privesc din cînd în cînd în oglinda retrovizoare, dar mă liniștesc cînd constat că după mine nu e nici o „coadă". Din Piața Unirii virez la stînga pe Splai, depășesc morga cu arhitectura ei sinistră și intru în cele din urmă în cartierul Dudești. Parcă am pătruns în altă lume. Străzile sînt prost luminate, de o parte și de alta se înșiră case scunde și dărăpănate. Lumina farurilor smulge din întuneric bucăți de zid cu tencuiala căzută, deprimante și sumbre. Din curțile

caselor răbufnește pînă la mine mirosul dulceag și grețos al mormanelor de gunoi. Este un fost cartier negustoresc, părăsit acum în cea mai mare parte de comercianți și locuit de muncitorii de la „Lemaître" și abator. Obloanele fostelor prăvălii sînt bătute în scînduri, iar grilajele ruginite și strîmbe par înțepenite așa de la începutul lumii.

Cel care îl străbate are surpriza să descopere că, în celălalt capăt, cartierul continuă cu un apendice monstruos, pe care bucureștenii îl cunosc îndeobște sub numele de Crucea de Piatră. Perimetru al caselor de prostituție, populat de femei de stradă și proxeneți, existența enclavei este tolerată de primărie, mulți dintre consilierii municipali rotunjindu-și veniturile de pe urma bordelurilor patronate prin intermediari.

Trec prin fața localului „Fetele Vesele", a cărui fațadă este luminată de becuri puternice, viu colorate. Prin ferestrele deschise larg răzbate zgomotul unei orchestre.

Mă uit la ceas. Se apropie ora întîlnirii cu omul de legătură. Aștept să treacă un tramvai, cu doar cîțiva călători grăbiți să se reîntoarcă la casele lor înainte de a începe ploaia, apoi traversez strada și opresc în fața vechii cruci de piatră, rău famatul blazon al cartierului.

Într-un astfel de loc prezența mea nu poate trece multă vreme neobservată. După nici două minute, de mine se apropie o „plimbăreață", îmbrăcată într-o rochie foarte decoltată, mulată pe corp. Se oprește la cîțiva pași, scoate o țigară, punînd-o neglijent între buze, și așteaptă să i-o aprind.

— Pe mine mă aștepți, nu ?

Are un glas tînăr, nesigur, puțin răgușit din cauza fumatului. În lumina ce răzbate dinspre cîrciumă i se distinge figura, în ciuda fardului țipător îți dai seama că are în jur de douăzeci de ani. Gura mare, rujată violent, i-a încremenit într-un zîmbet obosit, profesional, iar ochii exprimă o tristețe nemărginită. O refuz, făcîndu-i semn cu mîna să-și caute alt companion. Ridică din umeri indiferentă, apoi se îndepărtează, legănîndu-și provocator șoldurile. Zgomotul tocurilor se aude, din ce în ce mai îndepărtat, pînă cînd se pierde în întuneric.

Între timp vîntul s-a înteţit şi mai mult, iar fulgerele, urmate de rostogolirea puternică a tunetelor, se revarsă tot mai des peste oraş.

— Nu eşti generos, şefu', răsună pe neaşteptate, lîngă mine, glasul unui bărbat. Ai lăsat-o pe nenorocita aia fără cină sau poate cu chiria neplătită.

Mă întorc fără grabă. La cîţiva paşi zăresc silueta unui bărbat înalt, subţiratec, îmbrăcat într-un costum cu croială îngrijită.

— Nu mai spune, peştişorule ! îi rîd în nas. Ea fără păpică, iar tu cu portofelul mai gol.

Bărbatul se opreşte lîngă mine şi, în lumina anemică a străzii, disting figura ascuţită, ca de dihor, a unui om între două vîrste. O figură antipatică, cu o privire scormonitoare.

— Eşti greşit, şefu', fiindcă eu sînt hoţ cu diplomă la Văcăreşti. Mă zbat singur pentru viaţa asta împuţită, nu trăiesc pe spatele putorilor d'acilea !

— Ca să vezi ce confuzie era să fac !

— Se mai întîmplă, admite el concesiv.

Mă uit la ceas. Ora de întîlnire a trecut. Bărbatul cu mutră de dihor se uită curios spre mine.

— Cu ce treburi pe meleagurile astea ?

— Să iau aer curat, îi răspund iritat.

— Ha, ha, ha ! Eşti şmecher, constată el.

Îl examinez din cap pînă în picioare.

— Iar tu eşti pisălog. Hai şterge-o că împuţi aerul, îl reped.

Dihorul rămîne pentru o clipă descumpănit. Se scarpină în bărbie, apoi rîde fals.

— Faci, pe duru', nene ! Ştii că-mi placi ? ! Văd că Micky ştie cu cine să facă afaceri.

Ciulesc urechile.

— Care Micky ? !

— Nu încerca să mă duci cu preşul. Trebuia să ne întîlnim. Micky mi te-a descris la marele fix. Eşti Zătrescu, nu ?

— Să zicem, admit după o scurtă ezitare.

— Vezi că am ochi ? ! spune el încîntat.

Îl privesc cîteva clipe în tăcere și, după ce-mi potrivesc pălăria, spun nerăbdător :

— Dacă te-ai săturat de conversație, dă-i drumul, că ne apucă ploaia.

— O clipă, șefu' !

— Ce mai este ?

Individul întinde mîna și-și freacă semnificativ degetele.

— Nu-mi mai amintesc drumul. Îmi trebuie un întăritor !

Astăzi mă simt ca nenorocitul ăla din poveste căruia, cum deschidea gura, îi cădea din ea un ban de aur. Poate chiar mai rău, avînd în vedere că, la fiecare mișcare, din buzunarele mele zboară bancnotele ca fulgii de pe un biet canar jumulit de pisică. Îmi spun că totul are o limită, așa că mă apropii de el și-l iau de bărbie.

— Nu încerca să pari mai deștept decît ești ! Astea-s afacerile tale cu Micky. Tapează-l pe el dacă nu mai ai bani de țigări.

Nu apuc să mai fac o altă mișcare, fiindcă hoțul mă prinde cu stînga de reverul hainei, iar cu mîna dreaptă îmi proptește un obiect ascuțit în stomac. Cobor privirea și zăresc lama unui cuțit, dracu' știe de unde apărut. La fel de neașteptat bărbatul îmi dă drumul și face să dispară șișul cu abilitatea unui prestidigitator.

— Asta, așa, ca să vezi că nici noi, p'acilea, nu sîntem chiar ageamii, spune el flegmatic. Două sute. Dacă nu, te descurci singur.

Pare hotărît, simt c-o să mă lase baltă dacă nu obține banii, așa încît n-am încotro, scot două sute și i le vîr în palma întinsă.

Fără să mai adauge ceva, se întoarce și pornește cu pas elastic. Îl urmez. După cîteva minute ne înfundăm pe una din străduțele ce duc spre inima cartierului.

— Sînt curios ce treabă poate să aibă Micky cu unul ca tine. Nu pari să fii din tagma noastră, șoptește ca pentru sine șutul.

— Afaceri, îi răspund scurt.

— Voi doi afaceri ? se miră el.

— Ce ţi se pare ciudat ? S-a gîndit să-şi vîndă sufletul, spun batjocoritor. Poate m-ai interesa şi tu dar nu cred să mai ai articolul ăsta prin buzunare.

Hoţul suduie printre dinţi. Se opreşte în faţa unei case cu etaj, părăginită. Clădirea domină împrejurimile prin masivitate.

— Aici. Urci scara, aia din dreapta, a patra uşă de pe palier.

— Nu mă conduci ? spun, apropiindu-mă un pas de el.

— Te descurci şi fără mine. Sînteţi amîndoi secretoşi, iar tu nu-mi placi nici de-al dracului, mormăie el.

— Ce trist mă simt. Am pierdut un prieten, remarc cu ipocrizie. Dar nu ne putem despărţi, aşa, pentru totdeauna. Mai ai să-mi dai ceva.

— Ce dracu' vrei să spui ? mîrîie bănuitor hoţul, încercînd să facă un pas înapoi.

Sînt mai iute decît el şi-i plimb pe sub nas ţeava pistolului. La lumina unui fulger, are prilejul să-l vadă în toată splendoarea.

Întind stînga cu palma deschisă.

— Două sutici.

„Diplomatul" de la Văcăreşti evaluează rapid situaţia. Îmi dă banii înapoi, însoţindu-şi gestul cu cîteva înjurături suculente. Repertoriul lui mă lasă rece de vreme ce am recuperat sutele, apoi îi fac semn s-o şteargă.

Cînd silueta bărbatului dispare după un colţ al străzii, mă apropii de gang. De sub intrarea boltită, aduse de rafale de vînt, vin damfuri de gunoi, ceapă prăjită şi urină. Clădirea închide în mijloc o curte interioară, flancată de o parte şi de alta de uşi şi ferestre, amintind de vechile hanuri bucureştene. La etaj, o terasă străjuită de un grilaj de fier mărgineşte întreaga construcţie. Cîteva din ferestre sînt luminate, dar în majoritatea locuinţelor domneşte întunericul, semn că locatarii s-au culcat. Pînă la miezul nopţii mai este o jumătate de oră.

La etaj, printr-o uşă larg deschisă, răzbate zgomotul unor voci întărîtate de băutură, ce acoperă din cînd în cînd hîrîiala leşinată a unui patefon. La intervale aproape regulate, o femeie are accese de rîs isteric, care răsună cu

putere în vasta curte interioară. Undeva, în întuneric, un sugar plînge exasperant.

O uşă se trînteşte cu zgomot de perete. Reintru grabnic sub bolta gangului. O femeie în vîrstă, grasă, un munte de carne, face cîţiva paşi şi, cu o mişcare îndemînatică — gestul vădeşte o îndelungată obişnuinţă — varsă conţinutul unui lighean în mijlocul curţii. Înainte de a reintra în casă ridică pumnul spre petrecăreţi înjurînd birjăreşte, apoi trînteşte uşa în urma ei.

La lumina unui fulger văd gura neagră a scării. Păşesc dibuind treptele cu piciorul. Pe la mijlocul urcuşului simt o mişcare. Aprind lanterna şi zăresc un şobolan mare cît o pisică, ce se strecoară pe lîngă mine. Scîrbit, ridic piciorul şi îl pocnesc cu sete. Guzganul descrie o curbă spectaculoasă în aer, şi cade bufnind în mijlocul gangului. Rămîne o clipă nemişcat, dar se dezmeticeşte rapid şi în cîteva secunde se face nevăzut în direcţia lăzilor de gunoi. Mă scutur dezgustat şi îmi continui drumul.

Urmînd indicaţiile „diplomatului", ajung aproape imediat la ţintă. Uşa cu geamuri mari şi ferestrele care o flanchează sînt camuflate cu bucăţi de pînză groasă, ce ţin loc de storuri. Pe la margini, răzbat cîteva şuviţe subţiri de lumină. Bat scurt, dar dinăuntru nu se aude nici o mişcare. Bat din nou, mai insistent.

În timp ce aştept să mi se deschidă, arunc o privire spre încăperea de vizavi, unde chiolhanul continuă nestingherit. Prin uşa dată la perete observ un colţ al mesei, plin cu sticle şi resturi de mîncare, scăldat în lumina crudă a unui bec. Mă simt ca un spectator aşezat în fotoliul de orchestră, cu toate astea nu disting ce se vorbeşte, timpanele fiindu-mi perforate din cînd în cînd de rîsul gîlgîitor al femeii ce izbuteşte, de fiecare dată, să acopere vocile groase, bărbăteşti şi behăitul leşinat al patefonului.

Cîteva secunde mai tîrziu aparatul se opreşte, speriat parcă de tusea groasă, tabagică, a unuia dintre meseni. Din încăpere se aude zgomotul unui scaun răsturnat şi, peste puţină vreme, pe uşa deschisă năvăleşte un individ gras, doar în maiou. Bărbatul se îndreaptă aţă spre balustrada ruginită şi încleştîndu-şi cu putere mîinile de ea, se apleacă icnind. După ce se uşurează, aruncă o privire tulbure

în direcţia mea. Este atît de beat, încît sînt sigur că nu vede la o distanţă mai mare de doi metri. O picătură mare de ploaie mă atinge pe mînă. Întorc capul şi bat din nou cu putere în uşă. Individul îşi drege vocea şi după ce scuipă gros se întoarce şi intră clătinîndu-se în cameră.

Picăturile grele de ploaie încep să cadă din ce în ce mai des, transformîndu-se curînd într-un şuvoi neîntrerupt. Risc să fiu udat în cîteva minute din cap pînă în picioare de cascada care se prăbuşeşte din norii negri atîrnaţi deasupra oraşului. Enervat, apăs pe clanţă şi intru. Încăperea, luminată de un bec cu abajur din tablă smălţuită, suspendat deasupra mesei, este pustie.

— Hei, e cineva acasă ? ! ! strig, să-mi anunţ prezenţa.

În ciuda răpăitului înverşunat al ploii, mi se pare că surprind un zgomot uşor dinspre capătul camerei. Închid uşa şi rămîn nemişcat, cu atenţia încordată. Fulgerele, urmate de bubuituri asurzitoare, s-au înteţit într-atîta încît ai impresia că afară s-a dezlănţuit infernul. Scutur pălăria de apă, apoi mi-o îndes din nou pe cap. Arunc o privire fugară prin camera curăţică. În celălalt capăt, lîngă un paravan pe care stau aruncate un furou şi o pereche de ciorapi de damă, zăresc o uşă deschisă la perete. Din cîţiva paşi ajung în pragul celei de-a doua încăperi. Caut pe dibuite întrerupătorul, apoi aprind lumina. Este, fără îndoială, dormitorul, sărăcăcios mobilat, dar în el domneşte aceeaşi curăţenie. Mă îndrept spre o perdea de stambă înflorată atîrnată deasupra unei deschizături din zid. O trag cu o mişcare bruscă. În nişa strîmtă se află bucătăria şi, într-un colţ, baia, sau, mă rog, toaleta. În afara măsuţei acoperite cu o muşama şi a celor cîteva vase şi tacîmuri nespălate ce zac aruncate pe ea, aici, ca şi în celelalte încăperi, nu se zăreşte nimeni.

Revin în prima cameră ; dau la o parte paravanul de carton de pe care îmi surîd doi dragoni jerpeliţi. Un bărbat, cu bărbia în piept, stă pe podea sprijinit cu spatele de tapetul murdar. Lîngă el zace o sticlă de băutură goală. Întind mîna să-l zgîlţîi, dar, după o scurtă ezitare, renunţ. Îl privesc gînditor, pipăi teancul de bancnote din buzunar, apoi îmi spun că barmanul, căci el este, nici nu

fusese prea pretenţios cînd se tocmise cu mine. Cu un cuţit înfipt în inimă mai ai nevoie, în afară de sicriu, şi de un costum adecvat, eventual şi o pereche de pantofi lăcuiţi, ca să dispari pe veci în pămîntul cimitirului „Izvorul Nou".

Mă grăbesc să şterg cu batista tot ce am atins, apoi întredeschid prudent uşa de la intrare şi fac lună clanţele. Nu mai am ce căuta aici şi, în ciuda ploii de afară, găsesc că este mai avantajos să stric un costum decît să-l păstrez intact pentru a-l schimba eventual pe unul cu dungi verticale.

De afară se aud tocurile unei femei care urcă grăbită treptele. Închid fără zgomot uşa şi aştept ca paşii să se îndepărteze. Îmi înăbuş o înjurătură cînd îmi dau seama că femeia se opreşte în dreptul locuinţei barmanului. Încearcă să descuie dar, observînd că uşa nu este încuiată, apasă pe clanţă şi intră trîntind-o de perete. Din spatele uşii, unde sînt ascuns, zăresc în oglindă o şatenă între două vîrste, îmbrăcată în culori vesele, prea vesele pentru anii ei. Rochia de mătase ieftină îi este lipită de trupul durduliu, iar machiajul, făcut harcea-parcea, îi dă aerul unei măşti japoneze. Cu toate astea, nu pare a se sinchisi de cum arată, fiind mai degrabă preocupată să nu scape din mînă sticla de şampanie pe care o ţine strîns de gîtul învelit în staniol. Aruncă poşeta cu o mişcare neglijentă pe un scaun din apropiere şi ridică, într-un gest scurt, ca pe un trofeu, sticla. Cu cealaltă mînă se sprijină de uşa deschisă.

— Sărbătorim sau nu victoria, puiule ? ! strigă triumfător, cu voce stridentă. Vino-ncoa' să vezi ce-a adus fata !

Vrea să mai adauge ceva, dar se opreşte cînd dă cu ochii de barman, prăbuşit lîngă zid. Zîmbeşte plină de înţelegere văzînd sticla goală, ia mîna de pe uşă şi face un pas spre el, însă în clipa următoare mă zăreşte în oglindă. Este mai iute decît m-aş fi aşteptat, aşa că degeaba încerc s-o apuc, fiindcă se smuceşte violent şi iese în fugă pe terasă. Mă reped după ea, dar mă împiedic de prag şi cad cît sînt de lung, lovindu-mă dureros cu umărul de grilaj. Masca japoneză, terorizată, deschide gura şi urlă.

Un fulger orbitor, urmat de o bubuitură asurzitoare ca o plesnitură de bici, dislocă aerul, iar în gură simt un gust de cocleală. Strigătul neomenesc este acoperit de haosul de afară. Femeia se dezechilibrează, alunecă, dar reuşeşte să-şi recapete stabilitatea cu preţul sticlei. Aceasta se sparge cu un zgomot înfundat de cimentul spălat de şuvoaiele de apă. Pînă să mă ridic, femeia ajunge în celălalt capăt al terasei şi, cînd mă vede din nou în picioare, ţipă din toţi rărunchii. Strigătul ei sfredeleşte întunericul nopţii.

— Ajutooor, criminalu' ! zbiară femeia, reuşind să lege primele cuvinte.

Petrecerea de vizavi se sparge şi bărbaţii se îmbulzesc pe uşă. Cealaltă femeie începe şi ea să ţipe isteric.

— Ce-i ? ! ! Ce s-a întîmplat ? ! răsună învălmăşit întrebările.

— Ajutooor ! ! ! Mă omoară !

Toate privirile sînt îndreptate către concubina barmanului, care reuşeşte în fine să ajungă în partea cealaltă a terasei. Profit de învălmăşeală şi încerc să mă retrag cît mai neobservat. Unul dintre petrecăreţi întoarce însă capul şi mă zăreşte.

— Acolo, uite-l ! ! ! strigă el, arătînd cu mîna spre mine.

Prin zgomotele furtunii disting deschizîndu-se uşi şi ferestre. Se aprind din ce în ce mai multe lumini. Pornesc în goană spre scară.

— Încearcă să fugă. Nu-l lăsaţi să scape ! Puneţi mîna pe el !

În urmă, vacarmul se înteţeşte. Doi dintre beţivi, care par a se ţine mai bine pe picioare, se reped după mine, tropăind pe scări. Cobor, naiba ştie cum, treptele alunecoase fără să-mi rup gîtul şi mă reped în stradă. Nu sînt însă destul de iute, căci unul dintre ei mă ajunge şi încearcă să mă imobilizeze. Mă smucesc şi îi reped cu sete un pumn în bărbie.

Fug cu respiraţia tăiată în direcţia restaurantului, prin ploaia care continua să cadă neîntrerupt şi nu după multă vreme izbutesc să-mi pierd urma după o cotitură a străzii. Am scăpat, cel puţin deocamdată, cu faţa curată.

11

Instalat în biroul meu, revăd notiţele luate în urmă cu cîteva ore în arhiva ziarului „Cronica Bucureştilor". Dan Comăneanu s-a ţinut de cuvînt punîndu-mi la dispoziţie mai multe numere din colecţia jurnalului, adăpostită într-o încăpere prăfuită de la subsolul clădirii.

Notiţele cuprind cîteva fapte interesante despre Nicoară Gregorian, anturajul şi simpatiile politice ale acestuia.

Ridic receptorul şi, după o scurtă ezitare, formez numărul de la spital al Dianei Manolescu.

— Da ! îmi răspunde o voce repezită de bărbat.

Îmi dreg vocea.

— Cu doamna doctor Manolescu.

— Cine o caută ? mă interoghează personajul.

— Un prieten. Zătrescu mă numesc.

— O clipă, vă rog.

Cu toate că acoperă microfonul, aud cînd o întreabă : „Cine mai e şi Zătrescu ăsta, dragă ?". Nu apuc să înregistrez şi răspunsul. Imediat răsună în receptor vocea joasă a clientei mele, pe care acum pot s-o recunosc dintr-o mie.

— Da, domnule Zătrescu.

— Vreau să vă dau un sfat. Pretextaţi ceva, orice, femeile se pricep la asta, şi dispăreţi din spital, dispăreţi de acasă şi ascundeţi-vă cîteva zile la o cunoştinţă. În orice caz nu la o rudă.

— Ce vreţi să spuneţi ?

— Nimic, deocamdată, prin telefon. Vă avertizez că este în interesul dumneavoastră.

— În legătură cu ce-am discutat ieri ? întreabă ea prudent.

— Nu, doamnă. Lucrurile s-au complicat şi nu este exclus să fiţi tîrîtă şi dumneavoastră în vîltoarea lor. Acum trebuie să faceţi ceea ce vă cer.

— De ce ?

— Pentru că filmul pe care l-aţi primit ieri este dinamită curată. La revedere, doamnă. Aştept să-mi telefonaţi şi să-mi spuneţi noua adresă unde vă pot găsi.

Nu apuc să aşez telefonul în furcă şi soneria aparatului sparge liniştea încăperii.

— Alo, da ?

— Domnul Zătrescu ? mă interoghează un glas de femeie.

— La aparat, confirm cu vioiciune. Este o voce care te poate mobiliza să-ţi găseşti resurse din cele mai nebănuite la orice oră.

— Aveţi legătura cu domnul senator Gregorian.

— Alo, Zătrescu ? !

Nu pare să fie vocea bătrînei canalii politice. Este a unui tip mult mai tînăr, are nuanţe tăioase, de comandă, şi seamănă al dracului de bine cu cea auzită acum cîteva seri, într-o parcare din pădurea Băneasa.

— Ia te uită ! Nicolae Vlăduţiu în persoană.

— Peste o jumătate de oră să te prezinţi la bătrîn. Vrea să-ţi vorbească. Ştii unde, nu ? Doar de aia eşti detectiv.

Nu disting nici o urmă de umor în vocea lui.

— Ce te face să crezi c-am să vin ? Spune-i că am altceva mai bun de făcut la ora asta ! Oricum am să mă mai gîndesc.

Pun receptorul în furcă, satisfăcut. În momentul următor, atenţia îmi este atrasă de zgomotul uşii de la intrare. Ridic privirile. În anticameră, estompată de geamul mat de la uşa biroului, disting silueta unui bărbat. Apuc carnetul cu însemnările făcute la „Cronica Bucureştilor" şi îl arunc în sertar. Îl las întredeschis atît cît să pot pune, la nevoie, mîna pe pistol.

Uşa se deschide încet şi în prag apare o figură cunoscută. Mă relaxez şi, după ce închid sertarul, îi fac semn să aştepte. Deocamdată nu am nevoie de armă, fiindcă noul venit e poştaşul.

— Domnu' Zătrescu, plătiţi abonamentul acu' ?

Încuviinţez, făcîndu-i semn să ia loc.

Poştaşul se aşază pe scaun şi îşi lasă geanta pe duşumea. După ce răsfoieşte încetişor carnetul, pune două bucăţi de indigo între primele două file şi îmi scrie numele cu litere apăsate.

...După plecarea lui, răsfoiesc ziarele proaspăt aduse. Majoritatea continuă să se ocupe de evenimentele petrecute de curînd în Germania. Nimic nou, decît titluri cu iz de senzaţional („A doua revoluţie germană a fost înfrîntă. În Berlin este liniște", „Röhm nu s-a sinucis, ci a fost împuşcat", „Hitler e stăpîn pe situaţie") care în ultima vreme invadează paginile marilor cotidiene ediţie după ediţie. Goană după senzaţional, nimic mai mult, fiindcă în perioada asta nu mi-a căzut în mînă vreun articol cît de cît serios. Unul care să analizeze atent implicaţiile acestui „spălat de rufe în familie" asupra politicii europene. Lasă impresia că nu interesează prea mult ce se întîmplă în Italia lui Benito şi Germania lui Adolf. Ce importanţă are ? ! Las' să fie acolo, la ei.

Ca de obicei, tot în „Cronica Bucureştilor" găsesc cel mai „tare" articol. Face, deşi nu în mod direct, o legătură între asasinarea primului-ministru Duca de către legionari şi metodele naţional-socialiştilor pentru înlăturarea adversarilor politici. Concluzia : a fost un asasinat politic. Aşa încît să vorbeşti despre asasinarea lui Duca, a antipaticului şi încăpăţînatului Gheorghe Duca, ca de o crimă politică, cînd versiunea oficială susţine că e vorba doar de o răzbunare personală a unor tineri persecutaţi de cel trecut în lumea dreptilor, mi se pare un act de curaj. Iar actul acesta de curaj este semnat de Dan Comăneanu.

Mă uit la ceas. E timpul potrivit să-i fac totuşi o vizită domnului senator.

Cînd pătrund pe poarta larg deschisă a proprietăţii senatorului Nicoară Gregorian, primul lucru pe care-l remarc este un „Mercedes" elegant, de culoare bej. Un bărbat aplecat de mijloc lustruieşte metodic caroseria automobilului. Aruncat pe gazon, în apropierea lui, un furtun lasă să se prelingă un firicel de apă. Îmbrăcat într-o vestă cu dungi galbene şi negre, cu mînecile de la cămaşă suflecate pînă la coate, bărbatul atrage imediat atenţia datorită părului cu desăvîrşire alb.

Manevrez cu abilitate volanul automobilului pînă în apropierea scărilor şi opresc în umbra aruncată de clădire.

Vesta tărcată înalță capul, mă examinează fugar, apoi își vede mai departe de treabă.

Pe treptele de la intrare zăresc un tip blond, subțire, cu o privire de pește mort. Sînt gata să jur că este unul și același cu bărbatul blond ce și-a făcut apariția de cîteva ori pînă acum în afacerea Caramzulea. Urc treptele pînă la ușa vilei, deschisă la perete. Blondul mă invită printr-un gest scurt să intru. Mă conduce prin holul răcoros și în fața biroului lui Nicoară Gregorian îmi face semn să mă opresc. Își aranjează cravata cu un gest scurt, bate și, după o scurtă așteptare, dispare înăuntru, închizînd cu grijă ușa în urma lui.

Am prilejul să examinez încăperea cu mai multă atenție decît la prima mea vizită aici. În lumina care pătrunde pe ușa de la intrare, flancată de două vitralii multicolore, holul are un aer trist. Deasupra unui cămin din cărămidă roșie atîrnă un tablou al stăpînului casei. Pictorul l-a înfățișat călare pe un armăsar cabrat nervos. Ținînd hățurile cu o mînă fermă, Nicoară Gregorian pare marțial, impresie subliniată de privirea încruntată cu care scrutează zările.

Ușa se deschide și blondul îmi face semn să intru.

Camera este luminată de razele soarelui care pătrund printre ramurile copacilor din apropierea ferestrei. În ciuda aerului auster al mobilierului, încăperea pare mai veselă decît este, atît de veselă cît poate să arate biroul unui senator în zilele cu soare. Rafturile bibliotecii și lambriurile din stejar de culoare închisă, cu o linie simplă, sobră, trebuie să contribuie la conturarea imaginii sanctuarului omului politic dedicat trup și suflet binelui alegătorilor săi.

Înaintez. Nicoară Gregorian, așezat în fața vechii mese din lemn de nuc, sculptată cu arabescuri complicate, pare absorbit de lucru. Cred că în magazinul unui ebenist masa de care își freacă coatele distinsa gazdă ar costa o groază de bani.

Amfitrionul închide cu o mișcare energică dosarul pe care îl are în față, voind să sublinieze că îmi acordă o parte din prețiosul său timp de lucru. Se ridică și-mi face semn.

— Ia loc, domnule Zătrescu, spune, pe un ton jovial.

Senatorul ocoleşte masa şi se îndreaptă spre unul din rafturile bibliotecii, aşezat într-o poziţie ciudată. Trage de el, descoperind uşa unui seif. Asigurîndu-se încă o dată că totul este în ordine, azvîrle cu o mişcare neglijentă dosarul înăuntru şi trînteşte uşa masivă a casei de bani.

Pe sub sprîncenele stufoase îmi aruncă o privire vie, scrutătoare.

— Ce doreşti să bei ? întreabă pe un ton ferm, îndreptîndu-se către un mic bar pe rotile aflat în apropierea ferestrei.

— Vermut.

Încuviinţează din cap alegerea făcută, pe urmă manevrează cu dexteritate sticlele cu etichete colorate. Scurt timp după aceea se apropie ţinînd în ambele mîini cîte un pahar. Îmi întinde unul din ele, apoi se aşază în celălalt fotoliu.

Salt paharul de o palmă în aer.

— Pentru fapte caritabile !

Senatorul mişcă vag din mînă.

— Să lăsăm fleacurile. Nu pentru asta te-am chemat aici. Apropo, nu eşti curios să afli de ce am vrut să te văd ?

Gust din paharul cu vermut. Este o marcă bună, italienească.

— Cum să nu ? ! Sînt chiar foarte curios.

Bătrînul mă priveşte cercetător, ca şi cum ar vrea să se convingă încă o dată că sînt eu şi nu altul, apoi spune rar :

— Vreau să-ţi propun un tîrg.

Izbucnesc în rîs, sincer surprins.

— Tîrg ? ! Cu mine ? !

— Ţi se pare ciudat ? se arată contrariat senatorul.

În aceeaşi clipă se aude o bătaie discretă în uşă şi înăuntru pătrunde omul cu părul coliliu. Nu mai are vesta tărcată ; şi-a pus o haină neagră, care-i vine ca turnată, iar prin contrast părul pare şi mai alb.

Aud apa clipocind în piscină. Mă ridic şi, urmărit de privirile senatorului, mă apropii de fereastră. În

spatele vilei se întinde o pajiște acoperită de iarbă deasă, bine întreținută. Pe unul din șezlonguri, așezat sub o umbrelă de soare, stă aruncat neglijent un prosop viu colorat. Elisabeta Gregorian înoată cu mișcări largi în apa verzuie, stîrnind valuri mici ce se izbesc de marginea bazinului. Sub fereastra biroului, la umbra unui nuc, zăresc „B.M.W.-ul" alb al fetei senatorului.

— Ce dorești, Alfred ? îl întreabă senatorul pe noul venit, vădit nemulțumit de întrerupere.

Valetul face cîțiva pași în interiorul încăperii.

— Așa cum ați poruncit, am spălat automobilul. La ce oră dorește domnul senator să fie gata de plecare ?

Bărbatul cu părul alb are o voce joasă, calmă. Pare să nu observe iritarea lui Nicoară Gregorian.

— Pentru asta m-ai întrerupt ? Înțelege-te cu Nicky. Apropo, a venit ?

— Încă nu, domnule.

— Bine. Să mă caute cum își face apariția. Ai înțeles ? !

— Desigur, domnule senator.

— Ești liber, îl concediază cu un gest plictisit Nicoară Gregorian.

Vesta tărțată se înclină ușor, apoi iese din încăpere la fel de tăcut precum a intrat.

Mă întorc și mă așez pe fotoliu.

— Deci, domnule senator-?

Senatorul păstrează cîteva clipe de tăcere.

— Domnule Zătrescu, începe el, pe un ton hotărît, nu-ți ascund că inamicii mei politici au făcut tot ce li-a stat în putință ca să-mi șubrezească poziția în parlament și, recunosc, într-o oarecare măsură au izbutit. Nu-mi plac înfrîngerile, dar întotdeauna am învățat cîte ceva din ele. De pildă, să nu ignor oamenii ciudați, ca dumneata să zicem, care se interesează prea îndeaproape de mine.

— Ce vă face să presupuneți asta ?

Nicoară Gregorian se întinde spre cutia aflată pe masă, își alege o țigară de foi și o aprinde. Șuvițele albăstrii se răspîndesc prin încăpere. Inspir mirosul de tutun bun, scump. Senatorul face un semn către cascta sculptată de pe masă.

— Serveşte, te rog.

Refuz cu un gest scurt.

— Nu, mulţumesc, prefer ţigările mele, şi, demonstrativ, aprind o regală.

Cîteva minute se scurg în tăcere. Stăm faţă în faţă ca doi bătrîni trişori care şi-au împărţit cărţile, iar acum aşteaptă momentul potrivit ca să scoată din mîneca costumului ros de molii asul cîştigător.

— Cine te-a plătit să mă spionezi ? ! rupe farmecul marilor cazinouri interlocutorul meu.

— Să vă spionez ? ! mă prefac mirat.

Senatorul trage din trabuc, apoi face un semn vag, cu el, prin aer.

— De o vreme încoace prezenţa dumitale în preajma mea şi a oamenilor mei a devenit stînjenitoare. Foarte stînjenitoare.

Clatin paharul, şi cuburile de gheaţă scot un clinchet uşor.

— Întîmplarea, domnule senator. Numai întîmplarea !

Senatorul rîde sceptic.

— Tinere, nu cred în întîmplări. Cine te-a angajat ?

Nu-i răspund, aşteptînd să aud urmarea.

— O sută de mii dacă-mi spui cine te-a angajat şi pentru ce.

Tuşesc uşor, apoi trag din ţigară, încercînd să par indiferent. Sper să nu mă fi schimbat la faţă, deoarece cifra îmi taie pur şi simplu răsuflarea. Pare fabuloasă. Pentru suma asta pînă şi cea mai cucernică maică ar apuca-o pe calea pierzaniei.

Sting ţigara în scrumiera aflată în apropiere fără să-l privesc.

— Domnule senator, dacă ăsta-i tîrgul pe care vreţi să mi-l propuneţi, v-aţi pierdut şi mi-am pierdut şi eu timpul de pomană. N-am ce să vă vînd, fiindcă nu ştiu despre ce vorbiţi. Şi chiar dacă aş şti, tot nu v-aş spune nimic. Ştiţi de ce ? Îmi sînteţi antipatic.

Senatorul zîmbeşte aproape imperceptibil şi desface larg braţele.

— Las-o moartă, domnule detectiv. Nu mă deranjează sentimentele pe care le nutreşti faţă de mine. Ceea

ce doresc să aflu este cine și pentru ce te-a angajat. Îmi spui asta, cîștigi o sută de mii. Nu vrei, puțin îmi pasă, am și alte mijloace să te fac să vorbești. Și mai economisesc și o grămadă de bani.

Ridic nepăsător din umeri.

— Nu vi se pare că toată discuția asta e absurdă ? Aș putea să vă vînd gogoși și să vă iau banii spunîndu-vă numele lăptarului meu, dar nu sînt genul ăsta, domnule senator. Discuția mi se pare lipsită de sens.

În acest moment ușa se deschide la perete și în cadrul ei apare Nicolae Vlăduțiu. Directorul de la „Vraja Nopții" nu este singur, îl urmează un individ subțiratec, vag cunoscut.

Noul venit privește iscoditor în jurul său. Se oprește la cîțiva pași de fotoliul senatorului, cu pălăria în mînă. Îmi aruncă o privire fugară, apoi înclină capul cu umilință în fața lui Nicoară Gregorian.

— Să trăiți, dom'le senator !

Nicoară Gregorian zîmbește și dă binevoitor din cap. Mă încrunt să-mi amintesc unde l-am mai văzut, sînt sigur că memoria nu mă înșală. Este omul de legătură trimis de barman la întîlnirea din Crucea de Piatră, „asul" lor de pică. Încerc să-mi păstrez cumpătul.

— Unde l-ai văzut aseară pe acest domn ? arată Nicolae Vlăduțiu spre mine, zîmbind sarcastic.

Noul venit îmi aruncă o privire scurtă.

— La Crucea de Piatră. L-am condus la barmanul care a fost omorît astă-noapte.

— Ești sigur că-i el ? întreabă Gregorian.

— Se poate, dom'le senator ? Bag mîna în foc că el e.

— Destul ! Vei spune asta poliției cînd o să te rog ?

— Da, dom'le senator, da' vedeți dumneavoastră că eu nu prea mă am bine cu șefii de la prefectură, rîde el stingherit.

— Lasă asta. Am eu grijă să nu ți se întîmple nimic. Vei sta aici cîteva zile, pînă vom lămuri toate problemele cu domnul de față. Nu te superi, nu ?

— Se poate, dom'le senator ? ! se arată el indignat.

Nicoară Gregorian se întoarce către Vlăduțiu și-i spune zîmbind :

— Nicky, condu-l pe domnul și ai grijă să nu-i lipsească nimic. Zece mii de lei pentru trei zile. Ce zici, ești de acord ?

Individul iese împreună cu Nicolae Vlăduțiu, copleșit de bunăvoința senatorului.

După ce ușa se închide în urma celor doi, senatorul mi se adresează aproape patern :

— Acum cînd cunoști și atuurile noastre sper că vei fi mai înțelegător. Sfatul meu este să iei lucrurile așa cum sînt. În joc se află interese mult prea mari ca să nu fii strivit. Șansa dumitale a fost, este și va fi inteligența.

Ticălosul ! Din ordinul lui fusese ucis barmanul, iar acum vorbea despre asta ca despre un păduche călcat de tramvai.

— ...Oferta mea rămîne în picioare. O sută de mii pentru numele celui care te-a angajat și garanția că nu te vei mai ocupa de acest caz. Deci ?

Trebuie să cîștig timp, așa că-i răspund în doi peri.

— Nu mă pot încă hotărî, domnule senator !

— De acord. Te las să reflectezi. Contez pe inteligența dumitale. Ți-am arătat atuul meu. Sper că înțelegi că nu ai nici o șansă în acțiunea solitară pe care o întreprinzi. Nu mă laud, dar sînt destul de puternic ca să înăbuș o anchetă stînjenitoare pentru mine și tot atît de puternic ca să te fac să-ți petreci restul zilelor în ocnă.

Rîd disprețuitor.

— Dovadă că nu puteți chiar orice este faptul că stați de vorbă, sau mai bine zis tratați, cu mine acum. Dacă era cum spuneți dumneavoastră, acum eram la morgă sau în cel mai bun caz după gratii.

Senatorul ia o nouă țigară de foi din cutia de pe masă și, după ce îi taie cu grijă capătul, o aprinde pufăind mulțumit din ea.

Se uită la ceas.

— Este ora șaptesprezece și cincisprezece minute. Aștept răspunsul dumitale mîine la ora cinci și zece după-amiază. Asta înseamnă un răgaz de douăzeci și patru de ore. Sper ca răspunsul să fie favorabil ; în caz contrar, după cinci minute de la expirarea termenului

pe care ţi l-am acordat, poliţia va fi informată că ieri noapte te aflai la locul abominabilei crime, parcă aşa scria în ziare, din Crucea de Piatră. La revedere, domnule Zătrescu.

Îmi iau pălăria de pe colţul mesei şi mi-o potrivesc cu grijă pe cap. Fără să spun vreun cuvînt, mă îndrept spre uşă. Îndată ce ies zăresc lîngă scară maşina albă a Elisabetei Gregorian. Fata senatorului stă pe banchetă, lîngă şofer. Cînd mă vede zîmbeşte stînjenită şi flutură mîna în semn de bun găsit.

— Bună. Te-am văzut cînd ai venit. Eşti cu maşina ? întreabă ea inutil.

Încuviinţez în tăcere.

— Nu vrei să mă duci în oraş ? Mă aşteaptă o prietenă.

Înclin din cap în semn că da. Fata coboară, după ce îi dă cîteva indicaţii şoferului.

...Peste o oră opresc în faţa unei case somptuoase, ai cărei pereţi sînt acoperiţi de o iederă deasă. Opresc motorul. Elisabeta, care a tăcut aproape tot timpul drumului, pune mîna pe braţul meu.

— Aş vrea să-ţi cer scuze pentru scena de acum cîteva seri. Mă tem că am fost penibilă.

— Nu-ţi face probleme. În general, oamenii sînt teribil de neprietenoşi cu mine. Să fie oare meseria pe care mi-am ales-o atît de dezagreabilă ?

— Nu, nu despre asta e vorba, se apără ea. M-ai dezamăgit un pic fiindcă n-ai fost cinstit cu mine.

— Sînt dezolat. Dar cîteodată mă bucur că povestea aia cu Pinocchio nu-i decît un basm, altfel..., îi spun, pipăindu-mi vîrful nasului.

Elisabeta izbucneşte în rîs.

— Cînd fumăm pipa păcii ? întreabă ea cu un zîmbet în colţul gurii.

— Ca două căpetenii indiene ?

— În seara asta, după zece, sînt liberă, murmură ea abia auzit.

Ridic din umeri, dezamăgit în sinea mea de răspunsul pe care trebuie să i-l dau.

— Mă tem că în seara asta sînt teribil de ocupat. Sper însă să ne vedem în zilele următoare.

Dacă o să mai ai chef să mă întîlnești, închei fraza în gînd.

Scot o carte de vizită și-i notez numărul de telefon de acasă.

— Pentru orice eventualitate, îi spun zîmbind.

Elisabeta strecoară cartea de vizită în poșetă. Se apropie de mine și mă sărută pe obraz.

— Atunci, pe curînd.

12

Stau de aproape două ore cu ochii pironiți pe intrarea localului „Vraja Nopții" și mă gîndesc la necazurile mele. De cum s-a înserat m-am instalat la pîndă într-un loc retras al parcării, așteptînd cu răbdare un prilej să dau o raită prin-năuntru. Un prilej special, fiindcă după cele întîmplate în ultimele ore sînt sigur că, de cum aș intra, prezența mea ar fi remarcată ca sosirea regelui în parlament.

Farurile puternice ale unui automobil străbat frunzișul des al vegetației ce înconjoară parcarea și peste puțină vreme zăresc un „D.K.W." cochet, de culoare verde, ce frînează în fața intrării clubului de noapte.

Bărbatul masiv, care joacă în fiecare seară și rolul de portar coboară treptele cu mișcări sprintene. Cînd deschide portiera un zîmbet i se lățește pe fața stîlcită și începe să se gudure pe lîngă femeia care descinde din automobil. Pentru o clipă găsește la mine cea mai deplină înțelegere, fiindcă Dagmar von Hackneau arată superb, ca un star de la Hollywood, bronzat de soarele îndepărtatei Californii.

Blonda pare să aprecieze omagiul mut al lui Nas Stîlcit, îi zîmbește fugar, apoi se întoarce cu o mișcare nerăbdătoare către bărbatul de la volan. Hans Ebner este îmbrăcat într-un costum de seară, la trei ace, pă-

rînd, fără voia lui, un accesoriu luxos la toaleta frumoasei femei. A fost acaparat din primul minut al sosirii sale la București, dar asta nu pare să-l deranjeze. Dimpotrivă.

După ce perechea se face nevăzută în interiorul clădirii, Nas Stîlcit indică printr-un gest autoritar unui tinerel ieșit ca din pămînt să ia mașina din fața intrării. Acesta pornește motorul și, conducînd cu siguranță, aduce „D.K.W."-ul în parcare, apoi se reîntoarce lîngă portar învîrtind nepăsător cheile pe deget.

Peste zece minute, în fața scărilor oprește un „Fiat". Din el își face apariția un bărbat în jur de patruzeci de ani, care, după ce schimbă cîteva vorbe cu portarul, intră în club. Contrar așteptărilor, „Fiat"-ul, șofat de băiețandrul cel sigur pe el, o ia pe drumul spre oraș, dar, depășind clădirea, virează la dreapta și dispare în spatele localului.

În următoarea jumătate de ceas alte zece, douăsprezece mașini beneficiază de același regim preferențial. Din ele coboară figuri cunoscute ale protipendadei bucureștene, nume zărite pe lista senatorului Nicoară Grigorian, o adevărată diademă de nestemate financiare și politice. Lăsat cît mai jos pe banchetă, urmăresc cu atenție foiala de pe peronul scăldat în lumina reflectoarelor. După recepția ocupanților unei limuzine negre și costisitoare, Nas Stîlcit trage o linie în josul listei de protocol, apoi se face nevăzut.

Sînt tentat să cobor, să mă lămuresc dacă este numai o întîmplare că în seara asta s-au adunat sub același acoperiș posesorii atîtor milioane, care îmi dau senzația, numai privindu-i, că sînt Ali Baba în fața peșterii tîlharilor. Cum, vorba senatorului, nu cred în întîmplări, mă voi lămuri, fiindcă sînt încăpățînat și în afară de asta am alte două motive serioase s-o fac. Nu știu de ce, dar mi-a intrat în cap că barmanul *aici* l-a zărit pe Roger Caramzulea, iar, dacă memoria nu-mi joacă feste, senatorul i-a promis necunoscutului de la telefon că peste două zile va obține semnăturile, acordul pentru finanțarea Gărzii de Fier. Peste două zile înseamnă azi.

Cîteva minute mai tîrziu zăresc o pereche între două vîrste coborînd grăbită scările. Au un aer întărîtat şi din cauza asta mişcările lor sînt rigide, ca ale unor marionete. Femeia, la un pas înaintea bărbatului ce o urmează resemnat, are o mină de regină surprinsă în baie de valet.

Se opresc lîngă un automobil parcat în apropiere, o gloabă de „White", urît şi butucănos.

— E inadmisibil ! izbucneşte ea în cele din urmă, aproape sufocată de indignare. La Monte Carlo nu s-ar fi întîmplat aşa ceva niciodată. Ce porcărie ! Să închizi cazinoul !

Doamna, aşteptînd să i se deschidă portiera, mişcă nerăbdătoare din picior. E atît de nervoasă, încît, dacă în clipa asta i-ar ieşi înainte Nicolae Vlăduţiu, sînt sigur că l-ar sugruma cu ciorapul.

— Scumpo, o întrerupe iritat însoţitorul ei, uiţi că aici eşti la porţile Orientului, iar în Balcani se poate întîmpla orice ! Calmează-te, altfel mîine o să ai migrenă cînd o să constaţi că nimeni n-a făcut caz din povestea asta, iar poimîine o să-ţi vină să plîngi cînd o să venim tot aici să ne cheltuim banii.

Aud portierele trîntite, apoi zgomotul motorului acoperă restul conversaţiei, mai bine spus monologul femeii. În vreme ce automobilul se îndepărtează mă ridic şi îmi îndrept spatele mulţumit. Fără să vrea, cei doi mi-au sugerat încotro să-mi îndrept paşii.

Între timp, din local mai ies alte cîteva perechi nefericite. Şi în seara asta au ratat şansa de a se îmbogăţi ! Profit de agitaţia din parcare, pornesc motorul şi o şterg neobservat de la locul de pîndă. Cîteva sute de metri mai încolo părăsesc asfaltul şi mă înfund în pădure. Cînd vegetaţia se îndeseşte într-atît încît să nu mai pot fi zărit dinspre şosea, opresc, mă înarmez cu lanterna şi şperaclul, apoi cobor.

Mă îndepărtez de automobil, revenind spre „Vraja Nopţii".

Terenul din spatele localului este înconjurat de un gard înalt de sîrmă. Din locul în care mă aflu, pe una din laturile clubului de noapte, se vede poarta de intrare

luminată de un bec puternic, iar în incintă, în afara cercului de lumină, reușesc să disting cîteva din automobilele la a căror sosire am asistat cu numai jumătate de oră în urmă. În jurul lor, șuierînd o melodie la modă, se învîrte tinerelul, cu mîinile adînc înfundate în buzunare.

Se oprește cîtăva vreme în dreptul porții ca să privească spre peronul luminat. Profit de neatenția lui și pornesc repede de-a lungul gardului. Trec pe lîngă ferestrele întunecate, unde, după calculele mele, se găsește cazinoul și ajung în spatele clădirii. Mă opresc și cercetez terenul aflat dincolo de plasa de sîrmă. În întuneric disting cîteva stive de lăzi. Dinspre clădire se aude un zgomot, așa că mă arunc la pămînt. O ușă se deschide și imediat apare un băiețandru încins cu un șort prea mare pentru el, care tîrîie două lăzi cu sticle goale, izbindu-le de trepte. Cineva urlă că o să le spargă și-i poruncește să le ia în spate, încheind recomandarea cu o înjurătură urîtă. Băiețandrul ridică din umeri și-l maimuțărește pe cel dinăuntru, dar saltă o palmă mai sus povara. Cînd ajunge în dreptul stivei, le aruncă nepăsător lîngă celelalte, apoi scuipă cu ciudă înspre ele. Își ridică marginea șortului și își șterge fața de sudoare. Peste cîteva secunde, dispare grăbit înăuntru. Ușa se trîntește în urma lui și întunericul se lasă din nou, parcă mai greu ca înainte.

Aștept cîteva minute, apoi sar gardul și mă ascund după stiva de lăzi. Ușa se conturează ca o pată mai întunecată pe cenușiul zidului, dar nici nu mă gîndesc că aș putea pătrunde pe aici în clubul de noapte. Există o altă cale, mai dificilă dar mai sigură, anume scara de incendiu, pe care am observat-o în timp ce puștiul căra lăzile, la cîțiva pași de intrarea de serviciu.

Mă pregătesc să trec la acțiune cînd, de după colțul clădirii, țîșnește lumina unor faruri, iar în secunda următoare se distinge motorul unui automobil. Mă ghemuiesc în spatele lăzilor. Mașina oprește în dreptul meu. Cel ce o conduce stinge luminile, închide contactul, apoi claxonează scurt. Puțin mai tîrziu ușa se deschide și în cadrul ei apare Nas Stîlcit. Se oprește cîteva clipe pe treapta de sus, pe urmă coboară agale și se îndreaptă spre „Renault"-ul albastru.

— Unde ai fost pînă acum ? mîrîie el. Șefu' te așteaptă ca pe o pîine caldă.

Are un glas gîjîit, de fumător înrăit. Portiera din stînga se deschide cu o mișcare bruscă și din automobil coboară agil un bărbat subțire. Îl recunosc fără greutate pe blondul cu ochi de pește.

— Să mergem, spune el și, fără să-l mai aștepte pe malac, pornește spre scări.

După ce ușa se închide în urma lor, părăsesc ascunzătoarea, traversînd în fugă terenul descoperit, pînă în dreptul scării de incendiu. Mă agăț dintr-un salt de prima treaptă, din cîteva mișcări sînt sus și încep să mă cațăr, spunîndu-mi că Scarlat Orășeanu se înșală. Dacă rămîn pe drumuri, intru la pompieri, nu la salubritate cum mi-a prezis, atît de sumbru, deunăzi.

Scara dă pe o terasă ce se întinde pe aproape toată suprafața acoperișului ; în centrul ei disting în întuneric o construcție ce seamănă cu o gheretă. De jos se aude deschizîndu-se din nou ușa. Mă aplec peste parapetul terasei și îi zăresc pe cei doi revenind tăcuți. Fără un cuvînt, blondul se instalează la volan și, după ce întoarce mașina din cîteva mișcări, demarează făcîndu-se nevăzut după colțul clădirii. Malacul reintră în club.

Gheretа are o ușă metalică cu o încuietoare bine întreținută, pe care o descui însă fără multă bătaie de cap. Scara prăfuită coboară undeva spre bucătărie, de unde, estompate, se aud voci și zgomote de veselă amestecate cu ritmurile orchestrei. Cobor prudent, luminînd treptele strîmte cu lanterna. Ajung pe o platformă îngustă, de beton, așternută în fața unei uși cu tăblia acoperită de vopsea scorojită. Forțez broasca și peste cîteva minute pășesc într-o încăpere mică, fără ferestre, podită cu scînduri de brad, în care persistă un miros greu.

Caut comutatorul. Un bec chior îmi oferă posibilitatea să examinez locul pe îndelete. Tencuiala căzută din loc în loc, la fel ca și pe scară, arată că, atunci cînd s-a renovat localul, Nicoară Gregorian n-a fost dispus să dea bani și pentru unghere. Fațada contează, nu ? !

Camera este mobilată sărăcăcios. Într-un colț se află un pat de fier cu o saltea acoperită de o pătură militară, lîngă el o masă pe care zac aruncate cîteva cutii

goale de conserve, un rest de pîine uscată şi patru pachete de hîrtie legate cu sfoară. O scrumieră de cositor, plină cu mucuri de ţigară, este aşezată lîngă unul din picioarele patului.

Sub masă, într-o ladă, găsesc un adevărat arsenal. Carabine şi pistoale „Mauser", împreună cu o grămadă de cartuşe cît să răreşti populaţia Bucureştiului la jumătate şi să-ţi mai rămînă pentru un mic război. Cred că lui Gregorian şi lui Vlăduţiu o să le vină foarte greu să explice ce caută armele astea aici, cînd or să fie strînşi cu uşa. N-ar fi de mirare ca între pistoalele îngrămădite, conştiincios în ladă să fie şi cîteva al căror studiu balistic ar semăna al dracului de mult cu gloanţele care l-au ucis pe Duca.

De o parte şi de alta a barelor de la capătul patului atîrnă două bucăţi de funie tăiate cu un cuţit. Privesc cu atenţie pătura, o apuc între degete şi o îndrept. Sînt cîteva picături de sînge, probabil al lui Roger Caramzulea, deoarece este mai mult sigur că ăsta-i locul unde a fost deţinut ziaristul pînă în noaptea presupusului său deces. Barmanul a surprins exact momentul în care îi schimbau ascunzătoarea.

Sub pat găsesc o pereche de ochelari de vedere cu lentilele sparte. Seamănă cu cei purtaţi de ziarist în fotografia pe care mi-a dat-o Diana Manolescu. Îi las în acelaşi loc, pe urmă desfac unul din pachetele stivuite pe masă. Descopăr că este plin cu afişe şi broşuri de propagandă legionară, scrise într-un limbaj exaltat, plin de arabescurile epitetului cules din vreo carte bisericească, cu o violenţă a cuvîntului adusă cu siguranţă de la Berlin sau Roma.

După ce strîng sfoara pachetului, ies şi încui la loc uşa. Pe scară, în afara acordurilor unei melodii ce răzbate anevoie prin ziduri şi a zgomotelor făcute de personalul de serviciu, nu se aude nimic ce ar putea să mă alerteze.

Un etaj mai jos calea îmi este barată de mai multe lăzi îngrămădite pe trepte. O uşă îngustă arată pe unde poate fi continuat drumul. Apăs pe clanţă. Spre surprinderea mea uşa nu este încuiată şi mă trezesc într-o în-

cîpere, un fel de anticameră, transformată în depozit de covoare.

Păşesc cu grijă spre cealaltă uşă, atent să nu fac zgomot. Puţin mai tîrziu tăcerea este sfîşiată de apelurile unui telefon. Cineva ridică receptorul şi răspunde scurt. Sting lanterna şi lipesc urechea de tăblia de lemn. La radio, în surdină, se aude programul de jazz de la ştrandul blocului „Lido". Am nimerit la fix. Camera se află lîngă biroul lui Nicolae Vlăduţiu.

— Şi ce-i cu asta ? ! Dă-i să bea pînă cînd nu mai poate. Însă ai grijă să nu crape, fiindcă mai am nevoie de el cîteva ore, răzbate pînă la mine vocea batjocoritoare a lui Nicolae Vlăduţiu.

Urmează o lovitură brutală cu pumnul în masă.

— Nu ! Ai răbdare, Alfred !

Nicolae Vlăduţiu este furios. Se vede că a început ziua prost, a continuat-o şi mai prost, iar acum, orice ar face, lucrurile îi ies sucite rău.

— Nu, omule, las-o baltă cînd îţi spun ! strigă el iritat. Ce dracu' ? ! Ai început să ai idei ? !

Pot să bag mîna în foc că este vorba despre hoţul cu „diplomă" la Văcăreşti, care e găzduit împărăteşte în vila senatorului. Se pare că a început să aibă pretenţii. Cît timp, nu ştiu. Un lucru e sigur : dacă mîine mă prezint în faţa lui Nicoară Gregorian fluturînd steagul alb, găinarul din Dudeşti va face noaptea o baie în lacul Snagov. Cu un bolovan de gît.

Directorul este furios de-a binelea, iar insistenţele interlocutorului său, valetul senatorului, nu sînt de natură să-l calmeze. Furibund, Vlăduţiu trînteşte receptorul. De dincolo, cu excepţia muzicii, nu se mai distinge nici o mişcare.

Într-un tîrziu, cînd aproape am înţepenit lîngă uşă, vocea i se aude din nou :

— Intră ! strigă el tăios.

O clipă mai tîrziu parchetul ce scîrţîie imperceptibil sub paşii bărbatului arată că acesta s-a grăbit să iasă în întîmpinarea persoanei nou venite.

— Oh ! Prinţesă a Nordului ! exclamă el retoric. Mă dezamăgeşti. Voi, arienii, puteţi oare greşi ? ! se miră

el ironic. Se vede că lui Adolf al vostru i-a mai scăpat cîte ceva cînd şi-a scris crezul. Ce te-a adus aici ? ! !

— Nicky, se aude vocea tăioasă a unei femei, o voce vag cunoscută, cu accente germanice, uiţi că şi tu împărtăşeşti acelaşi ideal !

Vlăduţiu rîde cu un hohot scurt.

— De ce crezi asta, Dagmar ? întreabă el batjocoritor. Voi mă plătiţi, iar Codreanu reprezintă o posibilitate să mă înfrupt şi eu din plăcintă, dacă ajunge la putere. Bani şi putere ! Ce ideal poate să-l egaleze pe ăsta ? Restul, texte pentru carnea de tun.

— În seara asta eşti cinic, Nicholas.

— Iar tu eşti frumoasă, răpitoare chiar.

Că Dagmar von Hackenau este frumoasă, nu e o noutate pentru mine. Ceea ce mi se pare într-adevăr interesant este faptul că cei doi se cunosc, ba chiar foarte bine ; nu am avut impresia asta la petrecerea dată de senator, iar sosirea femeii la clubul de noapte nu este o întîmplare. Iată un pion nou în jocul domnului senator Nicoară Gregorian. Un pion sau o regină ?

Paşii celor doi, călcătura apăsată a bărbatului acompaniată de tocurile femeii, revin fără grabă spre birou.

— De ce ai urcat aici ? insistă el să afle motivul prezenţei nemţoaicei în biroul său.

— De ce mai întrebi ? Lista.

— Să o ia dracu' de listă ! izbucneşte Nicolae Vlăduţiu. Nu puteai să mai aştepţi cîteva ore ? ! Ţi-o aduceam eu. De ce rişti ? ! Voi, în xenofobia voastră, îi credeţi pe toţi nişte tîmpiţi iremediabili.

— O criză de isterie, constată cu voce tare femeia, cu cel mai desăvîrşit calm.

Directorul nu mai poate fi stăpînit.

— Isterie ? ! Dacă tu îţi imaginezi că cei de la serviciul de contrainformaţii român sînt nişte cretini, te înşeli, madam ! Sînt buni, ai dracului de buni, şi n-aş vrea să constat asta pe pielea mea. Pînă la urmă tot or să aibă curiozitatea să afle ce relaţii sînt între ataşatul cultural al Germaniei şi senatorul Nicoară Gregorian. Pe tine te doare-n cot, te expulzează şi gata, dar eu intru în rahat pînă la bărbie.

Discuţia devine din ce în ce mai interesantă. Numărul celor care doresc să pună mîna pe lista văzută în biroul senatorului creşte : necunoscutul care i-a telefonat lui Nicoară Gregorian, acum Dagmar şi, nu în cele din urmă, eu, Grigore Zătrescu. În ce-i priveşte pe ceilalţi am o mulţime de supoziţii, însă nici o certitudine. Totuşi, dacă mă gîndesc mai bine, un lucru e sigur : Dagmar von Hackenau nu este un pion, ci o regină.

— E un risc, recunoaşte femeia. Însă tot atît de adevărat este că, adăugă ea după o pauză, se întîmplă cîteodată să nu mai fie nevoie de unul sau de altul. Atunci, dispar pur şi simplu. Asta ar trebui să te frămînte în primul rînd.

— Mă ameninţi ? întreabă sumbru Nicolae Vlăduţiu.

— De ce crezi asta? exclamă rîzînd blonda. Ţi-am amintit doar unul din riscuri. Cel mai mare.

Stau încordat, aproape am amorţit, dar nu mă mişc de lîngă uşă. Din cîte ştiu, „ocupaţia" asta de care se poate interesa serviciul de contrainformaţii poartă un nume mai scurt şi mai sugestiv : *spionaj*.

— Chiar dacă am fost obligată să vin aici, continuă ea cu voce egală, îţi faci griji degeaba, fiindcă mi-am luat măsuri de siguranţă. Sînt însoţită de un oaspete sosit din ţară şi ce poate fi mai firesc decît ca o femeie frumoasă, singură, să iasă într-o seară însoţită de un bărbat prezentabil ?

— A, armăsarul ăla berlinez ? Nu ? ! exclamă Nicolae Vlăduţiu.

— Eşti vulgar, Nicky, spune dispreţuitoare femeia.

— Da, sînt vulgar şi tristeţea mă copleşeşte cînd constat asta, o îngînă ironic bărbatul. Deci sînt trist.

Apoi tăios :

— Totuşi, ce te aduce aici ? !

Mă mişc uşor de pe un picior pe celălalt ca să mă dezmorţesc, dar fără să mă îndepărtez de tăblia uşii.

— Ieri, m-a sunat omul Gestapo-ului.

— I-auzi ! V-aţi întîlnit ?

— Nu, şi asta mă enervează cel mai mult. De cînd şi-a anunţat prezenţa nu a binevoit să se arate. Cola-

borarea asta începe să semene din ce în ce mai mult a subordonare, el dă ordine, iar noi le executăm.

— Vrei să spui că propunerea lui de a înscena accidentul ziaristului a fost o idee rea ? !

— Nu, răspunde scurt femeia. N-a fost o idee rea. Am făcut-o şi pentru că ordinele pe care le-am primit m-au constrîns. Şefii vor cooperare ? Cooperăm, însă nu în condiţiile astea. Ultimele directive primite de la Berlin, de a-l consulta în luarea tuturor deciziilor privind afacerea, dovedesc că a trimis şefilor lui rapoarte ce nu mă avantajează cîtuşi de puţin. Cum să-l consult, izbucneşte ea, dacă nu ştiu cum să dau de el ?

— Mai avem o jumătate de oră, cel mult o oră, apoi ne liniştim, după ce lista va fi semnată, o încurajează bărbatul.

— Crezi ? ! spune femeia posomorîtă.

— Vezi vreo piedică ?

— Da. Azi am primit, prin curierul diplomatic, un plic de la sediu. Nu l-am deschis. Ştii de ce ? întreabă ea, apoi continuă, fără să mai aştepte răspunsul : Fiindcă ştiu ce conţine. Am aflat de la el. Trebuie să-i înmînez hîrtiile azi, după adunare.

— Ei vezi, colaborarea prinde din ce în ce mai mult contur, rîde acru bărbatul.

— Dar nu înţelegi ? ! izbucneşte femeia nervoasă. El ştie de la mine că adunarea trebuia să aibă loc săptămîna viitoare. Cine i-a spus ? Crezi că e greu de ghicit cine i-a spus că azi se încheie totul ?

Nicolae Vlăduţiu începe să rîdă fără veselie :

— Senatorul, nu ? ! Acum îmi dai dreptate ? ! !

— Exact. Îl credeam pe senator un ramolit, pe care îl putem manevra după dorinţa noastră. Se pare, însă, am aproape certitudinea, că el îşi face cu succes propriul joc şi, în toată povestea asta, cei traşi pe sfoară sîntem noi.

— Deci domnul Gregorian joacă şi aici cu ruleta măsluită, spune bărbatul. În cazul ăsta, dacă tot am început să ne specializăm, prevăd că boşorogului i se va întîmpla ceva neplăcut cît de curînd. Nu eşti de aceeaşi părere ?

Dagmar von Hackenau îi ripostează :

— Greşeşti. Nicoară Gregorian nu va păţi nimic. Dimpotrivă, îl vei păzi să nu aibă cumva vreun „accident".

— Nu mai spune ! Cine, eu ? ! se arată contrariat bărbatul.

— Sînt mai multe motive, Nicky. În primul rînd trebuie să recunoşti că, datorită influenţei sale, a reuşit să strîngă în jurul lui cîteva persoane utile Gărzii, ce sprijină legiunea fiindcă le-o cere el. Aveţi nevoie încă de relaţiile şi banii lor ca să ajungeţi la putere. În al doilea rînd, şi asta mi se pare mai important, dacă o facem, ne semnăm sentinţa de condamnare la moarte. Senatorul are încă relaţii puternice la Berlin, care datează din timpul războiului. Oameni mari ce nu l-au uitat. Te-am convins ? !

— Să zicem, mormăie Nicolae Vlăduţiu. Totuşi, nu pricep care este mobilul concurenţei ăsteia împuţite dintre voi şi Gestapo.

— Orgoliu, bani, putere şi multe altele, n-are importanţă pentru tine. Important este că te-am convins că sănătatea domnului Gregorian este foarte preţioasă, îi răspunde ironic femeia. Restul mă interesează pe mine. Oricum, hîrtiile semnate în seara asta le voi trimite şefilor mei înainte să deschid plicul de care ţi-am vorbit, aşa că nimeni nu-mi va putea reproşa că nu am respectat instrucţiunile. Deocamdată, plicul este în seiful legaţiei şi va mai rămîne acolo cîteva zile pînă cînd voi trece să-l iau. Ce-ai mai făcut cu Zătrescu şi cu Caramzulea ?

Nicolae Vlăduţiu îi relatează întîlnirea pe care am avut-o la amiază cu senatorul, iar femeia încuviinţează că asta-i soluţia cea mai bună ca să fie găsiţi toţi cei implicaţi în afacere.

— În ceea ce-l priveşte pe reporter, deocamdată nimic nou, continuă Vlăduţiu. Cu tot aerul lui aiurit de intelectual neajutorat, este încăpăţînat ca un catîr. Creţu l-a bătut fără milă, aproape să-şi dea sufletul, dar a mai avut putere să-i strige că dacă a fost imprudent, nu înseamnă că e şi tîmpit. A expediat filmul prin poştă

cuiva care o să dea fotografiile publicității, dacă el dispare.

— Minte, intervine Dagmar von Hackenau cu voce fermă, atît de fermă încît e limpede că mai degrabă își face curaj. Dacă era așa, te asigur că pînă acum primeam un semn că fotografiile sînt cunoscute.

— Posibil, este de acord bărbatul. Nici eu nu cred că a avut vreme s-o facă. Am stat tot timpul cu ochii pe el și am acționat repede.

Mă pipăi peste buzunarul de la piept, unde am fotografiile : uite că ziaristul a avut totuși timp să expedieze filmul.

— Altceva ?

— Ce altceva ? ! Dacă tu crezi că e din fier, te înșeli. A leșinat. Cu toate că a turnat pe el o fîntînă întreagă, Crețu îmi spunea, puțin mai înainte să vii, că nu a reușit să-l trezească.

În clipa asta regret că n-am putut să-l urmăresc pe blond, fiindcă am sentimentul că m-ar fi dus pînă la noua ascunzătoare în care este ținut Roger Caramzulea.

— O zi, două lăsați-o mai ușor cu ziaristul. Este important să nu moară înainte să aflăm ce a făcut cu pelicula, spune femeia, rece.

— O să încercăm, îi răspunde în doi peri Vlăduțiu.

Discuția celor doi lîncezește, nu mai au ce să-și spună după ce au hotărît moartea unui om cu seninătatea cu care ar comanda o cafea. În încăperea alăturată se aude pentru cîteva minute doar radioul. Tresar cînd vocea lui Nicolae Vlăduțiu izbucnește pe neașteptate :

— Da, intră ! strigă el.

Nu am auzit bătăi în ușă, dar îmi amintesc că ușa de la birou, cea care dă înspre sala de jocuri, este capitonată și înăbușă aproape orice zgomot.

— Ce-i, Tudore ?

— Domnul senator vă așteaptă. S-au adunat și ceilalți invitați.

Bănuiesc că este vocea lui Nas Stîlcit.

— Bine. Spune-i domnului Grigorian că o să cobor imediat.

După cîteva secunde, timp în care probabil cei doi așteaptă ca omul lui Vlăduțiu să părăsească încăperea,

Dagmar von Hackenau i se adresează acestuia din urmă poruncitoare :

— După ce obţineţi semnăturile, determină-l să urce în birou.

— Şi dacă n-o să vrea ?

— Găseşte ceva plauzibil şi adu-l aici. În orice caz, nu-l scăpa din priviri. Nu trebuie să părăsească sub nici un motiv clubul înainte să-mi dea hîrtiile !

— O să-şi dea seama că lucrez pentru tine.

— Şi ce dacă ? Pe el cine-l plăteşte ? Tot eu. Sau ţi-e frică ? !

— Cînd mă gîndesc la bani, îmi dispare şi cea mai mică urmă de teamă, chicoteşte Nicolae Vlăduţiu. Totuşi, are destulă influenţă ca să mă şicaneze.

— Lasă asta. Pînă veniţi, mă gîndesc cum să rezolvăm lucrurile mai bine.

Dacă asta este problema lor, a mea în schimb e să dispar cît mai repede de aici. Sînt curios cum va decurge discuţia dintre Nicoară Gregorian şi nemţoaică, dar nu vreau să risc inutil.

După vreo oră mă găsesc la vreo doi kilometri depărtare de „Vraja Nopţii", aproape de intersecţia cu şoseaua spre Ploieşti. Aştept liniştit în maşină.

În sfîrşit apare şi „D. K. W. "-ul nemţoaicei, un bolid strălucitor, ale cărui anvelope fîşîie pe asfaltul cenuşiu. Hans Ebner conduce tare. În dreptul intersecţiei, „D. K. W. "-ul încetineşte, apoi se îndreaptă spre Ploieşti.

Pornesc după ei. Conduc relaxat, la ora asta şoseaua nu este circulată, iar luminile automobilului urmărit se văd cu claritate. Nu după mult timp însă, maşina părăseşte şoseaua luînd-o pe un drumeag acoperit cu pietriş, care dispare printre copaci. Virez şi pătrund în pădure. Opresc, sting farurile „Ford"-ului şi cobor.

Puţin mai departe descopăr o mică aşezare cu vile cochete, de curînd construite, aliniate parcă după riguroasa disciplină germană. Mă ascund după trunchiul unui copac şi cercetez cu atenţie împrejurimile. Cele zece case, înălţate de o parte şi de alta a drumului, împrejmuite cu garduri din şipci subţiri, au cel mai autentic aer bavarez. O pancartă cu vulturul ştampilat, înfiptă la cîţiva metri mai

departe de mine, avertizează că terenul este proprietatea statului german, iar accesul persoanelor străine este interzis.

Singura vilă luminată, prima în stînga drumului, este cea în dreptul căreia este oprit „D. K. W. "-ul verde. Prin ferestrele larg deschise, un patefon picură discret în liniştea nopţii acordurile unei melodii sud-americane. Deodată tresar şi mă trag şi mai mult la adăpostul trunchiului. De după un colţ al casei au apărut cei doi dobermani ai nemţoaicei, pe care, se vede, stăpîna lor îi lasă liberi noaptea. Cîinii m-au simţit. Se opresc lîngă gard şi cu capetele înălţate adulmecă nemişcaţi aerul în direcţia mea.

Fac cale întoarsă şi peste trei sferturi de oră frînez în faţa locuinţei mele. Încui portiera, apoi mă îndrept agale către intrare, dar în faţa treptelor mă opresc. Cineva mi-a lăsat un pachet sau cel puţin aşa pare în întuneric. Mă întorc la maşină, iau lanterna, mă apropii şi aţintesc lumina pe cutia frumos ambalată aşezată în dreptul uşii. Pe ea este lipită o etichetă albă cu numele şi adresa mea dactilografiate cu grijă. Expeditor, domnul Ford. prin bunăvoinţa reprezentanţilor săi în România. Nu ţin minte să fi cerut vreo piesă de schimb, dar ei, se pare, se străduiesc să ghicească dorinţele clienţilor. Sînt copleşit de atenţia lor, totuşi, pachetul ăsta arătos are o mică hibă. Nu a trecut pe la nici un oficiu poştal. Fără să-l ating, îl examinez îndeaproape. Este lipit de uşă, are vreo cinci kilograme şi mă lămuresc rapid de ce stă în poziţia asta ciudată.

Ocolesc casa, intru pe uşa de serviciu şi urc grăbit spre apartamentul meu. Mă opresc lîngă telefon, dau să ridic receptorul, dar în aceeaşi clipă aparatul începe să sune. Mă uit la ceas. Este aproape două şi jumătate noaptea.

— Alo ? !

— Domnul Zătrescu ?

Recunosc vocea doctoriţei.

— Da. Eu sînt.

— Diana Manolescu la telefon. Nu-i o oră potrivită să te deranjez, dar te-am mai căutat în cîteva rînduri şi n-ai răspuns.

— Circul mult, îi răspund scurt. Sper că mi-ați urmat sfatul, doamnă ?

Urma de bunăvoință din vocea ei nu dispare.

— Altfel nu-ți telefonam. Ai cu ce să-ți notezi adresa și numărul meu de telefon ?

Îi răspund că am la îndemînă tot ce-mi trebuie, ea îmi dictează, adresa este undeva pe lîngă Cișmigiu, îmi dă și numărul de telefon, apoi îi spun să aștepte un semn de la mine și închid.

Fac un duș, mă schimb, pe urmă scot din portvizit fotografiile făcute de Roger Caramzulea la vila senatorului. După ce le împachetez cu grijă, cobor în living-room și le ascund într-un loc sigur.

Revin în apartamentul meu, mă las în fotoliul din dreptul telefonului și formez numărul prefecturii de poliție. Un polițist, cred că același de acum cîteva zile, care parcă mestecă nisip cînd deschide gura, nu-și ascunde entuziasmul cînd îmi dictează numărul de acasă al comisarului.

Fără să ezit, îl sun și descopăr că la ora asta încă nu doarme.

— Salut. Grigore la telefon, spun radios.

Nu-l deranjează ora, e obișnuit să fie trezit în ceasurile cele mai nepotrivite, însă îmi face impresia că îl surprinde persoana. Ca și cum ar regreta că am cedat așa ușor.

— Te-ai hotărît să vorbești ?

Las întrebarea fără răspuns.

— Vii ? ! Am o surpriză pentru tine.

Ezită cîteva secunde înainte de a-mi răspunde.

— Bine, s-a făcut. Telefonez după mașină și mă îndrept spre tine.

— Excelent ! Să nu uit. Cînd ceri automobilul să soliciți și un artificier.

Aud în receptor răsuflarea grea a comisarului.

— Artificier ? ! ! !

— Exact. Unul din aceia care se pricep să umble cu dinamită amorsată fără să sară în aer, spun acru. Puteți să tropăiți pe aici fără grijă, fiindcă peste un minut nu va mai fi nimeni. Sper că nu te superi dacă plec, dar mor de frică. Salut.

Trîntesc receptorul și peste puțin timp mă aflu la volanul automobilului meu. De departe, admir cele două mașini ale poliției care nu întîrzie să apară. În noaptea asta i-am dat de lucru lui Scarlat Orășeanu.

În zona Gării de Nord dibui un hotel mai curățel, se intitulează pompos „Coroana". Cred că aici pot să dorm liniștit cîteva ore fără să fiu deranjat.

13

— Ce treabă ai dumneata cu Mitică Cheran ?

Glasul individului, un bărbat scund, spătos, îmbrăcat într-o tunică de ceferist uzată, are o undă de neîncredere. Stă sprijinit de ușa cantonului, măsurîndu-mă cu priviri repezi, și nu pare deloc bucuros că mă bag în sufletul lui.

— Mitică Cheran se numește ? mă mir sincer, aflînd numele cantonierului cu care am stat de vorbă cu două zile mai înainte.

Îi arăt caroseria automobilului în care și-a găsit, chipurile, sfîrșitul Roger Caramzulea și îi repet povestea pe care am fabricat-o în urmă cu patruzeci și opt de ore. Pot s-o fac fără grijă, deoarece Scarlat Orășeanu și-a rechemat omul și în împrejurimi nu se mai vede picior de polițist. De altfel, ziarele n-au publicat nimic în plus despre accident nici în dimineața asta. Zîmbesc convingător și pentru a da mai mare greutate spuselor mele îi întind o monedă de douăzeci și cinci de lei.

— Lasă, bea matale o bere de ei și să fii sănătos, mă refuză cu un gest hotărît scundacul. Cîțiva lei oi găsi prin buzunare, dacă vreau să sug una mică la cîrciumă.

Vocea i s-a înmuiat puțin după ce a aflat că sînt ziarist, pare mai binevoitor, dar în privința banilor nu e dispus să cedeze. Așa că las să cadă moneda înapoi în buzunar.

— Cel care era alaltăieri aici, Cheran spuneai că-l cheamă, ca să deschidă gura, dacă ar fi putut, ar fi luat

în schimb și hainele de pe mine, arunc eu la întîmplare cîteva vorbe încercînd să-l măgulesc.

Scundacul îmi aruncă o uitătură vie, apoi își încrețește figura într-un zîmbet vesel.

— Așa sînt toți din neamul lui. Apucători, sînt în stare să ia șapte piei de pe tine, dacă te prind la înghesuială. Da' Mitică i-a întrecut pe toți. E grăbit să pună gheara pe tot ce-i iese în cale. Nu s-ar da în lături de la nimic pentru asta. Un terchea-berchea, spune el disprețuitor.

Zăngănind din toate fiarele, peste calea ferată trece un camion, o vechitură dinainte de război, care, după ce reușește performanța asta, se îndepărtează păcănind din motorul astmatic. Privim o vreme în urmă, apoi interlocutorul meu adaugă :

— S-a încurcat cu tot felul de indivizi, unul mai dubios decît celălalt.

— Ce fel de oameni ? întreb curios.

Cantonierul rîde scurt, scoțînd niște behăituri vesele.

— Să nu crezi dumneata că sînt dintr-ăia cu pistoale, ca în filme. Zic și eu așa, o vorbă, fiindcă nu-mi pot *explica* de unde a avut el bani să-și facă, în numai doi ani, casă, și încă ce casă !

Zîmbesc.

— O fi cîștigat la loterie.

— Așa zice și el și, de ce nu, zic și eu, mă aprobă el prudent. De ce să spun altcumva ? Poate oi avea matale chef să scrii astea la gazetă și mă stric cu nebunu'ăla toată viața.

Îi fac complice cu ochiul.

— Nu mi se pare că te temi prea mult de el, dar te asigur că nu mă interesează asta, îl liniștesc. Nu vreau decît să schimb două vorbe cu el, atît și nimic mai mult.

Cantonierul mă privește cu atenție și reluînd întrebarea, mă chestionează curios :

— Da' ce treabă ai dumneata cu Mitică Cheran ?

Dau din mînă a lehamite.

— Ei, cîteva amănunte în plus, spun arătînd cu un gest vag spre grămada de fiare arse. Șefului meu i s-a năzărit că mai vrea ba una, ba alta, încît pentru nimic a trebuit să bat atîta drum pe căldura asta.

Cantonierul rîde compătimitor. Citesc o oarecare simpatie pe fața lui. Nu ? Fiecare are la slujbă cîte un șef care-l chinuie.

— Ei, asta-i, n-ai ce-i face, spune el resemnat.

— Cum spuneai că dau de el ?

— Nu spuneam, da' îți spun acum, mormăie indispus deodată de un gînd neplăcut.

Îmi explică posomorît cum să ajung la locuința lui Dumitru, sau Mitică cum îi mai spun cunoscuții, Cheran. În ultima clipă, cînd îmi iau rămas bun de la scundac, îmi dau seama ce-l frămîntă. Se plictisește aici și ar fi avut un chef nebun să mai stea la taclale.

Casa lui Dumitru Cheran, deși nouă — se vede tencuiala proaspătă, de curînd făcută — nu pare cine știe ce. Un gard de scînduri înconjoară terenul pe care este ridicată, lăsînd loc unei curți destul de întinse. Impresia este accentuată și de faptul că, spre pădure, cantonierul nu a apucat încă să termine gardul.

Opresc în fața porții larg deschise. Cobor, apoi fac cîțiva pași pe lîngă automobilul prăfuit și privesc în liniște împrejurimile.

Dinspre casă nu se aude nici o mișcare, dar sînt sigur că sosirea mea nu a trecut neobservată.

În față, începînd de lîngă drumeagul care se pierde aiurea printre copaci, terenul coboară într-o pantă lină către marginea apei, „coada bălții" cum i-a spus scundacul. Într-adevăr aici lacul, ce se întinde pierzîndu-se după un cot al pădurii, se îngustează, oprindu-se în dreptul lizierei. Peste apă, la o distanță destul de bună de locul unde mă aflu, disting rambleul căii ferate, dincolo de care pădurea continuă să-și desfășoare verdele întunecat. Într-o spărtură din zidul de trestii zăresc suprafața apei, neclintită ca plumbul topit.

— Iată un loc unde să te retragi la bătrînețe, murmur împingîndu-mi pălăria pe ceafă. Și zău dacă nu merită !

În afara cosașilor care străpung liniștea cu țîrîitul lor strident, nimic nu tulbură tihna locurilor în această zi de vară...

Îmi spun că este timpul să trec la lucruri mai concrete. Cantonierul este veriga slabă a lanțului. Am să-i poves-

tesc cîteva anecdote despre complici la crime care, deşi nu au pus ei mîna pe trăgaciul armei, datorită fanteziei unor anchetatori ce au depus în instanţă, s-au trezit după gratii. Iar eu nu duc lipsă de imaginaţie.

Înainte să intru în curte apăs de cîteva ori pe claxon.

— Hei, nu e nimeni pe aici ? ! strig vesel.

Casa pare pustie, ştiu că nu este aşa, dar îmi joc mai departe rolul, mă apropii de uşă şi lovesc cu pumnul în tăblia de lemn. Aştept cîteva clipe să mi se răspundă, apoi bat din nou, cu mai multă putere.

Într-un tîrziu dinăuntru aud un mormăit, un fel de invitaţie să intru.

— Aici, aud glasul lui Dumitru Cheran.

Traversez tinda înghesuită, unde zac aruncate cîteva perechi de pantofi plini de noroi uscat, o manta de ceferist prăfuită agăţată într-un cui bătut în perete, şi împing uşa. În faţa mea se află o masă acoperită cu un ziar, două scaune, un dulap plăpădit şi cîteva scoarţe puse pe pereţi. Asta-i toată zestrea camerei. Cantonierul pare să fie în cealaltă încăpere, a cărei uşă este întredeschisă.

Aici este aproape întuneric, observ că fereastra-i acoperită cu o pătură, şi mă opresc după primii paşi, fulgerat de un amănunt care mă şochează. În aer pluteşte, nu am nici un dubiu, o mostră din cel mai autentic parfum „Chanel". O fracţiune de secundă după aceea disting siluetele a două persoane, a cantonierului şi a unei femei care ţine îndreptată spre mine o puşcă de vînătoare cu două ţevi. Mă las fulgerător în jos şi, în timp ce fac o tentativă de retragere, mîna mi se îndreaptă spre tocul pistolului. Nu apuc să duc gestul pînă la capăt, fiindcă uşa se închide împinsă cu violenţă şi simt o lovitură cumplită în ceafă. Îmi pierd cunoştinţa...

Cînd mă trezesc, nu-mi dau seama de cînd zac aşa, mi se pare că am tîmplele prinse într-o menghină pe care cineva încearcă să o strîngă cît poate mai tare. Îmi este greaţă, dar îmi dau seama că în mare măsură senzaţia asta îmi este provocată de mirosul ciudat ce pluteşte în aer. Miros de pulbere arsă şi de sînge.

Cu ochii încă închişi, fac cîteva mişcări de control. Dacă ceafa nu m-ar durea şi aş sta într-un pat, nu întins

cît sînt de lung pe duşumeaua prăfuită, totul ar fi în regulă.

În încăpere este linişte. De afară se aud voci. Un bărbat şi o femeie discută cît se poate de liniştiţi. Îi recunosc : sînt Dagmar von Hackenau şi Nicolae Vlăduţiu.

Deschid cu greu ochii. Pătura de la geam a fost dată jos, iar lumina îmi răneşte retina, accentuînd parcă junghiurile din ceafă. Cîţiva centimetri mai departe privirile mi se opresc pe tălpile uzate a doi pantofi ce îmi obturează perspectiva. Nu mai sînt în locul unde am fost doborît. Mai mult ca sigur, în timp ce zăceam leşinat cineva m-a tîrît pînă în dreptul unui pat acoperit cu o scoarţă verde. Salt puţin capul şi zăresc figura lui Mitică Cheran cu ochii holbaţi în tavan. În dreptul inimii cămaşa este plină de sînge. Zace prăbuşit lîngă zid şi cînd ridic ochii descopăr, în tencuiala împroşcată de sînge, gaura glonţului ce a trecut prin el.

Mă concentrez asupra discuţiei de afară. Constat că Nicolae Vlăduţiu este foarte pornit împotriva mea. Ţine cu tot dinadinsul să mă pună la stîlpul torturii, în schimb femeia insistă să fie aduşi jandarmii.

Nu-i nevoie de prea multă imaginaţie ca să-mi dau seama pentru ce. Scenariul e simplu : doi oameni cinstiţi, adică ei, aflaţi la vînătoare, să zicem de raţe, aud o împuşcătură din casa singuratică, aflată în apropierea lacului. Intrigaţi, se apropie tocmai la timp pentru a-l surprinde pe criminal. Victima, un bărbat necunoscut, probabil proprietarul casei.

Nu apuc să pun punct acestui mic exerciţiu de logică. Simt că mă invadează un val de căldură, cînd îmi dau seama că nici cel mai al naibii cartuş de vînătoare nu ar fi izbutit performanţa de a pătrunde printr-un trup, ca apoi să mai facă şi o ditamai gaura în zid. Şi pentru că „Luger-ul" nu se mai află în toc, realizez în ce încurcătură sînt pe cale să intru.

Între timp discuţia de afară se apropie de final. Nemţoaica se răsteşte încă o dată la Vlăduţiu şi în cele din urmă are cîştig de cauză : bărbatul acceptă să rămînă să mă păzească în vreme ce ea se va duce pînă la primul post de jandarmi.

— Să nu pretextezi cine știe ce și să-l omori cît lipsesc eu, îl avertizează pe un ton ce nu admite replică.

— Dar dacă o să încerce să fugă ?

— Leagă-l ! Sînt deja prea mulți morți în afacerea asta ! De acum Zătrescu este inofensiv, ripostează cu o octavă mai sus Dagmar von Hackenau.

Nu disting ce-i răspunde bărbatul. Rămîn mai departe în poziția în care m-am trezit din leșin și aștept să văd ce se întîmplă în continuare.

Un minut mai tîrziu Vlăduțiu pătrunde în încăpere, pune pușca de vînătoare pe pat, apoi se apleacă spre mine să vadă dacă mi-am revenit. Simt mirosul de colonie în care s-a scăldat din belșug și care face și mai grețoasă combinația ce plutește deja în aer. Se așază imediat pe treabă. Îmi sucește un braț la spate să-mi înfășoare încheietura cu o bucată de funie, dar nu mai apucă : mă răsucesc și îl prind de gleznă. Surprins, Vlăduțiu îmi dă drumul. Fără să-l las să se dezmeticească îl pocnesc cu pumnul în tendonul genunchiului drept, dar el se reculege rapid, își recapătă stabilitatea și îmi repede un picior între coaste. Preț de cîteva secunde, din cauza durerii, un văl negru îmi coboară peste ochi. Nu-i dau drumul, îl agăț și de celălalt picior, apoi smucesc către mine. Rezistă la primul șoc, încearcă chiar să se repeadă spre arma lăsată pe pat, dar a doua oară smucitura este prea violentă și individul își pierde echilibrul. Picioarele îi decolează literalmente de pe podea, cade pe spate cu o bufnitură surdă, se lovește cu capul de zid, apoi leșină.

Gîfîi ca un astmatic, efortul a fost prea mare pentru starea în care mă aflu. Cum pulsațiile din ceafă devin insuportabile, gem de durere și sînt pe cale să-mi pierd din nou cunoștința. Strîng din dinți, nu trebuie să se întîmple asta cu nici un preț, îmi reglez respirația și reușesc să păstrez contactul cu realitatea.

Tresar. De afară se aude zgomotul unui motor, cu siguranță nu este „Ford"-ul meu, dar mă liniștesc cînd îmi dau seama că se depărtează încet. Este Dagmar von Hackenau. Cred că automobilul nemțoaicei a fost ascuns în lăstărișul pădurii din spatele casei. După calculele mele, mai am la dispoziție o jumătate de oră să mă fac nevăzut.

Pistolul meu zace aruncat lîngă puşcă. Întind mîna şi, după ce îl cîntăresc în palmă nehotărît, scot încărcătorul. Lipsesc trei cartuşe. Unul e pe ţeavă, două sînt în Dumitru Cheran.

Bag pistolul în toc şi înainte să mă ridic descarc puşca de vînătoare. Arunc cartuşele într-un colţ al camerei, străduindu-mă să-mi amintesc dacă am auzit vreodată vorbindu-se de urşi în Bărăgan. Sau acum e la modă să vînezi raţe cu cartuşe pentru urşi ?!

Mă apropii de cantonier şi îl întorc. Sub el este o baltă de sînge. Ambele gloanţe i-au străpuns trupul, însă doar unul din ele este înfipt în zid. Cercetez cu atenţie duşumeaua şi îl găsesc pe cel pierdut lîngă unul din picioarele patului.

Îl scot cu greu şi pe cel din perete.

Nicolae Vlăduţiu geme stins, aşa că părăsesc camera şi ies în curte.

Cînd ajung lîngă automobil, constat că radiatorul a fost spart. Apa fierbinte se scurge din el într-un nor de aburi. Pornesc în fugă spre malul lacului. Merg cît pot de repede, încercînd să traversez „coada bălţii", spre rambleul căii ferate. În minte mi-a încolţit un gînd nebunesc. Privesc cadranul ceasului. Este douăsprezece şi treizeci şi cinci de minute. Despic fără să ezit suprafaţa calmă acoperită cu nuferi şi lintiţă, pînă spre mijlocul ochiului de apă. Balta nu este adîncă, apa îmi ajunge doar pînă sub piept.

Mă opresc o clipă să-mi trag răsuflarea. Peste vîrfurile trestiilor apare coroana unui copac, apoi altul şi altul. Îmi îndoiesc eforturile şi nu după multă vreme ajung pe mal. Urc în grabă panta rambleului, cercetînd atent împrejurimile, apoi traversez dintr-un salt şinele de oţel şi mă ascund la liziera pădurii. Sînt ud, iar pantofii-mi sînt plini de mîl.

O respiraţie surdă, adîncă, urcă din depărtare, de dincolo de pădure. Mă uit la ceas. Din cauza apei, s-a oprit la ora douăsprezece şi patruzeci. Totuşi, după calculele mele, nu mai este mult pînă cînd va trece marfarul. Marfarul de la ora treisprezece, cel pe care îl văzusem în urmă cu două zile în timp ce vorbeam cu cantonierul. Este singura cale să ajung la Bucureşti, cu condiţia să

reușesc să mă urc în el. Aici linia ferată suie într-o pantă ușoară, aproape de nesesizat cu ochiul liber, iar la cîteva sute de metri mai departe, în direcția cantonului, face o curbă accentuată. Acolo își va reduce cu siguranță viteza.

Pornesc în goană în direcția cantonului. Se zăresc deja primii vălătuci de fum negru. Nu după multă vreme „Pacific"-ul își face apariția, trăgînd din greu vagoanele încărcate.

Trenul se apropie de locul în care mă aflu.

Las să treacă locomotiva și primele două vagoane, apoi încep să alerg pe lîngă marfar. Vagoanele defilează prin dreptul meu mai repede decît izbutesc să fug, dar încerc să păstrez ritmul. Accelerez cu ultimele-mi resurse. Terenul plat îmi vine în ajutor și, în cîteva secunde, mă agăț dintr-un salt de una din barele de la scara unui vagon. Șocul este teribil. Simt cum sînt proiectat în aer, apoi cad lovindu-mă dureros cu brațul de ultima treaptă.

Deschid ușa cabinei și mă las epuizat pe bancheta de lemn. Îmi scot haina, cu efort, și o atîrn în spatele meu de un cui bătut în scîndura vagonului. Sînt ud, pantofii-mi sînt plini de noroi, iar brațul cu pielea zdrelită mă doare din ce în ce mai tare. Dar toate astea, îmi spun, n-au prea mare importanță. Important este că am scăpat cu viață și mă reîntorc în oraș.

14

După ce traversează periferia mizeră a Griviței, marfarul intră, două ore mai tîrziu, încetinind viteza, în triajul Gării de Nord. Deschid ușa cabinei și privesc spre liniile de garare ce se înmulțesc cu cît pătrund mai adînc în păienjenișul de oțel al triajului.

Cînd depășim Podul Grant, garnitura frînează, reducîndu-și viteza. Sar în spațiul dintre linii, așteptînd ca vagoanele să treacă. Pentru o clipă binecuvîntez căldura toridă de afară. Hainele aproape s-au zvîntat ; după ce ascund arma cu hamul ei într-unul din buzunare, tra-

versez linia strecurîndu-mă printre vagoanele goale. Aproape de gardul care separă triajul de Calea Griviței, descopăr o pompă, în jurul căreia bălteşte apa. Mă opresc şi-mi spăl în grabă pantofii plini de noroi uscat.

Spre norocul meu, dibui o spărtură în gardul acoperit cu iederă. Înainte să ies îmi împăturesc haina sfîşiată cu căptuşeala în afară şi mi-o pun pe braţul plin de sînge.

Păşesc afară neobservat, traversez strada, apoi mă pierd în mulţimea de ţărani, negustori şi pierde-vară ce gravitează în zona gării. Peste cîteva minute mă aflu instalat pe platforma unui tramvai. Cînd acesta ajunge în faţa gării de mărfuri zăresc două automobile negre ce opresc precipitat lîngă trotuar. Cîţiva tipi grăbiţi şi nervoşi se năpustesc spre antrepozite, îmbrîncind fără milă trecătorii aflaţi în drum. Pot să jur că indivizii au ordin să scotocească un anume marfar care tocmai intră în gară.

În faţa Gării de Nord, mă îndrept spre telefoanele publice instalate sub coloanele monumentale de la intrarea spre peroane. Două din ele sînt defecte, iar al treilea e ocupat de o femeiuşcă, ce se întreţine, într-o conversaţie agasantă, cu unul din miile de Costică aflaţi în Bucureşti. Mă sprijin de zid şi aştept răbdător să-l convingă că a petrecut o noapte nevinovată la una din mătuşile ei.

În sfîrşit a terminat. Agaţă cu o mişcare nervoasă receptorul în furcă, apoi se îndepărtează grăbită.

Îl caut pe Dan, întîi acasă, pe urmă la redacţie, dar nu reuşesc să-l găsesc. Formez alt număr. De data asta îl sun pe Dinu Rosetti. Am noroc, fiindcă îmi răspunde chiar el.

— Agenţia de impresariat artistic...

— Las-o baltă, nu merită atîta efort pe căldura asta, îl întrerup. Eşti de serviciu la aparat sau ai rămas orfan de secretară ?

— A, tu eşti ?! Azi am lăsat-o să plece mai devreme.

— Ce suflet caritabil !

— Ce vrei ?

O clipă ezit.

— Un fleac, îi răspund. Aş vrea să ne vedem şi să mai schimbăm cîteva vorbe.

Se arată dispus să ne întîlnim, are timp berechet la dispoziţie, dar nu se poate stăpîni să nu mă întrebe cu o curiozitate prost disimulată ce s-a întîmplat.

— Să zicem că mă caută poliţia şi-mi arde pămîntul sub picioare. E un motiv, nu ?

— Ca întotdeauna, te ţii de bancuri, mormăie el.

Îi răspund că, într-adevăr, mă ţin de bancuri, m-a tîmpit căldura, dar sînt un nebun periculos şi trebuie să ne vedem, dacă nu vrea să-i tai beregata la noapte. Izbucneşte în rîs, dar nu înţeleg ce spune, fiindcă prin faţa gării trece un camion greu, care face un zgomot infernal. Lipesc receptorul şi mai mult de ureche şi îl rog să repete.

— Spuneam că, în cazul ăsta, n-am de ales, răcneşte el amuzat. În cît timp vii ?

— Te înşeli. *Nu vin.* Sînt la Gara de Nord. Tocmai am sosit dintr-o călătorie la ţară, sînt încărcat cu paporniţe şi nu se vede urmă de taxi pe aici. În autobuz nu mă urc, e prea multă înghesuială.

Dinu Rosetti spune resemnat :

— Bine, bine, m-am lămurit ! În douăzeci de minute sînt acolo.

— Nici aşa nu-i bine.

— Atunci spune o dată unde naiba vrei să ne întîlnim ! se răsteşte el.

— Peste o jumătate de oră în faţa scuarului de pe strada Luigi Cazzavillan. Prefer să aştept la umbră.

După ce termin convorbirea, agăţ receptorul în furcă. ies în piaţa largă din faţa gării şi mă îndrept spre staţia de tramvai din Calea Griviţei. Ceasul gării arată cincisprezece şi patruzeci şi cinci de minute.

Cobor în apropierea străzii General Budişteanu, traversez prin curtea bisericii Manea Brutaru şi ies printr-o trecere strîmtă în capătul străzii Transilvaniei. Cîţiva paşi despart acest vechi cartier de arterele circulate ale oraşului, de centrul animat, dar distanţa dintre ele pare a fi de zeci de ani. Cartierul pare desuet, cu străduţele lui liniştite ; casele fără etaj nu au aplombul marilor imobile ale centrului. În ceasurile acestea ale după-amiezii în parc nu e ţipenie de om, iar liniştea este arar tulburată de cîte o maşină sau de paşii vreunui

trecător rătăcit pe străzile pustii. Mă aşez pe o bancă la umbră, închid ochii şi încep să moţăi învins de căldura copleşitoare de afară. Sînt smuls din toropeală de zgomotul unui automobil care frînează în apropiere. Deschid ochii. Recunosc „Pontiac"-ul bleumarin al lui Dinu.

Pînă ajung lîngă automobil, Dinu are timp să mă cerceteze din căp pînă în picioare. Înfăţişarea mea este departe de cea pe care o ştie, cred că începe să se întrebe dacă am glumit într-adevăr atunci cînd i-am spus că mă caută poliţia, dar nu-l las să se dezmeticească, deschid portiera din dreapta sa şi mă trîntesc pe bancheta roasă. Din cauza mişcării bruşte, haina îmi alunecă de pe mînă lăsînd să se vadă braţul tumefiat, cu urme de sînge închegat. Îşi rotunjeşte ochii uimit şi după ce înghite în sec constată cu voce stinsă :

— După cîte văd, azi nu te ţii de bancuri.

Îşi scoate haina şi mi-o întinde.

— Cred că e mai bine s-o pui pe tine, spune el posomorît. Sînt vecin cu nişte babe foarte curioase.

În timp ce o îmbrac îi atrag atenţia că se înşală, nu vreau să mă ducă acasă la el, ci doar la biroul lui, fiindcă am socotelile mele. Parcă mai uşurat, grasul manevrează schimbătorul de viteze şi demarează.

Agenţia se află în Piaţa C. A. Rosetti, la parterul unui bloc vechi, construit în urmă cu vreo treizeci de ani.

După ce pătrundem în clădire, Dinu încuie uşa cu geamuri. Traversăm mica sală de aşteptare tapetată cu afişe şi fotografii de actriţe şi actori de varieteu, ascunsă privirii trecătorilor de un filodendron prăfuit aşezat în dreptul vitrinei.

Intrăm în birou. Încăperea răcoroasă, în care stăruie o penumbră plăcută, are ferestrele orientate spre o curte interioară, în mijlocul căreia se află un platan cu trunchiul strîmb.

Grasul se îndreaptă grăbit către fereastră, trage perdeaua, apoi îmi spune să mă fac comod.

— Bei ceva ?

— Ceva tare, dacă ai.

Arunc haina şi pălăria de împrumut pe canapeaua din faţa biroului, pe urmă mă îndrept spre uşa de pe care îmi

surîde rece Greta Garbo, aprind lumina şi intru în camera minusculă unde sînt instalate chiuveta şi toaleta.

Las să curgă jetul de apă rece peste braţul umflat şi mă privesc în petecul de oglindă din faţa mea : nu arăt prea grozav aşa că, după ce voi rezolva afacerea asta, n-ar strica să mă duc undeva să privesc veveriţele fugărindu-se printre brazi. Tamponez cu prosopul braţul, care a început din nou să sîngereze, apoi, blestemînd usturimea, torn din belşug dintr-o sticluţă de colonie scumpă, aşezată pe marginea chiuvetei.

Reintru în birou. Mă opresc în dreptul telefonului, scot portvizitul şi scotocesc printre actele umezite după bileţelul pe care am scris noua adresă a Dianei Manolescu. Formez numărul dar, în ciuda apelurilor îndelungate, nu-mi răspunde nimeni.

Dinu intră ţinînd în mînă o sticlă de votcă şi două pahare. Pun receptorul în furcă şi mă aşez pe canapea. După ce toarnă băutura în pahare, se aşază pe un scaun, în faţa mea.

— De fapt, în ce bucluc ai intrat ?

— Am să-ţi spun, dar mai întîi te rog să-mi faci un comision.

— Te ascult.

Iau un creion de pe masă şi notez pe colţul unui ziar adresa doctoriţei.

— O cauţi pe doamna Diana Manolescu, sper să-i reţii numele, la adresa asta, îi spun întinzîndu-i petecul de hîrtie pe care am măzgălit adresa de lîngă Cişmigiu. Acum nu-i acasă, dar o aştepţi să sosească. Dacă e nevoie, stai în faţa casei pînă la noapte. Îi spui că doresc neapărat să vină aici. Neapărat !

Mă întind pe canapea fără să-i mai dau atenţie, şi în minutul următor adorm.

Diana Manolescu este îmbrăcată într-un taior subţire de culoare gri deschis, cu o bluză albă, semitransparentă. Singura bijuterie pe care o poartă este o pereche de cercei cu peruzele, ce se potrivesc grozav cu ochii ei. Ţine în mînă o poşetă mică din piele neagră şi o trusă medicală de voiaj.

Se apropie fără un cuvînt şi se aşază pe canapea, atît de aproape încît simt cum durerile din braţ dispar ca luate cu mîna. Revin brutal pe pămînt, cînd, fără menajamente, îmi cercetează mîna apăsînd din loc în loc.

— Din ce mi-a povestit domnul Rosetti mă aşteptam să te găsesc scăldat într-o baltă de sînge, spune ea zîmbind.

Mă strîmb de durere.

— Preferai să fie adevărat ?

Diana Manolescu mă priveşte atentă cîteva secunde, apoi surîde imperceptibil. Am tutuit-o pentru prima dată.

— Nu, şi mă bucur că nu e aşa, murmură ea. Am început să te cunosc şi mi-ar fi părut rău.

Pe faţă mi se citeşte o clipă surprinderea ; o privesc ţintă, dar doctoriţa se grăbeşte să adauge pe un ton glumeţ :

— De fapt, mă îngrijorează soarta investiţiilor mele, ca să fiu mai pe înţelesul dumitale.

Răspund că este un motiv serios, dar ea nu mai continuă şi, fără să mai scoată vreun cuvînt, deschide trusa.

Grasu', simţindu-se în plus, s-a retras în prima încăpere, unde îşi face de lucru o vreme. Îl aud cum trînteşte din neatenţie scaunul, dar, amintindu-şi că nu este singur, îşi opreşte la vreme înjurătura, şi vocea i se pierde într-un fel de bolboroseală.

După ce îmi curăţă rănile şi le dezinfectează, Diana Manolescu îmi bandajează braţul, cu gesturi sigure. În timp ce leagă capetele feşii mă încrunt.

— Doare ? se miră ea, ridicînd ochii albaştri spre mine.

— Nu. Mi-am amintit ceva neplăcut... Ai la cine să te interesezi, acasă sau la spital, dacă în lipsă te-a căutat cineva ?

— Nu, bineînţeles că nu, mişcă ea hotărîtă din cap. Stau singură, iar la spital la ora asta nu mai e nimeni dintre cei de dimineaţă.

Mă ridic de pe canapea. Oricum, nu mai are importanţă. Mai am destul de puţin timp la dispoziţie.

— Dinu ! strig poruncitor.

Grasu îşi face imediat apariţia în cadrul uşii.

— Da, şefu' !

Diana Manolescu îşi strînge trusa, privindu-ne în tăcere.

Scot portmoneul din buzunar şi-i întind toţi banii pe care îi am. Acesta îndepărtează braţele nedumerit, schiţînd un gest de protest.

— Fii fără grijă. Nu te plătesc ca să taci. Ia banii ăştia şi fă un tur prin Lipscani, sau pe unde crezi tu că-i mai bine, şi cumpără-mi un costum de haine, o cămaşă şi o pălărie. Ai cunoştinţe printre vînzătorii de haine vechi ?

— Nu, mă repede el, văd că tot te ţii de bancuri.

— Ei, atunci e un prilej bine venit să-ţi faci.

Dinu Rosetti ia banii şi îi bagă în buzunar, oftînd resemnat. Îl apuc de cot şi îl împing spre uşă.

— Vezi să fie ceva decent, îi recomand înainte să iasă.

— Îţi cumpăr şi frac, spune el posomorît, cu condiţia să găsesc undeva deschis.

Rîd.

— Dacă nu, treci pe acasă şi adu-mi o haină de-a ta. Una de pe vremea cînd nu aveai burtă.

Iese trîntind uşa după el. Mă întorc spre Diana Manolescu. Stă tăcută pe canapea, privind în gol. Mă aşez pe scaunul din faţa ei. Ne privim în tăcere.

— Totuşi, despre ce este vorba ? şopteşte ea într-un tîrziu. În ce s-a băgat Roger ? Unde e acum ?

Iată cîteva întrebări ale căror răspunsuri sînt foarte dezagreabile pentru cineva care are o rudă apropiată implicată în afacerea asta.

Încep să-i relatez lucrurile aproape aşa cum au fost, cu excepţia unor amănunte pe care le păstrez încă pentru mine. Închide ochii şi se clatină imperceptibil cînd îi spun că fratele ei a „murit". Îi povestesc fără să uit amănuntele dure observate la locul înscenării accidentului, dar mi se face milă şi-i spun mai repede decît aş fi vrut adevărul. Se relaxează încet, iar cînd ajung la episodul petrecut dimineaţa, tresare, deschide ochii şi face un gest neaşteptat. Întinde mîna şi mă mîngîie cu duioşie pe braţul rănit. Observîndu-mi privirea întrebătoare şi-o retrage, încurcată.

— Şi Roger ?... murmură.

Ridic din umeri, obosit :

— Cîtă vreme nu au filmul, n-or să aibă curajul să-l omoare. Acum, sîntem legaţi ca doi fraţi siamezi. El fără

Grigore Zătrescu, care deține fotografiile și ițele întregii acțiuni, a încheiat socotelile cu viața, eu fără Roger Caramzulea n-am să-mi pot dovedi nevinovăția.

Zgomotul ușii de la intrare ne avertizează că impresarul s-a întors. Intră purtînd un pachet învelit în hîrtie albă. Mi-l aruncă în brațe, apoi se prăbușește pe scaun, gemînd neputincios. Îl întreb cît este ceasul.

— Opt și jumătate.

Zăresc colțul unui ziar ieșindu-i din buzunarul hainei. Mă întind și i-l smulg. Este ediția de seară a „Universului". Îmi găsesc portretul pe pagina a șaptea ; o fotografie nereușită, aceeași pe care o am și pe permisul de circulație, iar sub ea un singur cuvînt : „Ucigașul".

Diana Manolescu se apleacă peste umărul meu, aproape că sînii îmi ating cămașa, și începe să urmărească textul. Parfumul femeii, apropierea ei mă fac să nu mai am răbdare să citesc articolul pînă la capăt. Îmi arunc privirea asupra concluziilor, iar concluziile sînt simple : *poliția trebuie să-l prindă cît mai repede pe cel care a înfăptuit într-un interval atît de scurt, două crime.* Cazul i-a fost încredințat comisarului Vasile Popescu din poliția judiciară. Nici că se poate mai bine !

Desfac pachetul cu gesturi calme. Înăuntru se află un costum maro cu dungi bej, o cămașă albă, o pălărie și o cravată în ton cu costumul. Sînt curate, dar marcate de trecerea timpului. Singurul obiect care face notă discordantă este cravata din mătase verde închis, cît se poate de nouă.

— E a mea. Franțuzească, vorbește Dinu Rosetti acru, rupînd tăcerea.

— Cum ai știut că mă dau în vînt după cravatele franțuzești de mătase ? ! exclam, privindu-l candid. Te-ai hotărît să mi-o aduci înainte sau după ce-ai citit ziarul ?

— Înainte, bineînțeles, mormăie el, întinzîndu-se după un pahar și sticla de votcă.

Doctorița mă urmărește cu privirea. Formez numărul de telefon al ziaristului. Îmi răspunde imediat.

De la început îl asigur că nu mi-am mînjit încă mîinile cu sînge și îi cer să mă ajute.

— Cum ?

— Simplu. Să-mi găsești o ascunzătoare sigură pentru cîteva zile.

— O să încerc. Totuși, ce s-a întîmplat ?

— S-a întîmplat... o întîmplare, îi spun nerăbdător. Vrei să ți-o povestesc la telefon ?

Prietenul meu îmi răspunde că preferă s-o fac între patru ochi.

— Perfect. Atunci peste o oră sînt la tine.

După ce mă spăl rapid, îmbrac costumul croit în urmă cu zece ani, îmi aranjez cravata și pălăria și revin în camera în care mă așteaptă cei doi. Diana nu-și poate reține un zîmbet.

— E timpul să vedem cum arată orașul noaptea, spun.

— Încotro ? întreabă Dinu Rosetti, resemnat.

— Spre Știrbei Vodă.

Cînd ajungem la intersecția cu Calea Plevnei, îi fac semn să oprească. Se supune fără să scoată un cuvînt.

— Hai să facem cîțiva pași împreună ! îi propun, bătîndu-l ușurel pe umăr.

Coborîm fără grabă și pornim, unul lîngă altul, pe lîngă arena „Venus".

— Ce mai vrei ? mă întreabă el cîțiva metri mai departe.

— Ceasul și atît, îi răspund glumeț. Din clipa asta ești liber. Du-te acasă, îmbată-te sau fă ce-ți trece prin cap, numai să nu te duci la poliție, și pentru o vreme uită că m-ai cunoscut vreodată.

— Dar mașina ? spune el abătut, desfăcîndu-și cureaua ceasului de la mînă.

— Ah ! Am uitat. Mi-o lași mie. Iar dacă vrei să asculți un sfat prietenesc, mîine dimineață te urci în primul tren spre Constanța, stai la soare cîteva zile, te uiți după fete pe plajă, dacă nu pleci împreună cu secretara, într-un cuvînt îți petreci timpul cît mai agreabil. Dacă te întreabă poliția ce s-a întîmplat cu „Pontiac"-ul, poți să declari cu mîna pe inimă că ți-a fost furat cît lipseai din oraș. De aceea cred că e mai bine să pleci din București. Dinule, de data asta vorbesc foarte serios, îi spun împingîndu-l ușor și făcîndu-i semn să se îndepărteze.

Aleg un traseu întortocheat, pe străduțe lăturalnice, care mă scoate în cele din urmă în apropierea Pieței

Amzei, lîngă blocul cu trei etaje în care locuieşte de vreo doi ani Dan Comăneanu. Cînd trec prin faţa clădirii disting în cadrul întunecat al uşii de la intrare o siluetă. Bărbatul întoarce capul după automobil, dar rămîne mai departe la adăpostul întunericului. Opresc la o oarecare distanţă, sting luminile, apoi îi fac semn Dianei Manolescu să aştepte. Deschid portiera şi cobor. Două perechi ies din blocul în faţa căruia staţionez şi, din vorbele pe care le schimbă între ei, aflu că au de gînd să petreacă o seară de pomină la restaurantul „Royal".

În timp ce preafericiţii se îndepărtează, se mai aud din cînd în cînd hohotele groase ale unuia dintre bărbaţi, mă apropii de blocul ziaristului. Bărbatul care aşteaptă în intrînd este Dan Comăneanu.

— Salut.

— Îmi pare bine că te văd, prietene, spune el cu căldură în voce.

— Eu ce să mai spun ? ! mormăi. Ai rezolvat ?

— Greu, dar s-a făcut.

Cînd ne urcăm în maşină, Dan tresare dînd cu ochii de doctoriţă.

— Am uitat să-ţi spun că nu sînt singur. Ea este sora lui Roger, iar el un coleg de la „Cronica Bucureştiului", cel care m-a angajat primul.

După ce fac cunoştinţă, îl întreb încotro ne îndreptăm.

— Spre Arcul de Triumf.

— N-ai vrea să conduci tu ? Sînt prea „popular" ca să-mi permit să şofez personal !

Încuviinţează şi schimbăm locurile. Pe drum, Dan, deranjat de tăcerea stînjenitoare, începe să povestească o istorie foarte încîlcită despre cum a reuşit să facă rost de adăpost, dar văzînd că nu-mi stîrneşte interesul renunţă. De la Arcul de Triumf facem la dreapta pe Dorobanţi, apoi intrăm pe Şoseaua Popovici. Ne afundăm în cele din urmă pe una din străzile liniştite şi oprim în faţa unei vile. Intrarea flancată de coloane subţiri, în stil maur, se găseşte la nivelul unui parter înalt, la care ajungi urcînd şapte, opt trepte. Alături, o pantă uşoară coboară spre garaj.

Cartierul „Parcul Principele Carol“ are străzile bine pavate, îngrijite, mărginite de o parte și de alta, de vile mari, moderne. Aici nu ți se deschide ușa decît după ce ești cercetat din cap pînă în picioare de un valet cu privirile ascuțite ca lamele englezești. De aceea-i de mirare că ziaristul a izbutit să găsească o ascunzătoare tocmai pe meleagurile astea.

Urcăm repede treptele. Abia ajungem sus, cînd ușa se deschide și în cadrul ei apare un bărbat în vîrstă, cu o mustață groasă. Ne face semn să intrăm.

— Bagă mașina în garaj, spune el, întinzîndu-i o cheie lui Dan Comăneanu.

Acesta o ia și iese.

— Fiți bine veniți, spune mustăciosul, iscodindu-mă cu interes. Zăresc pe măsuță aruncat numărul de seară al „Universul“-ui. Deși nu întîrzie cu privirea asupra mea, sînt convins că m-a recunoscut. Ne propune pe un ton cît se poate de firesc să ne arate casa în care vom sta cîteva zile.

— Mai mult de o săptămînă nu vă pot ține, adăugă el. Proprietarii sînt plecați din oraș, dar trebuie să se întoarcă sîmbăta viitoare.

— E mai mult decît speram, îl liniștesc zîmbind.

La parter se află un living-room mare, aproape cît suprafața casei, două dormitoare minuscule, bucătăria și o baie. La etaj trei dormitoare mari cu băile lor și o terasă orientată spre spatele vilei, ce dă într-o grădină cufundată în întuneric.

Cînd coborîm îl găsim pe ziarist așteptîndu-ne în living-room. Și-a aprins o țigară și stă așezat la masa lungă aflată în mijlocul încăperii.

— Ei, să-ți aud întîmplarea, spune, făcîndu-mi semn să iau loc.

În timp ce trag mai aproape unul din scaune, observ cum face celuilalt semn discret să dispară. Acesta, prompt, o invită zîmbind pe Diana Manolescu să-l urmeze. Vrea să-i arate camera în care va dormi. Doctorița înțelege imediat substratul invitației. Spune bună seara și îl urmează pe bărbatul în vîrstă, care îi face ceremonios loc să o ia înainte.

Îi urmăresc cu privirea pînă dispar spre unul din dormitoarele de la parter, apoi încep să-i relatez prietenului meu cele petrecute din clipa în care am plecat din arhiva ziarului „Cronica Bucureștiului" : întîlnirea cu senatorul Nicoară Gregorian, raidul pe care l-am făcut la „Vraja Nopții", întîmplarea prin care am trecut dimineața și, în fine, locul Dianei Manolescu în toată afacerea.

— Și ce-ai de gînd de acum încolo ? mă întreabă el îngrijorat.

— Tu ce crezi ?

Dan Comăneanu arată cu capul în direcția în care a dispărut bărbatul în vîrstă.

— Ți-a spus că nu poți sta prea mult aici ?

— Desigur.

— Pînă atunci o să-ți găsesc, pardon, să vă găsesc, o nouă ascunzătoare, mă asigură el.

Rîd amar.

— Mi-ai luat un bolovan de pe suflet.

Apoi continui pe un ton hotărît :

— Cu toate astea, am de gînd să rezolv mai repede cazul. Și mă vei ajuta !

— Eu ? ! exclamă contrariat ziaristul.

— Da, tu ! Tu și cel care ți-a sugerat să mă angajezi.

Dan Comăneanu îndepărtează uimit brațele de corp.

— Poftim ? !

E timpul să-i povestesc o mică întîmplare petrecută ieri, cînd am fost la redacția ziarului său pentru a obține date suplimentare despre Nicoară Gregorian. Pentru cîteva minute m-a lăsat singur în birou. Privirea mi-a căzut pe o foaie ruptă dintr-o agendă, pe care erau scrise două nume : Roger Caramzulea și Grigore Zătrescu. O mică acoladă cu săgeată ducea spre un număr de telefon subliniat cu roșu. După cîte am pătimit, am devenit suspicios, așa că fiind la doi pași de Palatul Telefoanelor și avînd acolo un cunoscut care mă ajută uneori, în situații speciale, am intrat să mă lămuresc în privința posesorului numărului cu pricina. A trebuit

să aştept o oră, dar pierderea de timp mi-a fost recompensată pe deplin.

— Vrei să ştii cine e persoana ?

Dan Comăneanu mă priveşte fix. Disting răspunsul în ochii lui : nu, nu e nevoie să-i spun cine este persoana cu acest număr de telefon.

15

Dan Comăneanu ambalează motorul „Pontiac"-ului, deplasînd automobilul cîţiva metri mai în faţă. Coloana de maşini şi căruţe în care sîntem prinşi înaintează încet, exasperant de încet, din cauza barajului de poliţie instalat la ieşirea din oraş, lîngă podul Băneasa.

Privesc printr-o gaură cît o monedă, anume făcută în planşeul ce separă interiorul automobilului de portbagaj, în care stau înghesuit, spre silueta ziaristului proiectată pe parbrizul inflamat de razele roşiatice ale soarelui gata să apună. Fumează nervos, lovind ritmic cu palma în volan. Deodată tresar. În urma noastră, la cîţiva paşi doar, un automobilist, iritat de lunga aşteptare, claxonează de cîteva ori prelung, spărgîndu-mi aproape timpanele. Dacă pentru el încetineala poliţiei înseamnă o banală întîrziere la cină, pentru mine ea este un joc cu moartea, un semn că indivizii puşi să controleze maşinile îşi fac serios datoria. Datoria de a căuta un individ acuzat de a fi trimis pe lumea cealaltă un barman şi un cantonier. Asta mă face să mă simt groaznic, iar ascunzătoarea în care transpir din belşug îmi creează sentimentul că sînt închis într-o ladă, gata de a fi livrat pe adresa prefecturii de poliţie.

După cîteva minute, prietenul meu aruncă chiştocul pe geam şi, întorcînd capul pe jumătate, scurt, de parcă ar fi alungat o insectă supărătoare, şuieră printre dinţi :

— Atenţie, e rîndul nostru !

Ziaristul, nervos, își aprinde o altă țigară. Mă îndepărtez de observator și, mișcîndu-mă ușor, am amorțit stînd ghemuit atîta vreme, caut o poziție mai comodă.

Cu o smucitură, „Pontiac"-ul pornește încet și, puțin mai departe, se oprește scîrțîind din frîne. Rămîn nemișcat.

— Actele dumneavoastră, se aude o voce posomorîtă.

Motorul toarce încetișor, imprimînd o trepidație măruntă caroseriei. Claxoanele automobilului din urma noastră izbucnesc din nou prelung, strident.

— Mulțumesc. Unde mergeți ? întreabă polițistul, părînd că nu bagă în seamă nervozitatea celuilalt șofer.

Dan Comăneanu îi explică că se duce să ia un interviu senatorului Nicoară Gregorian, la reședința acestuia de la Snagov, îi arată și legitimația de ziarist. Prietenul meu încearcă să pară cît mai indiferent, recunosc că izbutește de minune, și adaugă în încheiere că se grăbește, fiindcă a întîrziat. Polițistul îi răspunde că ar prefera să stea de vorbă cu un senator în loc să scotocească prin mașini, asta e, n-are ce face, dar ordinul e ordin. Poate să plece, nu înainte, însă, de a vedea ce are domnul ziarist în portbagaj.

Auzind zgomotul pașilor ce se apropie de partea din spate a automobilului, duc încetișor mîna spre tocul armei, apucînd-o cu putere în palmă.

— Ce-ți veni ? ! întreabă Dan Comăneanu cu voce răgușită. Crezi că vorbeam aiurea cînd îți spuneam că mă grăbesc ? !

— Eu nu mă grăbesc, domnule ziarist ! răspunde polițistul.

Broboanele de sudoare mi se preling de-a lungul tîmplelor, picătură cu picătură, pînă pe bărbie.

— Îți bați joc de mine ? urlă întărîtat ziaristul, cuprins parcă de un subit acces de nebunie. Poate vrei să-mi demontezi și automobilul ?

Prietenul meu apasă de cîteva ori pe accelerație, ambalînd motorul la maximum. Mă rog cerului s-o șteargă cît mai repede, e singura șansă dintr-o mie să mai scăpăm. N-o face însă. Țipă în continuare că ceea ce se întîmplă e o porcărie fără margini, că o să-l reclame. Po-

liţistul nu pare impresionat, loveşte nervos cu pumnul în portbagaj, apoi smuceşte de mîner, gata să-l smulgă. Strîng şi mai tare pistolul în mînă.

— Opreşte motorul şi vino să deschizi, grăbitule ! spune poliţistul.

Dan scoate maneta din viteză, dar nu opreşte motorul. Răcneşte că vrea s-o vadă şi pe asta. Simt că totul e pierdut.

— Paraschive ! strigă pe ton de comandă poliţistul.

Firește, nu este singur. Nu putea să fie unul singur, îmi spun cu amărăciune auzind tropăitul grăbit al celuilalt.

— Ordin, don' şef !

— Domnu' ne face greutăţi. Ia cheile şi deschide portbagajul !

Aud paşi, apoi motorul se opreşte.

— Cum îţi permiţi ? ! ţipă ziaristul, sărind din maşină. Dă cheile înapoi !

Catastrofa pare iminentă. Trag aer în piept, pregătindu-mă să ţîşnesc ca un „diavol" dintr-o cutie cu surprize. Dinspre automobilul aflat în spatele „Pontiac"-ului răsună bubuitul unei portiere trîntite fără milă.

— Ce faceţi, mă, nenorociţilor ? ! mugeşte ca un taur înfuriat un individ cu vocea groasă.

Se înfige în poliţişti fără menajamente şi, într-un limbaj de camionagiu autentic, invocă printre înjurături parlamentul şi constituţia. Poliţistul încearcă să-i ţină piept, dar tipul este tare, răcneşte mai departe neobosit, pomeneşte şi numele prefectului poliţiei capitalei şi pe cel al ministrului de interne pentru ca, în final, să-i facă praf pe cei doi, fluturîndu-le pe la nas o legitimaţie. Poliţiştii se pierd definitiv cînd posesorul legitimaţiei cu pricina le promite că se va strădui să obţină mutarea lor ca gardieni la o puşcărie cît mai departe de Bucureşti, la Cetatea Albă. Şi n-o să-i fie greu, pentru că, după ştiinţa lui, locuri sînt berechet.

— Ştiţi, ordinele..., reuşeşte într-un tîrziu să îngaime primul poliţist.

— I-auzi ! ! ? urlă în continuare, inepuizabil, individul. Mă şterg la c... cu ordinele tale, avortonule ! De-

geaba le ai, dacă n-ai cap să le execuți, tîmpitule ! Cine ți-a spus, mă, să-i șicanezi pe gazetari ? Vrei să urle mîine dimineață toate ziarele că vă bateți joc de cetățeni ? ! Ia zi ? !

Polițistul se bîlbîie, dă să spună ceva, dar nu reușește să scoată decît o bolboroseală jalnică.

— Cere-ți scuze, idiotule ! poruncește scandalagiul.

— Vă rog să mă iertați, domnule ! suspină mașinal agentul.

— Ei, se mai întîmplă. Am fost amîndoi nervoși, aud glasul binevoitor al lui Dan Comăneanu.

Ziaristul pare mărinimia întruchipată, nici n-are cum să fie altfel, fiindcă noul sosit l-a salvat, fără să știe, dintr-o situație cît se poate de împuțită.

— Domnule, credeți-mă... încearcă să continue nefericitul, dar cel care a intervenit în apărarea jurnalistului i-o retează scurt :

— Mai vorbești, mă ? ! șuieră el. Cară-te ! Dacă îți mai văd mutra în următoarele zece secunde, mă răzgîndesc. Ai priceput ? !

— Am înțeles ! Să trăiți !

După pași îmi dau seama că polițistul se îndepărtează grăbit, mînat parcă din spate de un uragan.

— Salut, Comănene ! strigă jovial salvatorul. Ți-a plăcut cum i-am frecat ridichea îngrămăditului ăstuia ? !

— Vă salut, domnule Bibeanu ! răspunde plin de solicitudine jurnalistul. N-am ce spune, vă descurcați de minune.

— Sper că n-ai pus la inimă întîmplarea asta nefericită ? ! întreabă cu o urmă de îngrijorare domnul Bibeanu, lovind cu palma în capacul portbagajului.

— Se poate ? ! rîde relaxat ziaristul. A fost, într-adevăr, o situație delicată, dar, datorită intervenției dumneavoastră s-a rezolvat la fix.

— Folosești periuța, Comănene ! exclamă ironic individul. Sper ca pînă mîine să nu-ți cadă bucuria-n scîrbă, continuă el pe același ton, și să am vreo surpriză neplăcută răsfoind gazeta dumitale.

Jurnalistul îl asigură cu mîna pe inimă că n-o să aibă nici o surpriză, datorită lui a uitat deja cele întîm-

plate, așa că își iau rămas bun, se urcă în mașini și pornesc. Curînd aud motorul automobilului domnului Bibeanu care ne depășește. Abia atunci mă întind, atît cît îmi permite spațiul îngust, și îmi reglez respirația agitată. Răsuflu de parcă aș fi alergat un kilometru, iar sudoarea mi se prelinge pe față. Rămîn în poziția asta pînă cînd „Pontiac"-ul oprește și Dan deschide portbagajul.

— Ți-ai udat pantalonașii ? ! rîde el, ajutîndu-mă să ies.

Dau din mînă, n-am chef de glume, important e că am scăpat cu fața curată, apoi mă îndrept spre portiera mașinii, o deschid și mă așez obosit pe banchetă. Automobilul e oprit într-un desiș din apropierea drumului ce duce spre mica așezare a funcționarilor legației germane. Soarele a apus și împrejurimile abia se mai disting în întunericul ce se lasă cu repeziciune. Îmi aprind o țigară. Dan Comăneanu se apropie de mine cu mîinile înfundate în buzunarele hainei.

— Cine era individul ? întreb posomorît.

— A, domnul Ioan I. Bibeanu, spune ziaristul plictisit. Un tip ciudat, amic cu Gabriel Marinescu, prefectul poliției, unul din ăia care au înhățat o felie din tortul puterii.

Trag din țigară și apropii ceasul de jarul de la capătul ei. Este ora nouă seara. Mai stăm încă vreo trei sferturi de oră, după care mă uit din nou la ceas și mă ridic.

— Gata ? ! Îi dai drumul ? mă întreabă curios Comăneanu.

Îi răspund că da, e vremea să pornesc la acțiune. Pot s-o fac liniștit, fiindcă *persoana* s-a ținut de cuvînt, fiind în măsură să-mi comunice programul frumoasei nemțoaice : acum se află la un cocktail la legația Austriei, informație prețioasă, care îmi dovedește o dată în plus că cei pentru care lucrez se mișcă repede și eficient.

Ajung fără nici un incident pînă în spatele vilei domnișoarei Hackenau, strecurîndu-mă de-a lungul liziere pădurii. Deși nu este foarte tîrziu, locatarii vilelor învecinate au început să se pregătească de culcare. Dinspre clădirea alăturată, pe una din ferestrele deschise,

răzbate zgomot de veselă strînsă. O voce de femeie, plină, cu accente guturale, atrage atenţia unui oarecare Willy, cu siguranţă un Wilhelm plictisit deja de bucuriile vieţii de familie, că la noapte iar nu va putea dormi din cauza ţînţarilor. Doi ţînci, urmaşii fericitei perechi, se joacă scoţînd strigăte ascuţite.

După ce izbutesc să forţez uşa de la intrarea de serviciu, sînt înăuntru. Vila nu e mare, însă cel ce a construit-o a făcut-o ca la carte : un living-room, un birou, cămara şi bucătăria la parter, două dormitoare şi o baie la etaj. Nu stau să admir multă vreme priceperea arhitectului, am ceva mai important de făcut, să scotocesc rapid prin încăperi după hîrtiile semnate acum două seri. Aprind lanterna şi mă apuc de treabă. La etaj nu găsesc nimic, aşa că îmi mut terenul de investigaţie în încăperile de la parter.

În living-room dau de ceva interesant : o fiolă cu cianură şi un pistol cu amortizor, încărcat şi armat, pe care Dagmar von Hackenau le păstrează într-o casetă, lîngă telefonul aşezat pe o comodă, deasupra căreia este agăţată o oglindă mare, de cristal. Scot arma şi o întorc pe toate feţele ; este un „Beretta", ultimul model, o bijuterie ieşită din mîna armurierilor în ultimii ani. Şterg amprentele de pe cele două obiecte letale, le pun la loc aşa cum le-am găsit, apoi îmi continui cercetările în camera alăturată, biroul.

După ce intru, mă îndrept spre geam şi privesc afară. În împrejurimi nu se vede nici o mişcare. Trag draperia, apoi aprind lanterna şi examinez în fugă încăperea. Spînzurat pe unul din pereţi, tronează portretul mare al lui Adolf Hitler. Deşi fostul caporal surîde aparatului de fotografiat pe sub mustaţa scurtă, camera nu pare mai simpatică. Dimpotrivă.

Mă apuc de lucru sub privirea melancolică a cancelarului. Răsfoiesc în grabă hîrtiile aflate pe masă, nu sînt decît documente lipsite de importanţă, apoi forţez sertarele şi caut prin mormanul de hîrtii dinăuntru. Efort zadarnic, deşi cercetez atent filă cu filă. Lista nu se află printre ele. Sting lanterna şi mă aşez pe scaun.

— E pe aici pe undeva, ascunsă în casă, murmur, încurajîndu-mă singur.

Privesc în jurul meu, încercînd să dibui posibila ascunzătoare. În cele din urmă îmi spun că Dagmar von Hackenau putea foarte bine să ascundă cele cîteva file dactilografiate în spatele tabloului.

Nu mai apuc să-l cobor pe Führer de pe perete, fiindcă dinspre drum se aud frînele unui automobil care opreşte în faţa intrării. Din doi paşi sînt lîngă fereastră, dau încet draperia la o parte şi am surpriza să zăresc „D.K.W."-ul verde atît de cunoscut. Dagmar von Hackenau, însoţită de Hans Ebner, a sosit mai repede decît aş fi dorit.

Las să cadă colţul draperiei, apoi încep să strîng la repezeală dosarele de pe birou şi să le pun la loc de unde le-am luat. Cînd termin de îndepărtat urmele şi îmi spun că e timpul să dispar pe uşa din dos, constat că e prea tîrziu. Uşa de la intrare se deschide şi în living-room îşi fac apariţia cei doi. Lumina se aprinde şi am posibilitatea să-i examinez : sînt într-o dispoziţie de zile mari. Femeia este îmbrăcată într-o rochie de seară ce-i vine de minune, iar ochii aprinşi îi dau feţei o strălucire ciudată. Mă gîndesc că are toate motivele să fie mulţumită : lista e în mîna ei, pe mine m-a făcut mat, iar prezenţa bărbatului o face să spere că va urma o noapte de neuitat. După ce îşi lasă poşeta pe comodă, lîngă telefon, blonda se apropie de musafir :

— Ia loc, spune Dagmar, arătînd cu mîna spre unul din fotoliile joase de lîngă o canapea acoperită cu o husă de culoare crem.

Hans Ebner se aşază ascultător, punînd cu grijă servieta neagră, pe care n-a lăsat-o din mînă, lîngă el, pe covor. Observ că servieta pare un accesoriu ciudat la costumul de seară pe care-l poartă.

Hans o prinde după mijloc cu o mişcare uşoară, silind-o să i se aşeze pe genunchi. Cînd vrea să o sărute, Dagmar rîde, amuzată, îi place să-l ştie robul farmecelor ei, apoi, punîndu-i palmele în piept, îl îndepărtează uşor. Bărbatul zîmbeşte, îşi trece mîngîietor degetele

prin părul galben ca spicul copt, petrecînd și celălalt braț în jurul șoldurilor suple.

Femeia își încolăcește mîinile în jurul gîtului bărbatului și se lasă pe spate.

— Cum a fost întîlnirea ? întreabă ea, zîmbind.

Degetele bărbatului se opresc o clipă în buclele mătăsoase, apoi ating spatele și încep să coboare aproape imperceptibil de-a lungul liniei ferme a coloanei.

— Excelentă, murmură Hans după o clipă de tăcere. Am reușit să tratez cu cîțiva oameni cu greutate din consiliul de administrație al societății „Româno-Americana". Contrar opiniei guvernului, interlocutorii mei au găsit că este avantajos să ne livreze petrol la un preț convenabil.

— Felicitări, e o victorie, șoptește ea, înfiorată de atingerea mîinii care continuă să se plimbe pe spatele-i gol.

Dagmar von Hackenau se ridică în picioare, apoi se apleacă și îl sărută ușor pe colțul gurii.

— Acum o să avem mai mult timp pentru noi, nu ? îl întreabă cu voce cîntată.

Se întoarce și pornește spre celălalt capăt al încăperii, unde se află un mic bar. Hans nu răspunde. O privește cîteva secunde încurcat, apoi își aprinde o țigară.

— Nu ? ! repetă Dagmar cînd ajunge lîngă măsuța pe care se găsesc sticlele.

Cum răspunsul continuă să întîrzie, ea se întoarce cu o figură contrariată.

Hans Ebner pare vizibil stînjenit.

— Ce s-a întîmplat ? ! se încruntă femeia.

— Plec cu avionul de mîine, spune el fără s-o privească. L-am rugat pe Neumann să-mi cumpere bilet. Îl am în buzunar.

Dagmar von Hackenau îl privește nemișcată. În colțul gurii i se furișează o umbră de surîs.

— Păcat, murmură ea într-un tîrziu, apoi se întoarce spre bar și ia două pahare de pe tava așezată lîngă sticle. Se răsucește pe jumătate și întreabă cu voce calmă :

— Ce vrei să bei ?

Hans ridică din umeri.

— Mi-e indiferent.

— Poate vrei o cafea ? îi propune blonda. Mărturisesc, continuă ea pe un ton uşor dispreţuitor, că nu m-am putut obişnui cu obiceiul ăsta balcanic de a bea cafele la orice oră din zi sau noapte, deşi mă aflu de cîţiva ani buni în România. Ei bine, ce alegi ?

Ebner surîde, se lasă pe perna fotoliului şi îşi aşază un picior peste celălalt.

— Coniac. N-a mai rămas nimic de aseară ? întreabă insinuant.

Fără îndoială nu e vorba doar de băutură. Bărbatul încearcă să reînvie o amintire, o amintire care aduce un uşor zîmbet pe buzele femeii.

— De ce nu ? spune ea, după o clipă de tăcere. În fond e ultima seară pe care o petrecem împreună.

Dagmar toarnă în pahare dintr-o sticlă pe jumătate goală, apoi alege atentă un disc din teancul aflat în apropiere, lîngă un picup. Porneşte aparatul şi în cameră se revarsă o melodie languroasă, care îţi răscoleşte imaginaţia mai cu seamă dacă o asculţi în compania unei femei frumoase.

Revenind, ia paharele şi le pune cu grijă pe comodă, lîngă telefon. Apoi deschide poşeta, scoate un plic lunguieţ, de culoare albă, pe care îl flutură în aer cu un gest neglijent.

— Pot să te rog ceva ? ! întreabă, ţinînd plicul între degete.

Hans Ebner zîmbeşte şi face un semn de invitaţie.

— Desigur. Despre ce e vorba ?

— Am cîteva rînduri pentru o prietenă, spune ea deschizînd caseta şi punînd plicul înăuntru. Voiam să-l pun mîine dimineaţă la poştă, dar poate îmi faci tu serviciul de a-l duce la Berlin. Va ajunge cu siguranţă mai repede. Nu-ţi cer să te întîlneşti cu ea, rîde Dagmar von Hackenau, fiindcă are un soţ foarte gelos. O pui la o cutie poştală, cînd ajungi. Dacă eşti de acord, aminteşte-mi să ţi-l dau înainte să plecăm la aeroport.

Hans Ebner înclină din cap, da, este de acord să-i facă acest neînsemnat serviciu, în amintirea zilelor petrecute împreună. În fond e o nimica toată şi, în felul ăsta,

își spală păcatul de a pleca atît de repede, plecarea lui seamănă a fugă, fugă de lîngă o femeie frumoasă. Mie în schimb nu-mi este indiferent ce se întîmplă cu plicul din casetă și îmi propun să am răbdare pînă cînd cei doi se vor retrage în dormitor. Vreau să văd ce conține, deși pot să pariez că așa-zisa scrisoare nu este altceva decît lista pentru care am făcut drumul pînă aici.

Dagmar von Hackenau se întoarce, vrea să ia paharele cu coniac de pe comodă, dar n-are timp s-o facă fiindcă în atmosfera plăcută a încăperii se aude brusc soneria telefonului. Se întoarce spre aparat cu o grimasă de nemulțumire. Ridică receptorul, apoi se sprijină cu spatele de mica piesă de mobilier.

— Da ? !

Vocea femeii se transformă subit, devenind rece, impersonală.

— La telefon ! rostește sec.

Dagmar acoperă microfonul cu palma.

— Deschide fereastra, te rog, se adresează ea în șoaptă bărbatului. Verile sînt infernale aici.

Puțin mai tîrziu, uitînd parcă de prezența lui Hans Ebner, reia conversația pe un ton iritat. De data asta vorbește românește.

— Insiști degeaba, domnule, spune ea tăios. Nu discut condițiile pe care le-am pus în urmă cu cîteva zile. Lista este a mea.

Ebner o privește curios, nu înțelege nimic din conversație însă nu se mișcă din locul său. Stinge țigara în scrumieră și rămîne mai departe neclintit în fotoliu, cu ochii ațintiți asupra femeii.

Dagmar își trece cu un gest automat mîna prin păr, apoi apasă palma pe tîmplă. Pentru cîteva secunde unghiile lungi, lăcuite cu roșu, par niște picături de sînge printre șuvițele de culoare aurie.

— Bine. Ascult, spune ea scurt.

Pe măsură ce necunoscutul, bănuiesc că e omul Gestapo-ului, care nu vrea să se recunoască învins, continuă să vorbească, chipul frumos al femeii se schimbă treptat, trăsăturile i se înăspresc. Începe să-și plimbe mîna cu gesturi mecanice pe suprafața comodei, urmărind conturul aparatului de telefon, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru

întîia oară. Se oprește brusc și se întoarce cu fața spre oglindă.

Între timp, în partea cealaltă a încăperii, Hans Ebner părăsește atitudinea încremenită, se apleacă spre servietă și scoate dinăuntrul ei un pistol cu amortizor, pe care îl armează cu o mișcare scurtă. Lucrurile par să ia o întorsătură neașteptată. Zgomotul metalic al închizătorului spulberă pacea acestei seri de iulie, o dată cu planurile mele. Scot „Luger"-ul și îl apuc strîns în palmă.

Dagmar tresare ca trezită dintr-un somn adînc, întoarce capul brusc, privindu-l năucită pe bărbatul blond, de parcă abia atunci i-ar fi remarcat prezența. Fără să-și desprindă privirea de pe arma îndreptată spre ea, lasă receptorul ușor în furcă. Apoi ridică ochii spre Hans Ebner, care continuă să stea tolănit în fotoliu, își petrece palmele pe după umeri, ca și cum în cameră s-ar fi lăsat brusc frigul, și după ce își mușcă de cîteva ori buzele, izbutește să articuleze cu greutate :

— Cine ești ?

— Un coleg de breaslă, să zicem, îi răspunde bărbatul cu o voce calmă. Te urmăresc cu atenție de cînd am sosit la București. Deși venirea mea a fost determinată în primul rînd de contractul cu „Româno-Americana", sînt specialist în petrol, spune el cu o umbră de mîndrie, am primit și instrucțiuni în ceea ce te privește. Veștile ce ne parveneau de aici erau din ce în ce mai alarmante.

Dagmar încearcă să zîmbească, dar pe chip i se întipărește o grimasă grotescă.

— Și eu care am crezut tot timpul că nu ești decît un simplu negustoraș. Frumos, ce-i drept, dar atît.

Hans Ebner rîde rece.

— Nu cred că ai ce să-ți reproșezi. Sînt convins că mi-am jucat rolul perfect. Ești de acord cu mine ? !

Femeia nu-i răspunde imediat.

— De ce ? întreabă într-un tîrziu, cu glas stins, încercînd să găsească o explicație gîndului care o frămîntă : pentru ce va muri ?

— De ce ? Pui întrebări stupide. Știi, doar, că în meseria asta greșelile nu se iartă, răspunde indiferent Hans Ebner. Ai făcut gafă după gafă, la un moment dat

m-am întrebat chiar dacă nu eşti cumva agent dublu şi faci toate astea din ordinul Gestapo-ului, ca să compromiţi onorabila noastră firmă.

Dagmar von Hackenau strînge din buze şi ridică capul. Nările îi freamătă de furie :

— Sînteţi nebuni, răspunde ea cu voce ridicată, în falset. Nu sînt, dracu' să vă ia !

Ebner ridică din umeri.

— Dacă eşti sau nu, asta numai bunul Dumnezeu o poate şti, continuă fără să pară interesat să rezolve acest aspect. El va hotărî în ce parte a cerului să te azvîrle după ce închei socotelile cu lumea asta. Între loiali sau trădători.

— Trădătoare ? ! exclamă excedată Dagmar, lăsîndu-şi brusc braţele în jos şi făcînd un pas spre el. V-am spus că sînteţi nebuni, nebuni de legat !

Blondul ridică ameninţător pistolul şi-i face semn să se reîntoarcă la locul ei. După o clipă de ezitare, Dagmar se supune.

— Atunci cum poţi numi faptul că ai încălcat ordinele primite ? ripostează liniştit bărbatul. Aveai doar indicaţii precise. Fiind prima cooperare dintre Abwehr şi Gestapo, acţiunea din România trebuia să iasă perfect. Nici nu ştii cît de mult îşi doresc cei din poliţia secretă să se ocupe şi de informaţii. Au impresia că pot să-şi bage rîturile peste tot sau, de ce nu, asta este dorinţa expresă a Führer-ului. Oricum ar fi, noi sîntem cei de meserie. Domnii din Prinz Albert Strasse sînt tari, aşa că, deşi calcă în grădina noastră, nu are rost să ajungem la o confruntare directă. Şeful, acum poţi s-o ştii, fiindcă nu vei mai avea posibilitatea să comiţi vreo indiscreţie, a hotărît să le dea satisfacţie aici, în România, salvînd în acest fel cîteva acţiuni importante, al căror succes ne va reveni nouă şi numai nouă. Refuzul tău de a colabora cu omul Gestapo-ului nu poate avea decît un singur rezultat : un război între noi şi ei, un conflict dezavantajos din toate punctele de vedere.

— Nu-i adevărat ! strigă ea. I-am oferit o copie după listă împuţitului ăluia. Ce dracu' mai vrea ? !

— Las-o moartă, drăguţo ! Copia nu are nici o valoare în cazul ăsta.

Hans Ebner se oprește o clipă, apoi adaugă cu un rînjet :

— Nu-ți face atîta sînge rău. Bucură-te să-i lași adversarului tău, care, după cum ai auzit, a ținut foarte mult să-ți spună adio, o situație mai mult decît încurcată. Trebuie ca în cel mai scurt timp să obțină filmul și să-l lichideze pe detectivul ăla incomod înainte să dea poliția peste el. Și știi de ce ? Fiindcă am impresia, și i-am spus-o și omului Gestapo-ului, că Zătrescu știe mai multe decît ai lăsat tu să se înțeleagă în raportul tău. Dar cum el a preluat frîiele acestei afaceri, ținînd cont că nu prea are experiență, n-ar fi exclus s-o dea în bară. Conducerea lor, eșecul lor. Presupun că șeful va fi chiar mulțumit de întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

Bărbatul își furișează privirea către ceas.

— Se apropie timpul să plec și n-aș vrea s-o fac cu mîinile goale. Unde e lista ? !

Dagmar von Hackenau, cu o figură încăpățînată, strînge din buze fără să-i răspundă. Hans Ebner nu pare grăbit.

— Cum vrei, spune el nepăsător. Tot am s-o găsesc pînă la urmă. Alfred Steltzer, domnul consilier Alfred Steltzer, mi-a șoptit că în fișetul legației n-ai lăsat nici o hîrtie. Trebuie să fie undeva pe aici.

Bărbatul se ridică din fotoliu și, ținînd arma îndreptată spre blondă, se apropie de picup-ul în care discul hîrîie, învîrtindu-se în gol. Ia la întîmplare un altul, fără s-o scape o clipă pe Dagmar din ochi. Aruncă o privire fugară pe coperta discului, apoi rîde amuzat :

— Ia te uită ! Să nu crezi în destin ! Destinul tău e să mori în scara asta și, dacă mai aveai vreo îndoială, ți-o spulber acum. Știi ce e ? „Marșul funebru" de Chopin. Regret că n-am nimerit ceva de Wagner, era mai patriotic, dar oricum cred că se potrivește de minune momentului. Ce spui ?

Nu știu ce simte Dagmar, dar mie mi se preling picături de sudoare rece de-alungul coloanei, urmărind scena macabră pe care o joacă Hans Ebner. Cînd acordurile grave ale marșului funebru se răspîndesc în încăpere ca un stol de corbi, bărbatul revine calm spre fotoliu și se așază cu un icnet de satisfacție.

— Încă un amănunt, spune el cu aerul că și-a amintit ceva lipsit de importanță. Mîna ta dreaptă, Nicolae Vlăduțiu, a avut acum cîteva ore un accident mortal. A fost neatent, s-a împiedicat sau cam așa ceva, amănuntele n-au importanță, și s-a prăbușit de la etajul șase în tunelul liftului din blocul „Adriatica". Nimeni nu știe ce căuta acolo, încheie el, neutru.

— Nici o amînare, deci ? întreabă ea inutil.

Hans Ebner zîmbește cu toată gura.

— Din păcate nu. E timpul să ne spunem adio. Preferi glonțul sau otrava ? Dacă ar fi să-ți dau un sfat, cred că cianura este, ca să zic așa, mai estetică. Să te împrumut, așa, ca între camarazi ? o întreabă cinic.

Dagmar von Hackenau clatină din cap, nu n-are nevoie, apoi se întoarce pe jumătate spre comodă, însă glasul bărbatului o face să se oprească :

— Lista ! Peste o oră trebuie s-o predau. Crede-mă, nici mie nu-mi convine să renunț la munca unei întregi echipe din serviciul nostru, dar hîrtiile trebuie să fie trimise la Berlin de omul Gestapo-ului !

Femeia rămîne nemișcată, fără să-i răspundă. Hans Ebner adaugă cu cinism :

— Gîndește-te la familie ! Cîte necazuri o pot aștepta pentru că ți-ai trădat țara ! Dacă ești înțelegătoare, cred că versiunea unei sinucideri din cauza unei depresiuni nervoase îi va scuti pe ai tăi de complicații.

Blonda se întoarce cu spatele, întinde mîna, ia plicul și, fără să se întoarcă îl aruncă jos, la cîțiva pași de fotoliu.

— Bineînțeles ! exclamă el. Trebuia să mă fi gîndit ! Scrisoarea către așa-zisa prietenă.

— Porcule ! șuieră ea cu ochii ațintiți asupra imaginii bărbatului reflectată în oglindă. Sper să crăpi și tu curînd !

Hans Ebner rîde zeflemitor.

— Iată o urare sinceră ! Cine știe ? ! Fiecare cu norocul lui !

Mîna dreaptă a femeii se deplasează ușor spre casetă. Nu-i greu de imaginat ce vrea să facă. Rămîne de văzut dacă va izbuti sau nu să folosească arma ascunsă acolo. Dagmar urmărește fiecare mișcare a bărbatului din spatele

ei. Cînd Hans Ebner se apleacă să ia plicul, apucă cu o mişcare lentă pistolul, îl strînge puternic în mînă, apoi se întoarce brusc şi îndreaptă arma spre el. Acesta, surprins, zvîcneşte încercînd să se ridice în picioare şi trage fără să ochească. Se aude o plesnitură înfundată. Oglinda de deasupra comodei vibrează şi pe suprafaţa ei apare un mic orificiu spre care se adună păienjenişul cristalului spart. Nu mai apucă să tragă a doua oară. Dagmar apasă pe trăgaci şi „Beretta" din mîna ei zvîcneşte de două ori. Hans Ebner tresare, se opreşte din mişcare nehotărît, de parcă ar fi întîlnit un obstacol, iar braţele îi zboară în lături. O secundă mai tîrziu voinţa care îl însufleţeşte îl părăseşte şi se prăbuşeşte greoi în fotoliu, cu capul lăsat pe spate. Arma îi cade din mînă cu o bufnitură surdă pe covor. A murit, strîngînd în mîna stîngă plicul, de parcă ar vrea să-l ia cu el în mormînt.

— Ai avut dreptate, şuieră femeia cu un zîmbet sinistru. Fiecare cu norocul lui ! Al tău era în vacanţă în seara asta.

Preţ de cîteva minute Dagmar von Hackenau priveşte cadavrul răsturnat în fotoliu, frîngîndu-şi mîinile, cuprinsă de cea mai adîncă disperare. Cînd ultimele acorduri ale marşului funebru se sting, în cameră nu se mai aude decît fîşîitul plăcii care se învîrte în gol. Într-un tîrziu, femeia se întoarce spre oglinda spartă, se priveşte îndelung, apoi pune pistolul în casetă şi scoate fiola cu cianură.

Cum un spion viu valorează mai mult decît unul mort, în clipa următoare acţionez. Deschid fără menajamente uşa, pînă atunci întredeschisă, care desparte biroul de living-room, şi năvălesc în încăperea alăturată. Îndrept „Luger"-ul, ameninţător, spre Dagmar, care, văzîndu-mă, se dă înapoi, scoate un strigăt scurt de groază şi, înainte să-i pot vorbi, bagă fiola în gură, sfărîmînd-o între dinţi. Rămîne imobilă cîteva secunde, cu un zîmbet batjocoritor întipărit pe buze, doar cîteva secunde, fiindcă în clipa următoare o convulsie îi schimonoseşte chipul. Încearcă să ducă mîna la gît şi se prăbuşeşte ca retezată pe parchetul gălbui. Membrele îi mai zvîcnesc de cîteva ori, apoi încremeneşte pentru totdeauna.

Pun pistolul în toc și înaintez spre mijlocul încăperii. În aer plutește mirosul iute al prafului de pușcă ars. Mă apropii de fotoliul în care Hans Ebner privește, cu ochii larg deschiși, spre tavan. În ei încă se mai citește uimirea. În dreptul inimii, cămașa e pătată de sîngele ce se prelinge într-o șuviță subțire. Mă aplec și-i smulg dintre degetele încleștate plicul. Îl deschid cu o mișcare nerăbdătoare. Conține într-adevăr lista pe care o căutam.

Înainte să dispar, dau o raită prin casă și șterg cu batista obiectele pe care le-am atins, înlăturînd amprentele. Cînd termin, privesc o clipă cele două cadavre și încerc să-mi imaginez agitația nebună a celor de la legație cînd le vor descoperi. Vor fi nevoiți să cheme poliția, iată un lucru ce nu le va conveni deloc. La Berlin va fi jale mare cînd omul Gestapo-ului va informa că lista a dispărut.

Înainte de a mă face nevăzut, mai am un lucru important de rezolvat : dobermanii. Mă ascund după ușa de la intrarea de serviciu și cu o bucată de carne îi atrag în bucătărie. Cînd cîinii sînt înăuntru trîntesc ușa în urma lor și blochez clanța cu o coadă de mătură. Cele două animale mîrîie întărîtate, dar este prea tîrziu. Drumul e liber.

Mă reîntorc în living-room și arunc o ultimă privire prin încăpere. Cioburile oglinzii reflectă interiorul într-o puzderie de imagini.

— Uite doi oameni care n-au știut că oglinda spartă aduce ghinion, murmur înainte să ies.

16

La masa lungă din mijlocul încăperii, Dan Comăneanu examinează cu atenție fotografiile făcute de Roger Caramzulea la vila senatorului. Ziaristul a urmat punct cu punct indicațiile mele : a ridicat din seiful Băncii clișeul și al doilea rînd de fotografii, apoi a dat filmul și lista *persoanei* să le copieze.

Ţuguindu-şi buzele, Dan Comăneanu se uită încă o dată pe lista smulsă dintre degetele încremenite pe veci ale lui Hans Ebner. O veioză aşezată pe masă îi luminează chipul teribil de preocupat.

Deasupra şemineului de cărămidă lucesc slab două săbii încrucişate sub un pieptar de armură, piese ieşite din mîna vreunui falsificator de antichităţi de la Paris sau Londra. „Gazda" mă asigurase zîmbind ironic că stăpînul, fabricant de postavuri pentru armată, era convins că dăduse lovitura cînd le cumpărase. Şi tot atît de convins era că încăperea, care arată ca un depozit de mobile şi tablouri contrafăcute, nu are egal în cartier. Sînt sigur că din punctul ăsta de vedere nu se înşală cîtuşi de puţin.

Mă uit la ceas. Se apropie momentul în care voi trece la îndeplinirea ultimului punct din planul pe care mi l-am făcut.

Contrar aşteptărilor, mă simt liniştit. Prezenţa prietenilor mei îmi creează un sentiment de siguranţă, este minunat să ştiu că nu mai sînt singur în afacerea asta neplăcută, că există cineva gata să-mi întindă o mînă de ajutor.

Peste puţin timp aud paşii Dianei Manolescu. Înainte să-şi facă apariţia în cameră, închid ochii şi mă prefac că dorm. Cînd ajunge în dreptul meu, încetineşte şi trece cu grijă mai departe. În aer se răspîndeşte o puternică aromă de cafea. Aromă de cafea şi de parfum „Soir de Paris". Întredeschid ochii şi furişez o privire pe sub pleoape admirîndu-i silueta.

Se opreşte lîngă masă şi pune cu grijă în faţa ziaristului o ceaşcă aburindă. Ţinînd cu grijă tava pe care se mai află două ceşti, se reîntoarce. Închid ochii.

Diana se opreşte lîngă mine, pune tava pe măsuţa de lîngă fotoliu şi rămîne cîteva clipe nehotărîtă. Nu se îndură să mă scoale. Deschid ochii.

— Nu dorm, şoptesc. Dacă vrei, putem să ne bem cafelele împreună.

Doctoriţa clipeşte aprobator.

— De ce nu ?

Vreau să mă ridic să-i aduc un scaun, dar ea îmi face semn că nu e nevoie. Se aşază pe braţul fotoliului, sprijinindu-şi trupul fierbinte de umărul meu. Este îmbrăcată

numai în fusta de la taior și bluză albă, așa că îi simt linia suplă a corpului pînă la cele mai ascunse detalii. Depășesc un moment dificil, întinzîndu-mă după pachetul de țigări. Aprind două regale, îi ofer una din ele, o acceptă fără nici o ezitare, apoi se cuibărește mai bine lîngă mine. Nu îndrăznesc să mă mișc. Fumăm în tăcere, fără să ne clintim, așa că timpul trece repede, prea repede dacă mă gîndesc mai bine.

Trag adînc aer în piept, apoi oftez. Privesc ceasul și constat că este o oră cînd un telefon dat la locul potrivit poate să fie cît se poate de neplăcut. Asta și vreau. În clipa în care părăsesc fotoliul confortabil, citesc pe fața Dianei o umbră de regret. Mă apropii de masă. Trag un scaun și mă așez cu coatele sprijinite de tăblia lustruită. În cercul de lumină proiectat de abajur sînt etalate, aliniate în ordine ca niște soldăței de plumb, fotografiile și cele trei file ale listei. În capăt se află filmul și copia lui.

— Spuneai că ai un plan. Dacă-i așa, ce urmează ? mă întreabă ziaristul.

Îi expun punct cu punct planul meu. O singură nedumerire are prietenul meu și mi-o spune :

— Ce rost are să-l bagi pe Scarlat Orășeanu în toată afacerea asta ? Cazul nu e de competența lui. Ar trebui apelat la altcineva.

— Nu cred. Arestarea trebuie să fie făcută de unul din reprezentanții poliției, nu contează cine, dacă vrem ca toate problemele să rămînă în picioare. Pe urmă, nu uita situația în care mă aflu. Sînt urmărit, iar Orășeanu e singurul care mă cunoaște mai bine și nu cred c-o să mă înhațe de cum mă vede.

— Nu-mi vine să cred că sîntem aproape de capăt, spune Dan ca pentru sine. Păcat că pentru mărturiile astea au murit deja atîția oameni.

— Și în timpul ăsta omul Gestapo-ului, deocamdată necunoscut stă bine mersi pe unde și-o avea sălașul. La ora asta își freacă mîinile mulțumit, satisfăcut de propria-i viclenie, și se cinstește cu un *schnaps*, așteptînd ca Hans Ebner să-i aducă lista. Nu peste multă vreme însă va începe să-și roadă unghiile de nerăbdare, văzînd că acesta întîrzie. Atunci o să am grijă să-i parvină infor-

maţia că lista-i la mine. Nu se poate ca în situaţia asta să nu-l văd, în fine, la faţă.

— Şi cum o să faci ?

— Simplu ! O să-i telefonez senatorului. Cum cei doi sînt în cîrdăşie, lucrurile sînt ca şi aranjate.

După ce îi dau ultimele detalii în legătură cu ce are de făcut, Dan Comăneanu îşi ia rămas bun de la doctoriţă. Înainte de a ieşi îl opresc cu un gest scurt :

— Te rog să fii punctual. Am nevoie de tine *acolo*.

— Nici o grijă, *şefu !* îmi spune zîmbind. Voi fi punctual. Mă apropii de aparat şi formez numărul centralei. Cer o convorbire interurbană. Cum este destul de tîrziu, peste puţin timp am legătura cu vila senatorului Nicoară Gregorian.

După cîteva apeluri, îmi răspunde o voce politicoasă. în care îl recunosc pe valetul Alfred şi nu mai ştiu cum, omul cu vesta tărcată. În receptor se aud voci şi muzică. Domnul Gregorian se distrează, deşi la vîrsta lui e cam imprudent. Mă bucur că pot să-i fac un bine şi să-i sparg petrecerea. Îi spun lui Alfred că vreau să vorbesc cu stăpînul lui ; deloc curios, vrea să-l cheme, însă înainte să lase receptorul jos îl întreb dacă a fost vrednic şi a îmbăiat „Mercedes"-ul. Am impresia că vocea i se voalează uşor cînd îmi răspunde că asta îi e îndatorirea şi că şi-o face zilnic. Îl încurajez s-o ţină tot aşa şi o să ajungă departe.

Nu aştept mult şi aud în receptor vocea lui Nicoară Gregorian.

— Zătrescu, spun, silabisind, cînd întreabă cine e.

Fostul senator îşi drege vocea, este surprins să mă audă, dar se reculege repede şi-mi spune să aştept să se ducă în birou. Vrea să vorbim în linişte. Trece destul timp pînă cînd îi aud din nou glasul. De data asta fundalul sonor e altul. Pornesc imediat la atac :

— Domnule senator, vă propun un schimb. Un schimb echitabil, după părerea mea.

— N-am ce discuta cu un om căutat de poliţie, mă întrerupe.

Minte. Altfel mi-ar fi trîntit imediat telefonul în nas.

— S-o lăsăm baltă, domnule senator. Nu v-am dat telefon ca să-mi daţi lecţii de civism. Vreau să vorbim

ca doi tîlhari cinstiți care vor să pună mîna fiecare pe ce are celălalt și nu-i mai face trebuință.

Nicoară Gregorian se îneacă de indignare.

— Cum îți permiți ? ! !

Pufnesc dispreţuitor.

— Uite că-mi permit, domnule ! Îmi permit fiindcă am douăsprezece fotografii și negativul lor, iar dumneata apari lîngă niște persoane dubioase în fiecare din pozele făcute de Roger Caramzulea la vila dumitale. E limpede ? ! Dumneata îl ai pe ziarist. Limpede, nu ?

Senatorul vrea să spună ceva, dar nu-i las timp :

— Ascultă-mă, domnule ! Pe urmă te ascult eu. Am probe că ziaristul trăiește. Sînt angajat să-l găsesc, viu sau mort. De preferat viu, altfel voi da fotografiile unui ziar, iar consecințele sînt lesne de ghicit. În ultima variantă te mănîncă pușcăria. Clar ? ! Acum ai dumneata cuvîntul !

Nicoară Gregorian se gîndește cîteva secunde bune, apoi întreabă îngrijorat :

— Și dacă ziaristul mă va ataca în presă ?

Răsuflu ușurat. Recunoaște, în sfîrșit, că îl ține sechestrat pe Roger Caramzulea.

— Este un risc, într-adevăr, dar, cum nu va mai avea fotografiile, sînt convins că dispuneți de mijloacele necesare să înăbușiți un astfel de scandal.

Adaug :

— Mai am și o listă, să-i zicem, de subscripții, pentru o anume organizație — îi înșir cîteva nume pe care mi le amintesc. E un argument în plus ? !

Senatorului îi trebuie mult timp ca să-și revină. Lovitura este neașteptată și a recepționat-o din plin.

— Bine, acceptă el total deconcertat. Cum vom proceda ?

În sfîrșit ! aproape pot răsufla ușurat. Îi spun toate detaliile, apoi închid. Fiindcă este ora telefoanelor surpriză, apăs pe furcă și, după ce îmi vine tonul, formez numărul de acasă al comisarului Scarlat Orășeanu. Polițistul răspunde aproape imediat. Nici el nu s-a culcat încă. Se pare că în noaptea asta cetățenii orașului au hotărît să doarmă mai puțin.

— Da ? !

Întrebarea îmi sună ca lătratul unui dog german. Rîd.

— Surpriză ! Ghici cine e la telefon !

Scarlat Orășeanu mă întreabă răstit :

— Ce vrei ? !

— M-am săturat de jocul ăsta de-a hoții și vardiștii...

Fără să-l las să mă întrerupă, îi spun că am cazul aproape rezolvat, îl am pe Nicolae Vlăduțiu în mînă, am probe care o să bage în pușcărie o duzină de oameni, printre care și pe senatorul Nicoară Gregorian. Mai adaug că accidentul lui Roger Caramzulea a fost o înscenare și în felul acesta îi ofer pe tavă o crimă ca și rezolvată. Polițistul mă ascultă în tăcere, pentru o clipă mi se pare că respirația i se accelerează, dar nu, mă înșel, fiindcă îmi răspunde disprețuitor :

— Minți ca să-ți salvezi capul, dar minți prost, spune el neprietenos. Nu există nici un caz Roger Caramzulea. Poate pentru rubrica de necrologuri.

Rîd batjocoritor.

— Evident, nu-ți convine. De data asta te-ai înșelat, dar nu-ți face sînge rău, fiindcă totul a fost executat ca la carte. Inclusiv cantonierul era vîrît pînă la gît în mizeria asta. Cazul Roger Caramzulea există și miroase a politică de la o poștă. Dacă te interesează, am fotografiile luate de reporter la proprietatea senatorului Nicoară Gregorian în urmă cu zece zile. N-ai vrea să le vezi ? Sînt foarte-interesante.

Îi descriu și lui personajele. Brusc are un acces de tuse tabagică.

— Sau poate crezi că toate astea le-am inventat eu ? îi spun, după ce se liniștește. Dovadă că sînt adevărate este că senatorul, pe care l-am sunat acum cîteva minute, a acceptat să se întîlnească cu mine. Le vrea, iar în schimbul lor este dispus să-mi ofere ceva foarte interesant. Știi ce ?

Polițistul nu-mi răspunde, dar tăcerea lui este o invitație să continui.

— Un ziarist viu, nu pot să garantez că e și nevătămat, pe care-l cheamă Roger Caramzulea !

La celălalt capăt al firului se lasă o tăcere grea, urmată de un nou acces de tuse tabagică. Într-un tîrziu, cînd se liniștește, aud în receptor :

— Și ce vrei să spui cu asta ? !

— Nimic mai mult decît ce-ai auzit. Ziaristul trăiește.

— Să zicem, acceptă el într-un tîrziu. Dar cantonierul și barmanul cu siguranță nu mai trăiesc.

Simt că polițistul începe să cedeze, pare dispus să dialogheze, ceea ce, de fapt, și urmăresc.

— Cu cei doi este o altă poveste. Cînd o să ne vedem o să-ți ofer detalii. Ca să te liniștești, nu eu i-am omorît.

Scarlat Orășeanu mă întrerupe. Vocea lui pare și mai neprietenoasă :

— Ascultă, băiete ! Să nu-ți treacă prin cap gîndul că o să te salvez ! Judecătorul e cel care o să hotărască dacă ești sau nu vinovat.

— Să nu crezi că te-am căutat ca să mă ajuți s-o șterg din țară, spun enervat. Îți ofer probele pe care le-am adunat și mă pun la dispoziția ta. Cu o condiție.

— Care ? !

— Să mă ajuți să rezolv cazul.

— Cum aș putea s-o fac ?

— Simplu. Să faci tu arestările. Ce se va întîmpla cu mine mai departe mă privește. Dar sînt gata să pun rămășag că voi scăpa cu fața curată.

— Ești atît de sigur pe tine, încît aproape că mă faci să te cred. Totuși, lasă-mă să mă conving singur că ești nevinovat. Cînd ne vedem ?

În fine, a cedat. După ce notez adresa pun receptorul în furcă.

Scot din buzunarul pantalonului o bucată de hîrtie, pe care notez în grabă un nume și un număr de telefon. După ce mai verific încă o dată numărul în memorie, mă apropii de Diana și-i întind biletul. Privește cele două rînduri, apoi se uită la mine nedumerită. Îi arăt în cîteva cuvinte despre ce e vorba, dar ea mă asigură că va face întocmai ce-i cer, cu toate că nu mai înțelege nimic.

— E prea complicat să-ți explic acum totul. Nu mai am timp de detalii, dar îți promit că o să le afli mîine. Fă ce ți-am spus și-ți garantez că o să fie bine.

Îmi pun hamul de la pistol, îmbrac haina și-mi aranjez cravata în oglindă. Armez „Luger"-ul, îi pun piedica și-l bag în teacă, apoi vîr în buzunare cele trei încărcătoare de rezervă ce zac aruncate pe măsuța de toaletă. Îmi așez pălăria pe o sprînceană și în fine îi surîd Dianei, care nu-și mai dezlipește ochii de la mine.

— Sînt gata.

Ea se ridică și face un pas înainte.

— Grig, murmură abia auzit.

O privesc surprins. Grigore sună poate mai dur, dar mărturisesc că nu-mi displace nici alintul ăsta, mai cu seamă că vine de la ea.

— Să ai grijă, șoptește.

Strînge în pumn hîrtia pe care i-am dat-o, o strînge atît de tare încît, la încheieturi, degetele fine capătă culoarea fildeșului.

Nu-i răspund. Ridic doar mîna în semn de jurămînt. Se apropie și mai mult de mine. Ca să preîntîmpin gestul dictat de tensiunea momentului, gest pe care mîine s-ar putea să nu mai vrea să și-l amintească, o cuprind ușor de umeri, oprind-o la cîteva palme distanță. Ochii îi sînt umezi, iar albastrul lor pare dintr-o dată mai limpede. O mîngîi încetișor pe părul cu reflexe metalice, apoi, fără un cuvînt, mă îndrept spre ușă.

— Să nu uiți ! îi amintesc, înainte să ies din încăpere, rupînd farmecul marilor despărțiri. Ora cinci, nici un minut mai devreme sau mai tîrziu !

17

În oraș e încă întuneric, dar spre răsărit cerul începe să-și schimbe culoarea. Străzile sînt pustii. Pînă aici, cu excepția cîtorva mașini și a salariaților salubrității, care se pregătesc și ei să dispară, n-am întîlnit decît cîțiva trecători singuratici, ce se strecoară pe trotuare ca niște umbre rătăcite.

Lîngă Dîmboviţa, în apropierea halelor, peisajul se însufleţeşte brusc datorită negustorilor şi tarabagiilor care-şi descarcă marfa. Sînt primele semne că Bucureştiul începe să se trezească.

Las în stînga intrarea în Parcul Carol, la poalele dealului Filaret, şi peste cîteva minute opresc în faţa locuinţei lui Scarlat Orăşeanu, o clădire veche cu ferestre înguste şi înalte, ridicată pe la începutul secolului. Pătrund în clădire şi încep să urc o scară îngustă, cu treptele tocite.

Balustrada din fontă turnată, cu arabescuri complicate, vopsită de nenumărate ori de-a lungul anilor, este scorojită pe alocuri. Blocul, deşi modest acum ca înfăţişare, mai păstrează încă un aer din bunăstarea de mult apusă. Privesc numele de pe uşi. Doi doctori, un stomatolog şi un oculist, un cerealist, evreu după nume. La etajul trei, ultimul, o carte de vizită prinsă în pioneze îmi indică apartamentul poliţistului.

Sun de două ori, scurt. Aud o uşă deschizîndu-se, simt că sînt examinat atent prin vizor, apoi zăvorul culisează cu un zgomot sec şi uşa se deschide larg. Scarlat Orăşeanu este îmbrăcat într-un halat de casă cu cordonul legat neglijent. Reverele îi sînt larg desfăcute, lăsînd să i se vadă pieptul păros.

Fără să scoată vreo vorbă se dă la o parte şi-mi face semn să intru. Din hol mă invită într-o încăpere spaţioasă, dominată în mijloc de o masă ovală. Pe ea sînt îngrămădite cîteva cărţi de criminalistică, mai multe numere din „Realitatea ilustrată" şi „Ilustraţiunea română" şi cîteva coli de hîrtie. În apropiere, lîngă o scrumieră aproape plină cu mucuri, se află o cană cu cafea din care aburii se ridică molcom în şuviţe străvezii.

Trag unul din scaunele masive de stejar, cu spătarul sculptat, şi mă aşez cu faţa spre fereastra larg deschisă, dincolo de care zăresc luminile oraşului acoperit încă de mantia întunericului.

Poliţistul închide uşa, revine în cameră tîrîndu-şi papucii şi, ocolind masa, se aşază lăsîndu-se greu pe scaunul din faţa mea. Soarbe de cîteva ori din cafeaua fierbinte. După ce lasă cana jos, spune, mişcîndu-şi degetele nerăbdător.

— Fotografiile !

Mă las pe spetează scaunului, cu o figură stanjenită.

— Nu le am la mine.

Scarlat Orășeanu izbește cu pumnul, violent, în tăblia mesei. Din cauza șocului o revistă alunecă puțin într-o parte, lăsînd să se vadă țeava unui pistol. Privind gura armei îmi spun că încrederea, mai cu seamă în rîndul polițiștilor, își are limitele ei.

— Mă, nu te juca cu mine ! Are vocea gîtuită de furie. Crezi că poți să-ți bați joc de mine la infinit ?

Mă aplec spre el, sprijinindu-mă cu palmele de marginea mesei, și-i spun privindu-l fix :

— Omule, crezi că nu sînt în toate mințile să mă plimb prin oraș cu ele în buzunar, cînd risc în orice moment să fiu prins ? ! îl întreb enervat. Exclus ! Le-am dat cuiva de încredere, care, dacă mi se întîmplă ceva, dă toată povestea publicității. Asta-i polița mea de asigurare.

Comisarul mă ascultă încruntat, fixînd cu îndîrjire silueta unei șatene savuroase ce se prăjește la soare pe una din copertele revistei „Realitatea ilustrată".

— Pe lîngă fotografii, are și negativul, adaug după un moment de tăcere.

Mă uit la ceas. Patru și douăzeci de minute.

— Mă întîlnesc cu el peste patruzeci de minute.

Comisarul ridică privirea ; mă scrutează, încercînd să ghicească dacă e cazul să mă mai creadă ori ba. Pe masă, în fața mea stă aruncat un briceag cu lama ruptă pe jumătate. Vîrful, cam de vreo doi centimetri, se găsește alături. Iau bucățica de metal între degete și o examinez absent.

— Ei, ce zici ? ! Mă sprijini ?

— Să zicem, spune el posomorît. Spre binele tău, sper ca povestea să aibă cap și coadă.

Privesc nervos ceasul. Patru și douăzeci și cinci de minute.

— Firește. O să ți-o spun pe drum. Întîrziem !

Polițistul se ridică.

— Bine, oftează el. Unde te întîlnești cu Vlăduțiu ? !

Îi spun în cîteva cuvinte, sîntem în întîrziere, dar el, fără să se grăbească, se îndreaptă spre ușa care dă în camera alăturată.

— În cinci minute sînt gata, mă liniștește dispărînd în încăperea vecină, nu mai înainte de a fi închis ușa cu grijă.

Rămas singur, mă întind peste masă și trag pistolul de sub revista care-l acoperă. Este un „Steyr" de 9 mm, o armă puternică pe care, dacă o porți asupra ta, ai, fără îndoială, un sentiment de siguranță. Scot încărcătorul, îl verific, apoi mă joc cîteva clipe cu el, cîntărindu-l în palmă. Bag fără zgomot încărcătorul la loc în magazie, așez „Steyr"-ul în aceeași poziție și îl acopăr cu revista. Sînt convins că polițistului nu i-ar plăcea să constate că am pus mîna pe pistolul lui, după cum nici mie nu mi-ar plăcea să umble altcineva cu arma mea. Pur și simplu o superstiție a celor din branșa noastră.

Mă ridic și mă apropii de fereastră. Cerul s-a luminat și mai mult. În depărtare se distinge cupola parlamentului înălțîndu-se peste Dealul Mitropoliei. Ușa de la camera vecină se deschide și în pragul ei apare comisarul. Este gata de drum.

Mai avem puțin pînă la locul întîlnirii, cînd soarele, imens, arămiu, începe să se înalțe peste linia orizontului, scăldînd cerul într-o lumină sîngerie. Împrejurimile, drumul ce se întinde printre lanurile nesfîrșite de porumb, copacii singuratici care întrerup arareori monotonia, par stropite cu o pulbere roșiatică.

Din cînd în cînd furișez cîte o privire spre Scarlat Orășeanu care privește absent fîșia de asfalt ce aleargă neobosită în întîmpinarea mașinii. Abia am terminat de povestit tot ce știam. Ca să fiu sincer, *aproape* tot ce știam, fiindcă am ocolit cu bună știință cele petrecute în locuința nemțoaicei. Și așa e prea mult. De cîteva minute comisarul păstrează o tăcere mohorîtă, prevestitoare de furtună. Amănuntele despre înscenarea accidentului lui Caramzulea nu i-au picat tocmai bine, iar acum fierbe mocnit. Tac. Îl las să-și rumege în liniște suferința, fiindcă am și eu idee de ce înseamnă o criză de orgoliu profesional.

În curînd, la aproape un kilometru de șosea, se profilează silueta masivă a unei clădiri așezate în mijlocul unei miriști. Un drum de țară, plin de hîrtoape, duce

într-acolo. Încetinesc şi virez spre clădirea stingheră, nepotrivită cu peisajul. După cîte ştiam, construcţia ei a început în preajma războiului, proprietarul urmînd să instaleze aici o fabrică de zahăr. Dar de la proiecte la realitate e cîteodată o cale atît de lungă ! O dată cu începerea operaţiilor militare uitase de visurile sale grandioase, şi încheierea păcii nu însemnase şi reluarea lucrărilor, ruinele ei rămînînd să domine împrejurimile cu tristeţea zidurilor arse.

Cînd ne apropiem, claxonez de două ori. Un bărbat, răsărit ca din pămînt, înaintează pînă în mijlocul drumului. Este Dan Comăneanu. Scarlat Orăşeanu se apleacă înainte, vrînd parcă să-l vadă mai bine.

— Omul meu, spun scurt.

Reduc şi mai mult viteza, deoarece drumul, dacă şleaurile pline de gropi se vor fi numit cîndva drum, devine infernal. Deşi merg doar cu cîţiva kilometri la oră, norul de praf stîrnit de „Pontiac" pluteşte într-o perdea densă deasupra miriştii. Opresc în dreptul ziaristului.

— Vreo mişcare ? îl întreb, scoţînd capul pe fereastră.

Dan Comăneanu încearcă inutil să înlăture cu palma pulberea gălbuie care ne învăluie.

— Pînă acum, nici una, şi sînt aici dinainte de răsăritul soarelui, mă anunţă el, strîmbîndu-se din cauza prafului. Am făcut o recunoaştere a împrejurimilor şi am constatat că se poate pătrunde cu automobilul înăuntru.

Comisarul nu pare atent la conversaţia noastră. Scrutează cu un aer nemulţumit clădirea părăginită din faţă, nu-i place locul, e prea pustiu aici şi, cum are destulă experienţă, îşi dă seama că senatorul a cedat atît de uşor doar la prima vedere. Este, de altfel, şi părerea mea, dar, cu toate astea, ţinînd seama de ce mi-am propus, locul mi se pare ideal. Fac semn jurnalistului să urce.

După ce rulez vreo douăzeci de metri, pătrund printr-un gang întunecos în curtea fabricii. Pereţii înalţi mărginesc un patrulater plin cu dărîmături, cu laturile de aproape o sută de metri. În mijloc se află ruina unei clădiri neterminate, dărîmată pînă la un metru, un metru

și jumătate de la nivelul solului. Comăneanu întinde brațul stîng înainte.

— După grămada de moloz, strigă el, încercînd să acopere zgomotul motorului amplificat de ecou, drumul devine liber pînă în celălalt capăt al clădirii.

Deși ultimul etaj, al doilea, este deja scăldat în primele raze ale soarelui, în interiorul curții e încă penumbră. Opresc, închid motorul și cobor. Comisarul și prietenul meu mă urmează imediat. Ecoul portierelor trîntite se aude cu putere între zidurile înalte, care-și cască deasupra noastră deschizăturile triste ale ferestrelor. Stoluri de lăstuni stîrniți de zgomotul mașinii săgetează aerul în toate direcțiile.

— Dan Comăneanu, ziarist, și Scarlat Orășeanu, polițist, fac prezentările, laconic.

Mă uit la ceas. Este cinci și cincisprezece minute. În urmă cu un sfert de oră Diana Manolescu a telefonat la numărul pe care i l-am lăsat. Peste alt sfert de oră trebuie să sosească senatorul.

— Nu credeți că de sus putem să admirăm mai bine peisajul ? le spun arătînd spre golul unei ferestre de la primul etaj, un loc ideal de observație.

Cei doi mă urmează tăcuți. Pătrundem în clădire pe o ușă din apropiere și urcăm atent scările strîmte, rău mirositoare, pînă ajungem într-o hală mare, segmentată de stîlpi înalți de beton. Ici, colo, semiobscuritatea este risipită de razele soarelui, care pătrund pieziș prin spărturile zidurilor, în fîșii subțiri ce desenează pe tavan pete luminoase.

Ocolim dărîmăturile și fiarele contorsionate răspîndite pe podea și ne apropiem de una din ferestrele ce dau spre curtea interioară. Sîntem pe latura patrulaterului opusă celei cu gangul de acces.

Mă întorc spre ziarist.

— Dă-mi fotografiile.

Dan scoate din buzunarul de la piept plicul galben și mi-l întinde indiferent. Apoi își vîră mîinile în buzunare, curios să audă părerea polițistului.

Privesc ceasul. Este cinci și douăzeci. Mai sînt zece minute pînă la ora întîlnirii. Pot să pun pariu că Nicoară-Gregorian nu va întîrzia, va fi punctual, să rezolve cît

mai grabnic afacerea asta, care îi stă ca un nod în gît.

Fac semn jurnalistului să plece.

— De ce ? ! întreabă, intrigat.

— Ca să supraveghezi drumul. E timpul să apară ceilalţi.

— Crezi că-i necesar ? ! insistă el.

— Nu cred, dar fă-o pentru mine, îi spun, exasperat.

Dan Comăneanu pare mai greu de cap în dimineaţa asta.

Se urneşte, bombănind, spre aripa dinspre şosea. Cînd nu se mai vede, Scarlat Orăşeanu întinde mîna, mişcîndu-şi nerăbdător degetele. Acelaşi gest pe care l-a făcut cu aproape o oră în urmă în apartamentul său :

— Să le văd, spune pe un ton imperios.

Deschid plicul şi îi dau, una cîte una, fotografiile mari, lucioase. Comisarul le examinează cu atenţie şi, după ce-şi ridică privirea şi de pe ultima, a douăsprezecea, mă fixează fără să scoată vreun cuvînt.

— Ce părere ai ? ! îl întreb curios.

Fără să-mi răspundă la întrebare, Scarlat Orăşeanu întinde din nou mîna.

— La dracu' ! Ce mai aştepţi ? Lista ! Ai ajuns să-ţi prezinţi marfa ca în romanele foileton ? !

Zîmbesc, apoi privesc acele ceasului. Cinci şi douăzeci şi cinci. Scot fără grabă din plic copia listei şi flutur cele trei pagini prin aer, ţinîndu-le de unul din colţuri.

— Dinamită curată, comisare ! Ori poate crezi că ţin în mînă nişte hîrtii oarecare ? ! Te înşeli ! Sînt dovezi fără tăgadă despre un complot ce urmăreşte subminarea ordinii în stat. Germanii sînt vîrîţi pînă la gît în porcăria asta.

Comisarul continuă să stea cu mîna întinsă, frămîntîndu-şi nervos degetele.

— Nu e falsă ? mîrîie el. Cum dracu' ai pus mîna pe ea ? !

— Nici gînd ! E cît se poate de autentică, îl asigur.

Îi relatez întîmplarea de aseară, din locuinţa nemţoaicei. Ascultă nemişcat, atent să nu-i scape vreun cuvînt.

— S-o văd, spune el cînd termin de istorisit.

Îi întind hîrtiile, apoi mă apropii şi mai mult de fereastră şi privesc în curte. Jos, sînt vreo şase, şapte metri pînă la curtea năpădită de bălării, zăresc „Pontiac"-ul prăfuit ; pare abandonat de cînd lumea între ruinele fabricii. Dinu Rosetti poate să fie mulţumit. Maşina lui încă mai e întreagă.

— Ardeai de nerăbdare să vezi lista, nu-i aşa ? ! spun fără să mă întorc spre poliţist. Deşi ai obţinut-o mai tîrziu decît scontai, totuşi ai obţinut-o. Încerc să-mi închipui prin ce-ai trecut aseară, cînd îl aşteptai pe Hans Ebner, iar el nu mai sosea. Erai furios, nedumerit, ori îţi făceai din nou planuri de răzbunare ? Cine ştie ? ! În schimb, sînt sigur că ai simţit că-ţi fuge pămîntul de sub picioare cînd ţi-a spus Gregorian că lista-i la mine. Am intuit exact ?

În spatele meu se aude o mişcare uşoară. Bănuiesc că bărbatul se retrage cîţiva paşi, eu însă rămîn în continuare cu spatele întors spre el.

— Cînd am început să te bănui ? continui, calm. După ce m-ai vizitat în noaptea accidentului şi mi-ai spus că fusesem zărit în locuinţa lui Caramzulea, am verificat şi, bineînţeles, n-am găsit pe nimeni care să fi sesizat poliţia. Nu-mi venea să cred, îmi spuneam mereu că mă înşel. Te-am verificat cînd am găsit bomba în faţa uşii mele. După ce ţi-am telefonat, te-ai dus aţă la vila din Cotroceni, deşi nu pomenisem nici un cuvînt despre locul în care mă găseam. Ştiai unde este, fiindcă tu o puseseşi acolo. Putea să fie şi asta o întîmplare. La ora aia, de cele mai multe ori oamenii telefonează de acasă. Ultima verificare a fost în legătură cu lista. Ţie îţi spusesem doar despre fotografii. Senatorul, în schimb, ştia şi despre listă. A fost o capcană copilărească, în care ai căzut ca un fleţ. E o neghiobie care o să te coste.

Fac o pauză, trăgînd în piept aerul înmiresmat al dimineţii. Este linişte, atît de linişte încît aud respiraţia şuierătoare a celuilalt.

— Sau lista, continui, la fel de calm, e atît de importantă pentru tine, încît nu ţi-a mai păsat de fineţuri ? Oricum, nu mai are nici o importanţă. Important este că asta-i prima ta acţiune în România, Herr Gestapo,

și nu poți să o ratezi cu nici un preț. Așa-i ? ! îl întreb batjocoritor, în timp ce duc încet mîna spre tocul pistolului aflat sub brațul stîng.

— În locul tău, n-aș face asta, spune calm bărbatul din spatele meu.

Mă întorc încet. Scarlat Orășeanu ține „Steyr"-ul îndreptat spre mine fără cá pe față să i se citească cea mai mică emoție. Îmi face semn să ridic brațele deasupra capului. Mă supun în silă.

— Ești deștept, spune el disprețuitor. Prea deștept ca să nu ai și mari necazuri, detectivule !

— De pildă, să mor tînăr ? !

— Gura, îmi răspunde Orășeanu obosit. Dă-mi filmul !

Arunc plicul pe jos, la cîțiva pași de el.

— Înapoi ! îmi ordonă tăios.

Mă conformez, ținînd în continuare mîinile ridicate. Se apleacă fără să mă scape din ochi și culege pe dibuite plicul. Își îndreaptă spatele și, după ce aruncă o privire scurtă înăuntru, îl bagă în buzunarul hainei. Profit de o clipă de neatenție și mă retrag ușor către fereastră.

— Stai pe loc ! șuieră Scarlat Orășeanu, îndreptînd arma spre capul meu.

În clipa următoare tresar. Sub bolta halei se aud răsunînd pași ce se apropie în grabă. Vreau să strig, dar Orășeanu întinde amenințător pistolul spre mine. Îl privesc neputincios cum se ascunde după un stîlp.

Apare gîfîind Dan Comăneanu, teribil de agitat, și din cîțiva pași se apropie de mine.

— Au ajuns. Sînt pe șosea, spune el grăbit, fără să observe strania mea poziție. Ai avut dreptate să nu te încrezi în boșorog. Din mașina lui au coborît doi indivizi înarmați cu puști, care în clipa asta se îndreaptă spre fabrică. În zece minute vor fi aici.

Ridic ochii spre tavan și tac. Remarcă, în sfîrșit, figura de gimnastică indiană pe care o fac sîrguincios și izbucnește enervat :

— Mișcă-te o dată ! Nu glumesc.

Îi fac semn să se întoarcă.

— Nici lui nu-i arde de glumă.

Surprins, Dan pivotează cu o mișcare bruscă spre spate și-l vede pe Scarlat Orășeanu cu pistolul îndreptat spre noi. Deschide gura larg, ca și cum n-ar mai avea aer, dar polițistul i-o retează scurt :

— Treci lîngă el !

Stupefiat, ziaristul ridică mîinile și mi se alătură. E atît de uluit, încît nu mai poate să scoată un cuvînt.

— Nu crezi că scena asta seamănă cu o execuție în zori ? ! îi arunc dispreţuitor comisarului. Chiar dacă ești presat de timp, nu fă tîmpenii ! Fiindcă e o tîmpenie să ne împușți în vreme ce poliția, adevărata poliție, trebuie să pice dintr-un moment în altul. Vă ia, pe tine și pe senator, ca din oală.

Scarlat Orășeanu rîde gros, ca și cînd i-aș fi spus o glumă bună. Îi povestesc, la rîndu-mi zîmbind, cum am lăsat cuiva telefonul comisarului Vasile Popescu, din poliția judiciară, și că acesta, sînt patruzeci de minute de atunci, știe unde pot fi găsit.

— Crezi că n-o să aibă curiozitatea să facă un drum pînă aici ? ! Mă îndoiesc. Dacă ascult mai atent cred că se aud deja sirenele mașinilor de poliție. Tu nu le auzi ?

Pe figura lui Scarlat Orășeanu se citește însă implacabila hotărîre de a nu lăsa în urma lui decît două cadavre. Pupilele ochilor săi de un albastru spălăcit se îngustează, iar fața îi devine cenușie. Dan Comăncanu privește ca hipnotizat țeava pistolului ; își trece limba nervos peste buzele uscate și trage adînc aer în piept, încercînd să-și controleze respirația agitată. Se ține tare, e mai tare decît aș fi crezut că poate să fie într-o atare împrejurare.

— Mă descurc, fiindcă am fost pregătit să mă descurc în situații limită, se face auzit, în sfîrșit, glasul polițistului. Pentru presă, povestea asta ar suna cam așa : tu și cu tipul de lîngă tine l-ați răpit pe Caramzulea și, cunoscînd relațiile lui cu senatorul, i-ați cerut acestuia o răscumpărare. Nicoară Gregorian a acceptat, dar a informat și poliția. Adică pe mine. Ce s-a petrecut mai departe, nu-i greu de imaginat. Văzîndu-se încolțiți, cei doi răpitori și-au ucis victima, dar au fost și ei lichidați

în schimbul de focuri ce a urmat. Pînă vine comisarul Popescu, totul va fi aranjat ca la teatru. Bineînțeles, povestea poate fi îmbunătățită, șuieră el și apasă pe trăgaci.

Cobor brațele, fiindcă știu ce urmează. Se aude țăcănitul percutorului, dar capsa nu ia foc. Scarlat Orășeanu strînge din buze și, fără să-și dezlipească privirea de pe mine, armează neașteptat de rapid „Steyr"-ul. Ziaristul, continuă să privească arma hipnotizat.

Orășeanu smucește pistolul și apasă din nou pe trăgaci, dar arma nu funcționează nici de data asta.

Scot fără să mă grăbesc briceagul cu lama ruptă, din buzunar, care zăcea aruncat pe masa din locuința polițistului. Ținîndu-l în căușul palmei, întind mîna să-l vadă mai bine.

— Eu am briceagul, tu vîrful lamei, spun batjocoritor. Ca să nu cauți prea mult, te anunț că este în încărcătorul armei. Blochează cartușele. M-am ocupat de asta în timp ce te-mbrăcai.

Individul are nervii mai tari decît credeam. Reacționează imediat și, în ciuda masivității sale, este iute, al dracului de iute. Ia de jos o bucată de cărămidă pe care o aruncă cu putere înspre mine. Degeaba mă feresc. Durerea din plex este copleșitoare. Cad în genunchi, cu răsuflarea tăiată. Dan Comăneanu, curajos, se repede în ajutorul meu. Scot pistolul, dar nu izbutesc să trag, deoarece ziaristul se interpune între mine și polițist. Orășeanu evită cu abilitate lovitura și cu mîna în care ține pistolul îi repede ziaristului un upercut peste figură. Acesta încearcă o eschivă, însă țeava armei îi șterge năucitor obrazul, dezechilibrîndu-l. În secunda următoare, polițistul face un salt și o ia la goană la adăpostul șirului de stîlpi.

Mă ridic și, clătinîndu-mă, năvălesc în culoarul dintre stîlpi. Îl zăresc. N-a apucat să se îndepărteze decît vreo douăzeci și cinci de metri. În timp ce aleargă, caută cu febrilitate să-și deblocheze pistolul. Mă opresc, apuc „Luger"-ul cu amîndouă mîinile, îmi țin respirația preț de cîteva secunde și ochesc spre picioare. Trag. La al

doilea foc Scarlat Orăşeanu tresare şi se prăbuşeşte rostogolindu-se pe cimentul murdar. „Steyr"-ul îi scapă din mînă şi cade la cîţiva metri mai departe. Încearcă să se ridice, dar alunecă din nou cu faţa la podea. Mă apropii şi-l surprind ducîndu-şi gulerul cămăşii spre gură. Îl lovesc cu piciorul peste bărbie, capul îi zboară într-o parte, apoi tresare convulsiv şi rămîne întins cu braţele desfăcute în lături.

Bag „Luger"-ul în toc, mă aplec şi, opintindu-mă, îl întorc cu faţa în sus. Buza îi este spartă, iar din nas îi picură sînge. După cît de tare l-am lovit se poate considera norocos, a scăpat mult mai ieftin decît merita. Pentru orice eventualitate îi smulg gulerul cămăşii şi îl arunc jos. Ridic piciorul şi cu o lovitură scurtă îl strivesc sub călcîi pînă se aude un scrîşnet de sticlă sfărîmată.

Din spate se aude zgomot de paşi. Este Dan Comăneanu. Nici el nu arată mai bine, o rană sîngerîndă îi brăzdează obrazul stîng.

— Puteai să mă avertizezi cînd ai înscenat piesa asta ieftină, spune el, tamponîndu-şi rana cu batista. Nu-ţi doresc decît să treci prin aceleaşi clipe prin care am trecut eu mai adineauri.

— E o lipsă, recunosc. Însă fii liniştit, ţi-ai jucat rolul perfect.

Mă aplec din nou spre bărbatul întins pe jos şi îl percheziţionez cu atenţie. O pereche de cătuşe, batista, fotografiile şi lista. Nimic altceva. Îi fac semn lui Dan să mă ajute. Acesta se apropie şi, apucîndu-l de braţe, îl tîrîm pînă lîngă o ţeavă ce şerpuieşte de-a lungul zidului.

Îl sprijinim pe Orăşeanu cu spatele de zid, ne opintim, e greu ca un sac plin cu nisip, apoi îi leg mîinile cu cătuşele de ţeava ce trece pe deasupra capului său. Privesc în urmă. Pe unde l-am tîrît se zăreşte o dîră întunecată de sînge.

Ridic capul şi ascult cu atenţie huruitul imperceptibil ce răzbate de afară. Pare a fi zgomotul unui motor. Pe drumul accidentat ce duce spre construcţia părăsită se apropie, fără îndoială, o maşină.

Curînd, în dreptul gangului oprește „Mercedes"-ul lui Nicoară Gregorian. Șoferul limuzinei zărește automobilul nostru, schimbă maneta de viteze în marșarier, dă cîțiva metri înapoi, apoi manevrează volanul cu dexteritate, pătrunzînd în curtea fabricii.

Duduitul înfundat al motorului răsună grav între zidurile clădirii. Încă nu coboară nimeni.

Dan Comăneanu se apropie de mine și examinează încruntat „Mercedes"-ul.

— Îi așteaptă pe ceilalți, constată cu o urmă de îngrijorare.

— Era și normal, nu ?

Cum nu vreau să las timpul să lucreze în favoarea lor, scot „Luger"-ul pe fereastră și apăs pe trăgaci. Împușcătura irumpe asurzitor între zidurile părăginite. Stîrnite de zgomot, stolurile de lăstuni împînzesc din nou cerul. Apelul meu nu rămîne fără răspuns. Ușa din dreptul șoferului se deschide încet și dinăuntru își face apariția un bărbat cu părul de un alb strălucitor. Este Alfred, valetul senatorului. Se înalță pe vîrfurile picioarelor și privește preocupat în jur. După calculele lui, întăririle mai au pînă să ajungă, așa încît cine a tras ? Prudent; scoate de sub haina cenușie a costumului de golf un revolver, pe care îl ține ridicat, gata să deschidă focul.

— Unde-i Caramzulea ? ! strig, ducînd palma stîngă pîlnie la gură. După ce-l văd, începem tîrgul !

Valetul tresare și își înalță grăbit privirea în direcția noastră. În clipa următoare, supunîndu-se unei porunci, se întoarce și deschide portiera din spate. Din mașină coboară cu mișcări nesigure un bărbat înalt, adus de spate, îmbrăcat într-un costum boțit, prea larg pentru el. Mîinile îi sînt legate la spate.

— Roger ! șoptește agitat Dan, înghiontindu-mă ușor.

— Ești sigur ? !

— Ce dracu', doar îl cunosc foarte bine !

Fac un pas înainte în așa fel încît să pot fi zărit.

— E-n regulă ! strig. O să înaintez pînă la jumătatea distanței dintre noi. Să vină senatorul ! Singur !

Nici n-apucă să se stingă ecoul, cînd se deschide şi cealaltă portieră din spate şi din „Mercedes“ coboară Nicoară Gregorian. E îmbrăcat la patru ace, iar cravaşa pe care o ţine în mîna dreaptă îţi lasă impresia că e pregătit mai degrabă pentru o cursă de cai decît pentru o tranzacţie. Porneşte fără grabă în direcţia noastră, păşind cu grijă printre grămezile de moloz. Cercetează iscoditor locul, de parcă ar căuta pe cineva anume. Nervos, retează cu cravaşa, cu un gest scurt, vîrful unei tufe de scaieţi ieşită în cale.

— Nu-l scăpa din ochi ! îi spun ziaristului şi pornesc în fugă spre locul în care zace doborît Scarlat Orăşeanu. Culeg de jos arma poliţistului şi, în timp ce mă reîntorc spre fereastră, scot magazia şi arunc bucăţica de metal ce a împiedicat cartuşele să gliseze spre ţeavă. Introduc încărcătorul în lăcaşul lui şi întind pistolul jurnalistului.

— Ştii să-l foloseşti ?

Comăneanu armează cu o mişcare scurtă „Steyr“-ul.

— Închipuieşte-ţi că da.

Cînd ajung în apropierea scării, ziaristul mă strigă :

— Grigore ! !

Mă opresc şi mă întorc.

— Ce mai e ? !

— Povestea aia cu comisarul Popescu nu e un bluf, nu-i aşa ?

— Nu, nu e, dacă asta te linişteşte. Ţi-am spus doar, poliţia face arestările.

Comăneanu îmi face semn că e lămurit, pe urmă se îndreaptă spre locul în care zace inconştient Scarlat Orăşeanu.

Nicoară Gregorian mă aşteaptă scormonind cu vîrful pantofului praful de la picioare. Mă îndrept spre el, privind roată etajele clădirii. Nici o mişcare suspectă. Stolurile de lăstuni s-au făcut nevăzute, doar cîteva păsări se mai rotesc în cercuri largi deasupra ruinelor. Încerc să-mi maschez nervozitatea. Comisarul Vasile Popescu întîrzie, iar fiecare minut ce trece mă apropie de inevitabila confruntare cu cei doi ucigaşi debarcaţi la şosea.

Mă apropii de senator. Este elegant şi sfidător. Mă examinează cu o privire dispreţuitoare, costumul meu

în dungi nu-i place, apoi întinde mîna după probe. Este calm, sigur de sine. Le privește în tăcere. Cînd termină, ridică ochii spre mine.

— Interesante, dar fără negativ nu valorează doi bani.

Scot din buzunar clișeul. Senatorul își pune tacticos monoclul și privește atent pelicula pe care i-o derulez încet prin fața ochilor. Mă apropii de el ca să vadă mai bine imaginile de pe celuloid, urmărindu-i prudent fiecare mișcare. Sînt atît de aproape, încît îi simt mirosul discret de lavandă.

— În privința fotografiilor, m-am lămurit, spune scoțîndu-și monoclul. Unde este lista ?

Mă dau cîțiva pași înapoi, rulez negativul și întind mîna.

— Fotografiile !

Nicoară Gregorian mi le înapoiază docil. Le pun alături de negativ în plic, apoi scot din buzunar lista și i-o arăt. Nu știe cum a ajuns la mine, dar consideră probabil că nu e momentul să întrebe. De altfel nici nu-l interesează de vreme ce curînd va reintra în posesia ei. Înclină din cap că o recunoaște. Falsul este perfect. Îi expun în cîteva cuvinte cum văd desfășurarea schimbului. Încuviințează. Pun în plic și lista, așez totul pe o piatră, apoi ne îndepărtăm amîndoi cîțiva metri.

Senatorul ridică cravașa în aer, e semnalul convenit cu valetul. După o scurtă ezitare, Alfred îl împinge pe Caramzulea în direcția noastră. Ziaristul se mișcă încet, nesigur.

Nicoară Gregorian stă cu ochii pironiți pe plicul așezat la numai cîțiva metri de el. Lîngă „Mercedes", Alfred își potrivește cu mîna stîngă cozorocul șepcii cadrilate, în vreme ce în dreapta continuă să țină revolverul, cu țeava îndreptată spre pămînt.

Tresar. În depărtare răsună cîteva împușcături. Mai întîi ca o părere, apoi din ce în ce mai distinct, se aude zgomotul unui motor de automobil.

Intrigat, senatorul se întoarce spre Alfred. Valetul, alarmat, îi face semn să se grăbească. Nu înțelege ce se petrece. Gregorian se repede spre plic, îl înhață, se în-

toarce şi o porneşte aproape alergînd spre limuzină. Nu apucă să facă decît cîţiva paşi cînd o maşină cu farurile aprinse blochează ieşirea. Valetul vrea să se repeadă spre „Mercedes", renunţă, ridică pentru cîteva secunde revolverul, apoi, dîndu-şi seama de inutilitatea gestului, îl aruncă şi ridică braţele lent în aer. Este maşina poliţiei. Din ea sar în goană cîţiva poliţişti, care ne somează să ne predăm.

Răsuflu adînc. Afacerea s-a încheiat. Un epilog într-o dimineaţă de vară !

18

Cînd intru în clădirea „Asigurarea Românească", portarul ridică două degete în semn de salut, apoi mă conduce cu privirea pînă la lift. Totul începe să fie ca mai înainte. După două săptămîni aici nu s-a schimbat nimic.

Lîngă ascensor îmi dau seama că mă înşel. Ceva, totuşi, s-a schimbat. Liftierul. E un puşti de aproape cincisprezece ani, cu o figură necăjită şi ochii urduroşi, care mă priveşte speriat. Intru în cabină şi-i spun că urc pînă la etajul cinci.

— Unde e celălalt ? îl întreb în vreme ce închide, neîndemînatic, uşile.

Se întoarce spre mine cu un aer nedumerit.

— Ce-aţi spus, domnule ? !

— Unde-i Radu ? !

— Radu ? ! A plecat, îmi răspunde, trăgîndu-şi nasul. S-a angajat acum o săptămînă la Clubul călăreţilor.

Nici că se putea mai bine, îmi spun, gîndindu-mă la clubul de lîngă Hipodromul Băneasa. Echipa de aranjori ce roieşte în jurul pistelor de alergări a primit întăriri. Mă întreb însă pentru cît timp ? Fleţii ca el cad primii, dacă izbucneşte vreun scandal.

Uşa agenţiei este deschisă şi dinăuntru răzbat vocile a doi bărbaţi. Unul susţine că nu mai are rost să aştepte,

în schimb celălalt — îl recunosc pe Dan Comăneanu — se opune, insistînd să mai rămînă cîteva minute. Aseară, spune el, cînd a vorbit cu mine la telefon, l-am asigurat că o să-mi fac apariţia pe la ora 11,00. Are dreptate, asta e ora.

— În sfîrşit, iată-l ! exclamă ziaristul văzîndu-mă.

Se fac prezentările. Companionul lui Dan, un bărbat cu o figură distinsă, cu tîmplele uşor încărunţite, îmi întinde mîna.

— Anghel Dănescu.

— Te asigur că este exact *persoana,* adaugă ziaristul zîmbind.

— Îmi pare bine că te cunosc, domnule Zătrescu, spune el arătîndu-şi dinţii albi de sub mustaţa de modă veche, cu vîrfurile răsucite în sus. Domnul Comăneanu mi-a povestit multe despre dumneata.

Descui uşa şi-i invit să intre. Înăuntru este cald, iar în aer se simte izul acela particular al fumului de ţigară, insinuat în tencuială, în mobilă, în covor.

În timp ce se aşază deschid fereastra. Aerul cald pătrunde în încăpere şi, o dată cu el, şi frămîntarea surdă a bulevardului, a oraşului care macină implacabil încă o zi din existenţa oamenilor, prinşi în capcana de beton şi asfalt ţesută în jurul lor.

Mă întorc, trag scaunul şi mă aşez.

— Acum, cînd ne cunoaştem, spun zîmbind. cred că este important să aflu şi alte amănunte despre afacerea Roger Caramzulea.

Da. Este de acord.

— Ca să înţelegi mai bine, o să-ţi reamintesc cîteva întîmplări petrecute cu şapte luni în urmă, începe alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Mai exact, povestea începe în urmă cu mai mulţi ani, dar nu e cazul să despicăm acum firul în patru. Ceea ce te-ar interesa cu adevărat s-a petrecut în ultimele zile ale anului trecut. Bănuieşti despre ce este vorba, nu ?

Îi fac semn să continue. Desigur, evenimentele la care se referă nu mai sînt de mult o noutate pentru nimeni. Ziarele ţinuseră timp de o săptămînă prima pagină ocupată cu amănunte şocante despre cele petrecute în seara de 29 decembrie pe peronul gării Sinaia. Pri-

mul-ministru I. G. Duca fusese convocat în ziua aceea de rege la castelul Peleş. Întrevederea durase două ore, după care Duca părăsise palatul însoţit de cîţiva apropiaţi şi revenise în gară pentru a lua trenul spre Bucureşti. În timp ce se îndrepta împreună cu anturajul său spre vagonul guvernamental — tocmai ieşise din clădire, nu făcuse decît cîţiva paşi —, a explodat o petardă fumigenă. S-a produs învălmăşeală, garda, un nenorocit de agent de siguranţă, nici nu a apucat să reacţioneze, cînd primul-ministru a fost înşfăcat de umăr de un individ apărut ca din pămînt. În clipa următoare au răsunat cinci împuşcături. În panica creată, asasinul împreună cu alţi doi complici s-au îndepărtat în goană, acoperindu-şi retragerea cu focuri de armă. Unul din însoţitori s-a prăbuşit rănit. Duca fusese ucis pe loc.

— Pentru organizatorii atentatului, dacă vă mai amintiţi, reacţia opiniei publice româneşti a fost surprinzătoare. Partidele şi oamenii politici şi-au exprimat indignarea faţă de această crimă odioasă. Presa, în marea ei majoritate, şi-a făcut datoria, prezentînd ştiri despre desfăşurarea anchetei celor trei asasini, membri ai Gărzii de Fier. Din păcate, după mai puţin de o lună ancheta a luat o turnură ciudată : cercetările penale au fost trecute în sarcina armatei, arestările au fost sistate, iar pistele ce duceau spre Garda de Fier şi implicau anumite persoane pentru relaţiile avute cu ea au fost blocate. În aceeaşi vreme, chestiunea a devenit tabu pentru presă, iar atenţia opiniei publice a fost deturnată spre alte subiecte. În preajma procesului, mai exact cu cîteva zile înaintea acestuia, ea a revenit pe tapet şi a rămas cap de afiş timp de două săptămîni cît a durat procesul. Au fost aduşi în faţa justiţiei, alături de asasini, alte patruzeci şi şase de persoane acuzate de complot împotriva statului. Printre ei, generalul Zizi Cantacuzino, Corneliu Zelea Codreanu şi alţii. Acuzarea a fost făcută de comisarul special regal, generalul Petrovicescu.

Dan Comăneanu îşi drege vocea şi intervine :

— După informaţiile mele, generalul Petrovicescu nu se bucura în unele cercuri de credit moral. Coche-

tase cu legiunea, dar nu putea fi acuzat că flirtul său se transformase și într-un mare amor.

Anghel Dănescu clipește a încuviințare.

— În tot timpul procesului cei trei complici la omor, reia el, au susținut cu înverșunare că fapta ar fi fost o răzbunare pentru că Duca desființase legiunea, dar cu tot atîta înverșunare au negat că cineva îi îndemnase la asta.

— Dar mărturiile făcute în instanță probau contrariul ! exclam exprimîndu-mi nedumerirea.

— Desigur, îmi confirmă Anghel Dănescu, Cantacuzino îl amenințase pe Duca într-o scrisoare că prin dizolvarea gărzii și-a semnat condamnarea la moarte. În afară de asta, există declarații că pregătirea asasinatului s-a făcut în casa generalului. Tot aici s-a întîlnit, în cîteva rînduri, Codreanu cu cei trei ucigași, deși „căpitanul" declarase că nu-i cunoaște.

— Atunci ? ! Era evident cine erau instigatorii la crimă : Codreanu și Cantacuzino.

— Da, dar pledoaria generalului Petrovicescu a avut o „mică" hibă, aici e clenciul ! El a cerut doar condamnarea pe viață a celor trei asasini, în schimb soarta celorlalți, poate tot atît de vinovați, a lăsat-o pentru a fi hotărîtă de juriu.

— Dar baiul era că doi dintre membrii lui, generalii Dona și Filip, nutreau și ei simpatii legionare, intervine iar ziaristul.

— Desigur, dar nu asta era important fiindcă ei erau în minoritate și decizia lor nu putea să influențeze pe ceilalți membri ai juriului. Atunci a intervenit un personaj care a înclinat balanța în favoarea lor. El a fost generalul Moruzzi. În momentul în care juriul s-a retras pentru deliberare, acesta i-a însoțit. Folosindu-se de calitatea de apropiat al regelui. Ce a vorbit cu judecătorii nu este greu de presupus, deoarece cînd a revenit în sală i s-a adresat lui Zizi Cantacuzino, spunînd tare, ca să se audă : „Dragă Zizi, vei face Paștele acasă !". Și Cantacuzino a făcut Paștele acasă, fiindcă doar asasinii și-au primit pedeapsa meritată, închisoare pe viață. Ceilalți, achitați. După pronunțarea sentinței nu s-a mai vorbit despre cele întîmplate la 29 decembrie.

— Mda ! Înțeleg, spun. Toată lumea mulțumită. Legionarii că s-au răzbunat pentru desființarea organizației lor cu puțin timp înaintea alegerilor, Guță Tătărescu că a preluat șefia guvernului în locul defunctului, justiția că nu a făcut o eroare judiciară, condamnînd niște „nevinovați".

Ziaristul mă aprobă zîmbind zeflemitor :

— Da ! Vezi ce simplu pare totul ? ! Numai că au fost și oameni, întotdeauna se găsesc din ăștia, care și-au pus întrebări neplăcute din punctul de vedere al oficialităților. De ce ziarele din Germania și Italia au fost singurele din Europa care și-au manifestat satisfacția că Duca, cunoscut pentru înclinațiile lui francofile, primise ceea ce merita din partea membrilor unei organizații pe care o „oropsise" ? De ce în timpul procesului a fost acreditată ideea unei răzbunări personale, nu a unui asasinat politic ? De ce ? Pentru că o răzbunare personală este mai aproape de spiritul latin, pentru că o vendetta sună chiar romantic, pe cînd un asasinat politic prea aduce cu încrîncenarea anglo-saxonă, prea trebuie să scormonești ca să afli ce se ascunde în spatele lui !

Îl privesc pe prietenul meu, pe care am senzația că abia acum îl descopăr. Într-adevăr, este uns cu toate alifiile.

— Înțeleg că tu și Caramzulea v-ați numărat printre aceia care și-au pus astfel de întrebări. Nu ? !

— Ei..., alții, tărăgănează el cuvintele, privind semnificativ spre Anghel Dănescu.

— Exact. Noi, cei de la Biroul 2, spune el.

Biroul 2, adică serviciul de contraspionaj al armatei. Sînt din ce în ce mai contrariat.

— Ce legătură aveați dumneavoastră cu afacerea asta ?

— Cantacuzino este general.

— Da, dar unul care s-a retras de mult din activitate.

— Firește, numai că de o vreme fostul general Gheorghe Cantacuzino fusese văzut în mai multe rînduri în compania unor tineri ofițeri. Întîlniri de genul „bunicul cu nepoții". În situația altuia, faptul ar fi tre-

cut neobservat ; în cazul lui însă, cum nu s-a străduit să-şi ascundă simpatiile pentru cămăşile verzi, lucrurile stăteau un pic altfel. Întrucît moşulică este o figură notorie datorită reputaţiei de comandant dobîndită în război, a decorării cu „Mihai Viteazul", ce mai tura-vura, un tip pitoresc, dar abil totodată, care ar fi putut să cîştige simpatizanţi în rîndurile corpului de cadre, cei de la contraspionaj au intrat în alertă, ţinîndu-l sub strictă supraveghere...

— Forţînd puţin, îl întrerup, bănuiesc cum au văzut lucrurile oamenii dumneavoastră : ofiţeri activi — generalul Cantacuzino — legionari — Berlin — Abwehr, într-un cuvînt o potenţială filieră de spionaj.

— Nu exagerezi deloc, domnule Zătrescu. După arestarea asasinilor lui Duca şi identificarea lor, oamenii noştri au constatat că, deşi nu erau militari, ei se găseau în evidenţa Biroului 2 de cînd fuseseră zăriţi în cîteva rînduri la o proprietate a generalului, undeva departe de Bucureşti. Cine călca pe acolo era pus automat sub urmărire. Cei trei se bucurau de o atenţie specială, deoarece agenţii îi surprinseseră antrenîndu-se cu pistoalele la ţinte atîrnate prin copaci. Proprietatea era supravegheată cu stricteţe. Aşa că au mai intrat în urmărire şi unele persoane importante, cum au fost generalul Moruzzi, senatorul Gregorian, Malaxa şi alţii. După asasinat, am raportat de urgenţă ce ştiam, inclusiv toată lista de vizitatori importanţi, avansînd totodată ideea că serviciile secrete germane sau italiene nu erau străine de cele întîmplate la Sinaia. După informaţiile noastre, generalul fusese vizitat de mai multe ori de străini aflaţi în trecere prin ţară şi prin Bucureşti. Eram în posesia unor date certe că acesta avea legături cu un serviciu străin de informaţii, care-şi avea omul lui în ţară.

— Şi mai departe ? întreb curios.

— Ce s-a întîmplat mai departe ? Simplu. Am primit ordin de sus să las baltă afacerea, fiindcă era de competenţa Serviciului Secret de Informaţii, care, de altfel, avea o acţiune în curs.

— Logic.

— Logic, dar fals.

— ?!

— Mi s-a părut ciudat că pînă atunci S.S.I.-ul nu informase despre asta. E adevărat că nu o fac întotdeauna. dar nu se putea să nu ne fi călcat pe picioare unii pe alţii în vreme ce-i dădeam tîrcoale generalului. Aşa că am cercetat discret sursele mele şi am constatat că nici vorbă de aşa ceva. În schimb, am descoperit că ordinul, cît se poate de real, venea de foarte de sus.

— Adică de unde ?!

— Se pare că din anturajul regelui. Şeful Biroului 2 a avut o convorbire între patru ochi cu ministrul de război, care, am aflat ulterior, i-a spus să abandoneze cazul, fiindcă raţiuni de stat îi obligau să procedeze astfel. În pofida ordinelor şi recomandărilor, am continuat să fac cu oamenii mei investigaţii. Am aflat că raportul Biroului 2 fusese înaintat cabinetului militar al regelui, dar că în drum căzuse sub ochii generalului Moruzzi. Întîmplător sau intenţionat, asta nu pot şti. Sînt sigur însă că, văzîndu-l a fost pur şi simplu îngrozit. De ce ? Fiindcă printre numele celor care îl vizitaseră cu asiduitate pe Zizi Cantacuzino, alături de Puiu Dumitrescu, secretarul particular al regelui, Gavrilă Marinescu, prefectul poliţiei Capitalei, generalul Dumitrescu, şeful jandarmeriei şi tatăl lui Puiu Dumitrescu, senatorul Nicoară Gregorian şi alţii, se număra şi propriul său nume. Toţi, existau dovezi în acest sens, în relaţii mai mult sau mai puţin apropiate cu liderii Gărzii de Fier. De ce ? Explicaţii ar fi destule. Unii au făcut-o din teamă, violenţa ucigaşă a legionarilor îi înspăimîntase pe mulţi, alţii din interes. urmărind să-şi cîştige o masă de manevră pentru lupta politică. Curînd însă au intrat în panică. Măsurile luate împotriva gărzii, scoaterea ei în afara legii, precum şi legea pentru apărarea ordinii în stat îi aruncau dintr-o dată într-o postură cît se poate de incomodă în cazul în care povestea ar fi devenit publică. Pentru a-şi salva pielea, unii din ei, folosindu-se de influenţa pe care o aveau în diferite cercuri ale statului, au luat măsuri în consecinţă, chiar dacă ele afectau cercetările de contraspionaj. Au distrus unele dovezi incrimatorii, au rupt legăturile ce putea să-i acuze. Mai mult, ca să liniştească pe cei care cunoşteau cazul şi ar fi putut să se întrebe

de ce toate astea, i-au scos din joc pe Puiu Dumitrescu și pe generalul Dumitrescu, lăsînd să planeze asupra lor bănuiala că fuseseră îndepărtați în legătură cu acest caz. În realitate, folosiseră prilejul pentru a-și regla unele conturi personale legate de lupta pentru întîietate în rîndurile camarilei. Din păcate, interesul meu pentru acest caz a fos sesizat de cei de la S.S.I., care înfuriați că mă bag peste ei au raportat imediat celor mari.

— Totuși S.S.I.-ul nu putea ajunge la aceleași concluzii ?

Anghel Dănescu îmi aruncă o privire întrebătoare : cum, chiar n-ai înțeles ? doar este atît de simplu — citesc în ochii lui.

— Bineînțeles că nu mai putea ajunge la aceleași concluzii, fiindcă toate datele compromițătoare se „pierduseră" pe drumul dintre Biroul 2 și S.S.I., iar agenții puși să supravegheze casa lui Zizi Cantacuzino își făcuseră datoria pînă acum o lună cînd, din lipsă de dovezi, cercetarea fusese sistată.

Încerc să recapitulez.

— Bun ! Totuși, care a fost rolul lui Roger Caramzulea în toată afacerea asta ? Ce legătură avea el cu cercetările Biroului 2 ?

Dănescu ridică din umeri :

— Nici unul și nici una, ca să răspund la ambele dumitale întrebări.

— Atunci ? !

— Întîmplarea a făcut să descoperim că și el era unul dintre cei care au continuat să pună întrebări incomode. Ne-a interesat persoana lui mai ales că el găsise, pe cont propriu, răspunsul la unele din întrebările noastre. Și le găsise tocmai în preajma senatorului Nicoară Gregorian. Cum senatorul era pe lista mea neagră și cum eu eram scos din joc prin forța împrejurărilor am apucat cu ambele mîini șansa oferită și am încercat să-l contactez pe ziarist prin Dan Comăneanu. Puteam să rezolv afacerea de spionaj, să elimin unul de pe lista celor compromiși, ceea ce era mai mult decît speram. Celorlalți, cum e Moruzzi și compania, urma să le vină rîndul să dea seama în lunile următoare. Trebuia doar să am răbdare.

— Şi ce a spus Caramzulea ?

— Lucrurile s-au potrivit al naibii de bine, intervine Dan Comăneanu. Într-o zi Roger m-a întrebat dacă îmi amintesc despre o discuţie purtată cu cîtva timp în urmă în legătură cu eliberarea lui Codreanu. I-am mărturisit că, într-adevăr, nu o uitasem. Atunci mi s-a confesat că pusese mîna pe un „pont" uluitor, care îi confirma bănuielile, dar, ca să poată duce acţiunea pînă la capăt, avea nevoie şi de ajutorul meu. După părerea lui, lucrurile puteau să ia o turnură periculoasă, deoarece îi făcea impresia că de cîteva zile era urmărit.

Prietenul meu se opreşte, invitîndu-l pe Anghel Dănescu să continue.

— Cînd a dispărut, spune ofiţerul, ne-am neliniştit. La sugestia lui, arată el spre ziarist, care te-a recomandat cu căldură, am hotărît să te angajăm. Eşti de meserie, te puteai mişca în voie, fără să trezeşti bănuieli. Ne-am gîndit că vechea lui ranchiună cu poliţia părea credibilă ca să accepţi cazul. Am avut dreptate, nu ? îmi cere el confirmarea.

Nu-i răspund. Mă mulţumesc să aprob din cap. Tac cîteva clipe să-mi adun gîndurile.

Este evident că Roger Caramzulea putea dovedi că domnul senator se afla în conflict flagrant cu legea apărării ordinii în stat. Dezvăluirile făcute în paginile „Cronicii Bucureştiului" nu puteau avea decît o singură urmare, cercetarea penală. Era cert că legionarii, sprijiniţi de germani, căutaseră să ocupe cît mai multe locuri în Parlament. Nicoară Gregorian fusese unul din principalii pioni în acest joc. Abwehr-ul şi Gestapo-ul puseseră umărul din greu să-l urce pe piedestal pe domnul senator, deşi între ele erau confruntări de interese, de prioritate.

— Şi astfel ai aflat ceea ce se chinuiau cei de la S.S.I. să afle, adică numele celor din reţea ! exclamă Dănescu.

Zîmbesc. Îl întreb ce-au spus cei mari cînd au văzut că avusese dreptate să insiste în cazul cercetat de el.

— În orice caz, nu m-au chemat să-şi ceară scuze, rîde scurt. Am primit ordinul să reiau cercetările, cu recomandarea unei discreţii maxime, fiindcă şi contrainfor-

maţiile au interes să facă nişte investigaţii amănunţite, aşa că acum alerg să recuperez timpul pierdut, spune el ridicîndu-se.

Cei doi îşi iau rămas bun. Îi urmăresc cum se îndepărtează spre capătul culoarului. Revin în birou, întrebîndu-mă dacă n-ar fi mai bine să încui agenţia şi să agăţ o tăbliţă de clanţă cu anunţul : „Plecat în vacanţă". Poate cîteva zile la hotelul lui Morfi Papastavru de la Constanţa. Ar fi o alegere bună. Am auzit că toamna este minunat, doar cîţiva turişti, plaja pustie luminată de un soare blînd şi multă, multă linişte.

Ies şi încui. Dinăuntru se aude soneria telefonului, dar nu mă mai întorc. Azi, domnilor, am închis prăvălia, poate mîine, dacă nu sînteţi grăbiţi, să vă ofer serviciile mele.

Înserarea mă prinde aşezat într-un fotoliu tras în dreptul ferestrei larg deschise. Ascult radioul, care cîntă în surdină şi privesc ilustrata adusă la prînz de poştaş. Este trimisă din Cluj de Diana Manolescu. Cîteva cuvinte banale, salutări sau cam aşa ceva, aşternute cu un scris citeţ.

Soneria telefonului sfîşie tihna încăperii. Mă întind după receptor. Nu-mi răspunde nimeni. Aşez receptorul în furcă şi mă las din nou pe speteaza fotoliului. O boare de vînt călduţ răscoleşte o clipă frunzele teiului din faţa casei.

Nu ştiu cîtă vreme va fi trecut aşa, cînd din stradă se aud frînele unui automobil, urmate de zgomotul unei portiere trîntite. Apoi maşina demarează. După un minut, soneria de la intrare zbîrnîie scurt, de două ori.

Mă uit la ceas. Este aproape unsprezece noaptea. Oftez şi mă ridic alene. O vizită la ora asta e întotdeauna plină de surprize. Toulouse, motanul persan al doamnei general Ionescu-Bengeşti, leneveşte întins pe covor în mijlocul încăperii. Se ridică şi, după ce se întinde, o ia înaintea mea, strecurîndu-se în lungul pereţilor.

Deschid. Am avut dreptate. O vizită la ora asta e întotdeauna plină de surprize. În faţa mea, dreaptă, superbă, aşa cum o ţin minte de la ultima noastră întîlnire,

stă Diana Manolescu. Lîngă ea, jos, o valijoară din piele neagră.

Motanul se strecoară afară și se oprește în dreptul ei, mieunînd încetișor. Diana se apleacă, îl mîngîie, apoi ridică ochii albaștri spre mine.

— Trenul a sosit acum o jumătate de oră. Am telefonat, dar suna ocupat, așa că am venit neanunțată. Mi-am spus că n-o să mă dai afară.

Zîmbetul se topește într-un tremur imperceptibil al buzelor. Se ridică în picioare și, uitîndu-se în ochii mei, adaugă cu o urmă de teamă în voce :

— Sau deranjez ?

Clatin din cap, nu. nu deranjează, unele vizite sînt binevenite la orice oră din cele douăzeci și patru.

Deschid și mai larg ușa, ridic valijoara și-i fac loc să intre. Cînd trece pe lîngă mine, învăluindu-mă în unda de parfum pe care o lasă în urmă, îmi țin o clipă respirația, de teamă ca visul să nu se destrame. Apoi trag adînc aer în piept și-mi spun că sînt cît se poate de treaz, iar visul nu e vis, ci pură, neașteptată, realitate.

Redactor : MARIANA AVANU
Tehnoredactor : MARIA NICOLAE

Bun de tipar : 16.03.1990. Apărut 1990.
Coli tipar 13. B 10690.

Tiparul executat sub comanda nr. 184 la Combinatul Poligrafic București, Piața Presei Libere nr. 1, România.
Preț : 21 lei 2T.L. = 23 lei

Editura Militară

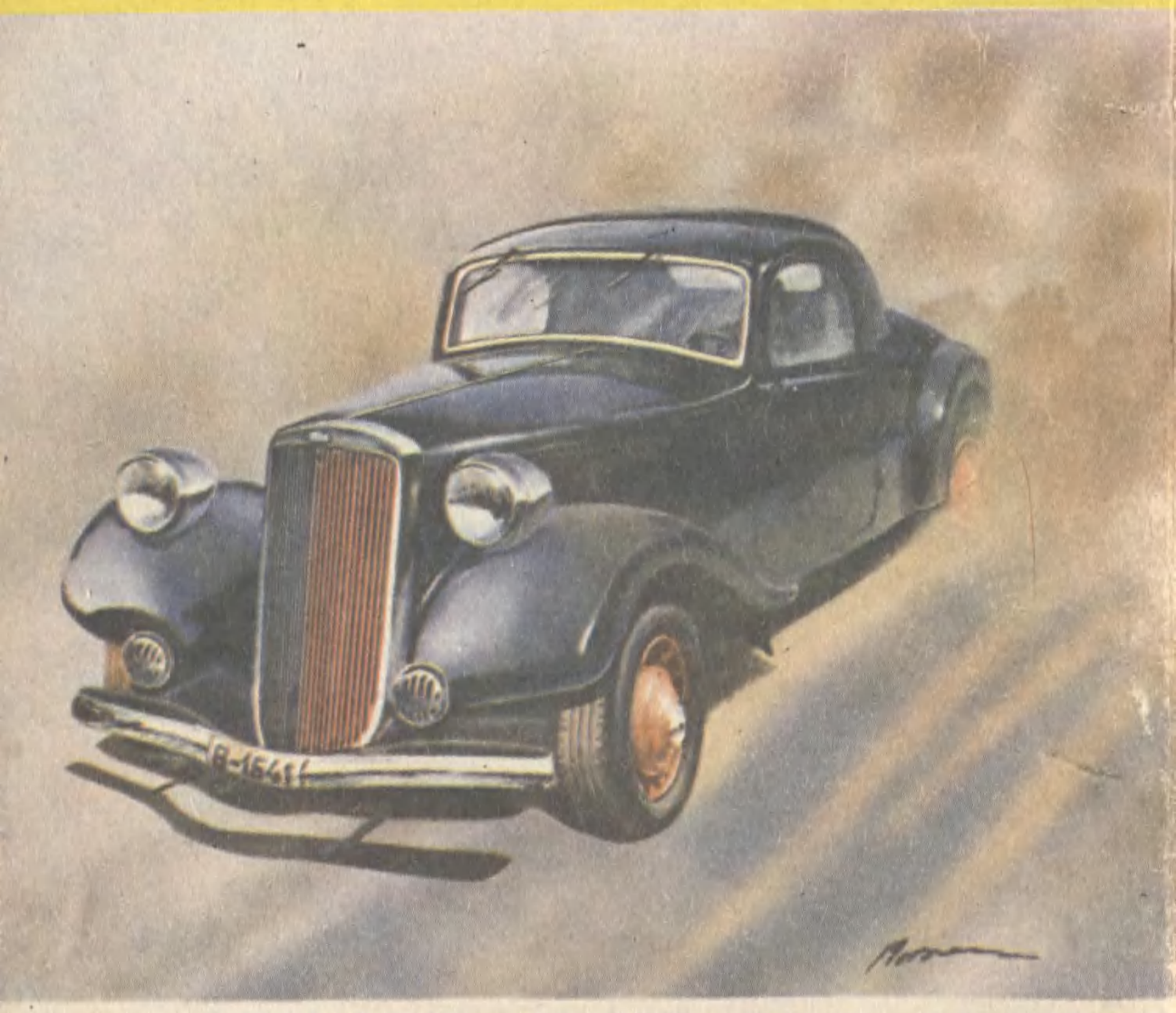

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SF

Preț de cîteva minute Dagmar von Hackenau privește cadavrul răsturnat în fotoliu, frîngîndu-și mîinile, cuprinsă de cea mai adîncă disperare... Într-un tîrziu, se întoarce spre oglindă, se privește îndelung, apoi pune pistolul în casetă și scoate fiola cu cianură...

ISBN 973-32-0156-1

Lei 23